

Εβδομάς

ΕΤΟΣ 12^{ON}
ΑΡΙΘ. 626

Άδηναικό περιεργα

Η ταβέρνα εξοπλίζεται

Είναι η εποχή των εξοπλισμών. Τα κράτη συνεχίζουν πάντοτε τους εξοπλισμούς των. Οί ουδέτεροι εξοπλίζονται γι αν, αντιμετωπίσουν κι' αυτοί ενδεχομένην συμμετοχή των. Και μαζί με όλους αυτούς τους εξοπλισμούς άργισεν, από τα μέσα του Σεπτεμβρίου και της αθηναϊκής ταβέρνας ο εξοπλισμός.

Ο στρατός των θα περιμένει έξω από πεζοδρόμιον. Ο έχθρ ραμονεύει στο άπεναν — Βαρέλα μου!...

— Άμάν!...
— Γιοματάρι θα μο

Είναι οί ακροβολισ τρησις των δυνάμεων ρα από ένα μήνα, θα επιθέσεως. Ύστερα ά νοίξουν τα νέα κρασι Φυσικά, εργάζεται τασκοπείας. Το γκαρ ται από τους μπεκρη

— Έλα δώ, παιδί!
— Διατάχτε κύρ
— Πόσα βαρέλια

γάλης;

— Ο ταβερνιάρης;
— Ο ταβερνιάρης.

— Δέν ξέρω.

— Νά μάθης. Πιάσε το παιδί που του πλένει τα πιάτα και ρώτα.

Έν τω μεταξύ η Ίντελλιτζενς—Σέρβις του καφενείου φέρνει τις πρώτες πληροφορίες: ο μούστος εφέτος είναι φτηνός. Τέσσερις η υπότσα. Άγάλ λεται ο έλλογεύων έγθρός:

— Τέσσερις η υπότσα!...

— Άδερφέ μου! Τζάμπα το κρασάκι: εφέτος.

— Παιδί φέρε νερά!

Και η παρέα των μπεκρηδων, έν ύψει του ζτηνού κρασιού, κάνει θραύσι στα νερά.

Μουστιές!...

Η ταβέρνα εξοπλίζεται! Τα βαρέλια στη σειρά περιμένουν τον καινούργιο μούστο. Το Λιόπеси, το Κορωπί, η Χαλκίδα, το Μαρκόπουλο, εργάζε-ται πυρετωδώς. Διαρκώς στέλνουν πολεμεφόδια. Άκούραστα περνούν άπ' όλους τους δρόμους κάροα με τουλούμια μούστου. Και όλη αυτή η προεργασία, όλοι αυτοί οί εξοπλισμοί, γίνονται για να δοκιμάση η αθηνηταια-τικο κρασί ο μπεκρης και να πιη με σαφήνεια άφου πλαταγίση την γλώσσά του, άφου γλείψει τα χείλη του, άφου σκουπίση το μούστακι του με το μανίκι του χειριού του:

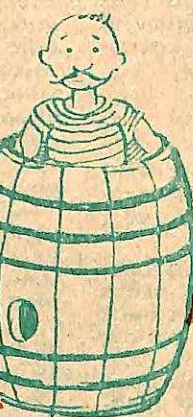
— Φίνο πράμμα.

Ακονίζω— η κοιτική δέν μπορεί να γίνη. Δυό λέξεις μόνο: Φίνο πράμμα!... Δυό λέξεις που αντιπροσωπεύουν τον θουνασμό του έμπερογνώμονος προς την δημιουργία του καλλιτέχνη—ταβερνιάρη, δυό λέξεις που αντιπροσωπεύουν ολόκληρη όμολογία, και ολόκληρη ύποσχέσι:

— Έδώ θα το πίνουμε! Δικοί σας θάμαστε. Δικό μας το βαρέλι!...

Η ταβέρνα εξοπλίζεται, αλλά όσο κι' αν εξοπλίζεται τα βαρέλια της. Θα καταληφθούν εξ εφόδου από τα μηχανοκίνητα τάγματα των μπεκρηδων. Είναι γραμμή βαρελιών, δέν είναι γραμμή Μαζινώ. Άντίσταση δέν χωρεί. Τα βαρέλια θα καταληφθούν έστω και αν πρόκειται να προξενήσουν σοβαρές απώλειες στους επιτιθεμένους, αρκετούς εκτός μάχης μπεκρηδες χάρη δράδου στο πεζοδρόμιο.

Η ταβέρνα εξοπλίζεται.

ρελιών εις παράταξιν την ταβέρνα, στο ός— ο μπεκρης—πα-τι καφενείο.

υ δώσης!...
μοί. Είναι η καταμε- του έχθρου. Ύστε- δοθη το σύνθημα της -πο ένα μήνα που θ' ά- ά.
η ύπηρεσία της κα- σόνι: καφενείου καλεί- δες.

Σταυάτη!
βάνει φέτος ο κύρ Μι-

«ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ»

Άπό το προηγούμενό της φύλλο

52

σελίδες

Υστ' ριπή Έβδουός

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Για νάχωμε το νού μας
Στο άλλο ραντεβού μας
Νά μη σε πιάση—στάσου—
Ο ένθουσιασμός...
Τί μούρχεσαι ώπλισμένη
Και μυριοστολισμένη;
Έγώ είμαι μπροστά σου
... Άμαχος πληθυσμός!...
Τά μάτια σου σάν βόμβες
Θυμάτων εκατόμβες
Γυρεύουν, αν δέν σφάλλω
Κι' έγώ θ' άντισταθώ;
Καλά δέν θα τα πάμε
Κι' αν τύχη και φοδάμαι
Σε ραντεβού μας άλλο
—Νά ξέρης—δέν θάρθω!...

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Μιά γελοιογραφία

ΠΕΡΑΣΕΙ

—Δέν ντρέπεσαι να πετάξης την πεθερά σου από το παράθυρο;
—Ήταν, κ. άνακριτά, μιά στιγμή εξάψευς. τελείως παροδικής...

Δημήτρης Γιαννιούλης

Η ιστορία του Δάντσιγκ

Το περίφημο Δάντσιγκ δεν είναι η πρώτη φορά που γίνεται αίτια αιματοκυλισματος. Πριν από έξι αιώνα ακριβώς χρόνια, το Παπικό Δικαστήριο, που την εποχή εκείνη έπαιζε ρόλο δικαστηρίου της Χάγης, ανεγνώρισε τα έπ' αυτού δικαιώματα της Πολωνίας και κατέδίκασε, την 15ην Σεπτεμβρίου 1339, τους Τεύτονες Ιππότες που το κατακρατούσαν παρανόμως.

Ίδου η αρχή της διαφοράς: Το Τάγμα των Τευτόνων Ιπποτών, που ιδρύθηκε το 1128 στην Ιερουσαλήμ επέστρεψε το 1307 από τις σταυροφορίες και εγκαταστάθηκε στην Ανατολική Πρωσία. Οι ιππότες, μη έχοντας σε τί να απασχολήσουν τον καιρό τους, προσέφεραν τις υπηρεσίες των, αφοικερδώς, στον Βασιλέα της Πολωνίας Λαδίσλαο που βρισκόταν σε πόλεμο με τον Μαργράβο του Βραδεμβούργου. Οι Ιππότες υπήκαν στο Δάντσιγκ για να το υπερασπίσουν κατά του Μαργράβου. Μά όταν ο πόλεμος τελείωσε, άρνήθηκαν να φύγουν. Ο Λαδίσλαος, έξω φρενών για την απάτη, κατέφυγε, όπως είπαμε παραπάνω, στο Παπικό Δικαστήριο.

Δέκα ολόκληρα χρόνια διήρκεσε η δίκη, και ο Πάπας Κλήμης Ε' κατέδίκασε τους Τεύτονες να επιστρέψουν το Δάντσιγκ και να πληρώσουν και αποζημίωση 30,000 φράγκα. Οι Τεύτονες Ιππότες έκαμαν έφεση της απόφασης, έπειτα όμως από λίγα χρόνια ο Πάπας Βενέδικτος 12ος επέκρινε την πρώτη απόφαση και ανέδixασε την αποζημίωση σε 194,500 μάρκα.

Για να εκτελεσθῇ όμως η απόφασις αυτή, χρειάσθηκαν πόλεμοι που διήρκεσαν περισσότερο από έναν αιώνα!

Ποιός εκνος οικόγενεια

—Κάναμε λάθος, Αιμίλιε! Τό βγάλαμε 'Αρμάνδο, ενώ έχουμε και άλλο με αυτό το όνομα!

Μικρά Μικρά

Ο δήμιος της 'Αμερικής, ο Ρόμπερτ 'Ελιστ, ηλικίας 65 έτών, έπαθε τελευταία μια νευρική κρίση, έπειτα από την εκτέλεση της νεαρής Μίσσεσ Ρουθ Σνάιντερ, που τον συνεκλόνησε βαθειά. 'Εξήγησε λοιπόν να πάρη την σύνταξη του.

Όπως ήταν έόμενο, η ύπηρεσία προεκήρυξε διαγωνισμό για την πλήρωση της θέσεώς του. Η άμοιβή για κάθε θανατική εκτέλεση είναι 15.000 δρ. περίπου. Οι εκτελέσεις όμως είναι πολύ συχνές.

Μεταξύ των 350 ατόμων που υπέβαλαν υποψηφιότητα, είναι και πέντε γυναίκες, εκ των οποίων οι τέσσερις είναι νεαρώτατες και ωραιότατες!

Το 1791 ο Γάλλος γηινικός Λεμπόν έφευρε το αερίοφω. Ός τότε, οι δρόμοι έφωτιζόντο μέ... λάδι!

Ο Λεμπόν υπέβαλε την εφεύρεσή του στην Κυβέρνηση, η οποία όμως απέφρανή ότι ο φωτισμός δεν ήταν καλλίτερος και την απέρριψε. 'Αδικά ο Λεμπόν εγκατέστησε τον φωτισμόν μπροστά στο σπίτι του και προσπάθησε να πείση διά του παραδείγματος πόσο η εφεύρεσίς του ήταν άσυγκρίτως ανώτερη. Κανένας δεν τον άκουσε. Μόλις μετά 28 χρόνια ο φωτισμός διά του αερίοφωτος έγινε δεκτός. 'Εν τῷ μεταξύ όμως ο Λεμπόν είχε πεθάνει, φτωχός και δυστυχισμένος, δολοφονηθείς υπό κακοποιών.

Το τραπεζιτικό έγγραφο δεν είναι εφεύρεσις των νεωτέρων χρόνων. 'Ανακαφές που έγιναν τελευταία στην Μεσοποταμία, απέκάλυψαν ότι 700 χρόνια πρό Χριστού, στην Βαβυλώνα, έχρησιμοποιούντο πλινθοί που ήταν πραγματικά έμπορικά γραμμάτια. 'Ανέφεραν δηλαδή τον όφειλέτην, τον δανειστήν, το ποσόν του χρέους και την ήμερομηνίαν της πληρωμής.

Είναι γνωστή η αγάπη του τέως Πρωθυπουργού της 'Αγγλίας, για τις πίπες. Ο κ. Μπάλτουϊν έχει μια τεραστία συλλογή από τις πίπες που του προσέφεραν κατά καιρούς οι φίλοι του και οι θαυμαστές του. 'Εχει επίσης και αρκετές πίπες μεγάλων ανδρών, όπως του Ντίκενς, του 'Αμερικανού στρατάρχου Χάιγκ κ. ά. Μεταξύ αυτών υπάρχει και μια σπασμένη πίπα του Κλεμανσώ. Ο γηραιός Τίγρις την είχε σπάσει από το θυμό του κατά την διάρκεια των διαπραγματεύσεων της ειρήνης κατά το τέλος του παγκοσμίου πολέμου.

Ένας 'Αερκονός συγγραφέας

Η 'Αμερική έορτάζει την εκατοντηκονταετηρίδα του μεγάλου συγγραφέως της Φένιμωρ Κούπερ.

Ο Φένιμωρ Κούπερ έγραψε πολλά περίφημα μυθιστορήματα, μεταξύ των οποίων το πιο γνωστό είναι, «Ο τελευταίος των Μοϊκωνών». Σε ηλικία 16 μόλις έτών ο Κούπερ εγκατέλειψε το σχολείο για να γίνη ναυτικός! 'Εταξίδευσε επί πέντε χρόνια στον άκεανό, και αν δεν συνέβαινε ένα άπρόοπτο περιστατικό, ο Φένιμωρ θα έινε δοιστικά ναυτικός.

Μία μέρα που ο Κούπερ βρισκόταν με άδεια στην γενετειρά του, συνάντησε μια νεαρή κόρη, την δίδα ντε Λανσέ, και την άγαπησε άμέσως παράφορα. Ο νεαρός ναυτικός δεν έδixασε ούτε στιγμή: παρουσιάστηκε στον πατέρα της και την έζητησε σε γάμο. 'Εκείνος, διασκεδάζοντας με τον νεαρούλη υποψήφιο, του άπήντησε: —Δεν μπορεί να σάς δώσω την κόρη μου, γιατί είναι έρωτευμένη με τον... Ουάλτερ Σκώττ. (Υπονοούσε, φυσικά, ότι ήταν έρωτευμένη με τα ρωμαντικά έργα του περιφήμου αυτού 'Αγγλου συγγραφέως). 'Εάν μπορούσατε και σεις να γράφετε κάτι ανάλογο, έχω την πεποίθηση ότι θα σάς δεχθή εύχαρίστως...

Το άστείο ήταν φανερό. 'Ωστόσο, ο Φένιμωρ άπήντησε ένα ψυχρό, «Καλά!» και έφυγε. Είχαν περάσει τρία χρόνια, όταν ένα πρωί ο κ. Ντε Λανσέ πήρε ένα βιβλίο «Ο Προδότης», όπου ο Φ. Κούπερ, —Όταν ο πατέρας κι' η κόρη άβασαν το βιβλίο, ανέκραξαν: —Μά αυτό είναι καλλίτερο κι' άπ' τον Ουάλτερ Σκώττ! Ο Κούπερ είχε κερδίσει την δόξα και συγχρόνως την καρδιά και το χέρι της άγαπημένης του.

Οι οφροσύνες

—Ο άντρας μου τρελλάινεται για τα ζωά...
—'Ετσι λέω κι' εγώ...

Ο Προδότης

Πρωτότυπο διήγημα
του Αίγυπτίωτου λογοτέχνου
κ. Δ. ΠΙΕΡΙΔΗ

ΕΚΕΙΝΟ το πρωί, ο Χάσαν, σηκώθηκε με νύκτα. Όλα του έφταιγαν. Περισσότερον όμως η Νάζλα, η γυναίκα του που μαινόβγαίνει και σιγοτραγουδούσε, της έρριξε μιάν όργισμένη ματιά, μά εκείνη δεν έκοψε το τραγούδι της.

«Τέτοια άναισθησία!» μουρμούρισε ο Χάσαν, δίνοντας μια κλωτσιά στο σκαμνάκι. Τη νύκτα, όταν αυτός στριφογύριζε στο κρεβάτι, με μάτια τεταμένα, η Νάζλα κοιμόταν δίπλα του με μια γλυκειά έκφραση χυμένη στο πρόσωπό της. Το πρωί σηκώθηκε με ρόδινα μάγουλα, ζωηρό βλέμμα και όρεξη για τραγούδι. Δυό φορές άπλωσε τα χέρια να της σφιξη το λαιμό και να την γκρεμίση κάτω από το κρεβάτι, μά βαστάχτηκε.

Επί τέλους έκοψε το τραγούδι. Τον βοήθησε να πλυθῇ, του έφερε πετσέτα, άκουσε τις παραγγελίες του για το μπάνιο. Σά να είχε την άνοιξη μέσα της, το πρωί εκείνο έπιασε πάλι το σιγανό τραγούδάκι της, άδιαφορώντας για το μαχμουρλίκι του άντρός της. Εκείνος σήκωσε τα μάτια και του φάνηκε σαν έσφοδρος. Αισθάνθηκε την ίδια έπιθυμία της νύκτας, να τη δειρή, μά κρατήθηκε πάλι.

—Σκάσε! της φώναξε με βραχνη φωνή, ύψωνοντας άπειλητικά το χέρι.

Η Νάζλα σάπασε και τον κύτταξε ήρεμη, σά να ήταν έτρεξε τίποτα. Η άπάθειά της στο έδωσε πάλι στά νεύρα. Ζαλισμένος σήκωσε το χέρι, της άστραψε μια σφαλιάρια κι' έπειτα δεύτερη. Κι' έπειδή εκείνη κάτι έκανε να πῇ, την άρχισε στις κλωτσιές.

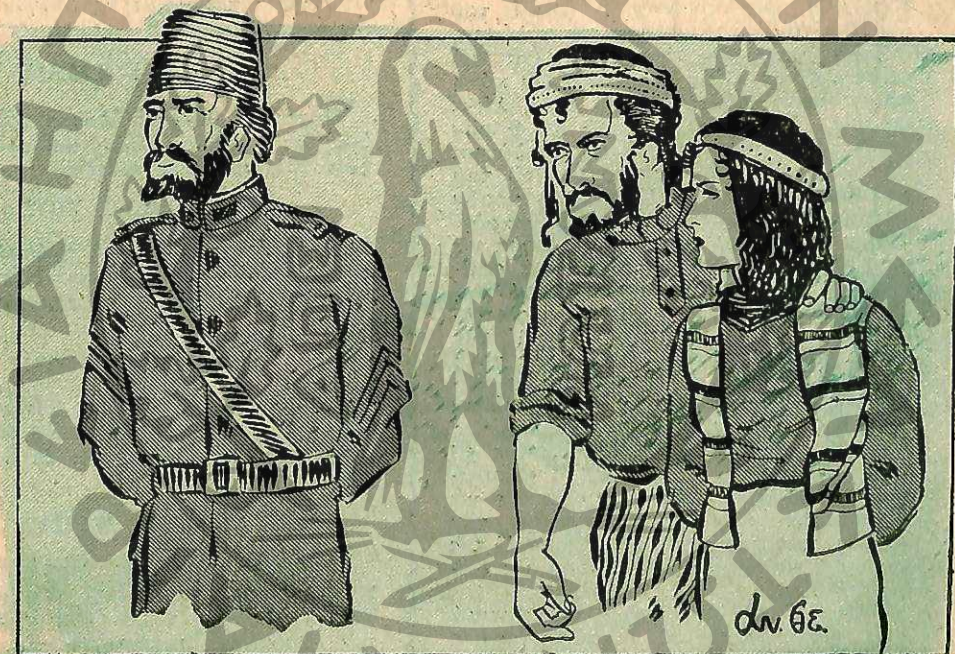
—'Οξω! σκύλα! της φώναξε. 'Οξω από το σπίτι μου! Μά τον 'Αλλάχ, νάμαι ένας άτιμος αν σε πάρω πίσω!

Η Νάζλα τσακισμένη, κλαίοντας, τυλίχτηκε σφικτά στη μελάγρια της βγήκε κουκουλωμένη, μὴν την πάρουν είδηση οι γειτόνισσες. Πῆγε να κουρνιάζη στο σπίτι της μητέρας της. Από τη στιγμή εκείνη, όπως παρασάξει ο νόμος του Κορανιού, ήταν χήρα. Ο άντρας της ώρκιστηκε πως δε θα την ξαναπάρη και κανένας στον κόσμο δε μπορεί να τον κάνει να πατήση τον όρκο του! Να την ξαναπάρη! Σήκωσε τους ώμους και πέρασε το κατώφλι του πατριικού σπιτιού. Η μάνα της καθόταν ανάκουρκουδα και μαγείρευε. «Όταν είδε το μαυρισμένο δέρμα της, σηκώθηκε, την κύτταξε καλύτερα και ρώτησε:

—Ποιος τού έκανε μωρή, αυτά τα μαλάωματα;

—Ποιος άλλος! Ο σκύλος! Ο σκύλος για το τίποτα.

Και άρχισε πάλι τα κλάμματα. Δεν πέσασαν πολλές μέρες κι' ο θυμός του Χάσαν ξεθύμανε. Μαλάκωσε και το πείσμα του—το γαϊδουρινό άράπικο πείσμα. Τα θαλά του μάτια καθάρισαν κι' άρχισε να βλέ-

'Ακολουθήσα τον κλητέρα παραγμένος.

ια βέργα κι' άλλοτε όρθωνόταν σαν άγαλμα. Τον κύτταζε από μακριά και του χαμογελούσε, κι' οι ματιές και το χαμόγελό της μεγάλωναν την άγωνία του. Και περίριμενε. Μάταιη άναμονή. Η Νάζλα—ποιά Νάζλα;—δεν έρχόταν να πῇ. Τότε σηκώνόταν κι' έσβυε μόνος του τη λάμπα. Στο σκοτάδι έπαυε να τη βλέπει, την ένοιωθε όμως δίπλα του. Η μυρωδιά του κορμιού της—η άνάμνηση της μυρωδιάς αυτής—τον άναβε. Για να τον πάρη ο ύπνος, άνοιγε το παράθυρο. Ο ψυχρός άέρας του έκανε καλό.

Τέτοιες όπτασιές είχε συχνά ο Χάσαν. Πώς να τις άποφύγη; Την άπάντησή του την έδωσε μια ψηλή καλοκαωμένη πελάτισσά του, χήρα, που από καιρό την τριγύριζε. Κάθε φορά που έρχόταν στο μαγαζί του να ψωνήση, η ώραία μαυρομάτα, του έρριχνε πετρίδες. Τα πειράγματα της ήταν έξυπνα, δασκαλικά, τσουχητέρα. Τα δεχόταν σά... μπάτσους... Και μια νύκτα, όταν η γειτονιά ήταν βυθισμένη στο σκοτάδι κι' η μάνα και το παιδί της, στον ύπνο, ο Χάσαν χτύπησε σιγά την πόρτα του σπιτιού της. Η καλοπροαίρετη χήρα τον έμπασε άμέσως. Κι' εκεί, στο κρεβάτι της Φάτμας, αυτό ήταν τ' όνομά της, ο Χάσαν πέρασε άπολαυστικές ώρες. Το άλλο βράδυ ξαναπῆγε. Το τρίτο όμως, έξαντλημένος, διευθύνθηκε στο σπίτι του.

Κοιμήθηκε βέβαια, μά με ύπνο ταραγμένο. Είδε πάλι τη γυναίκα του και όσφράνθηκε πάλι τη μυρωδιά του κορμιού της. Γιατί να τη διάξη, γιατί να τη διώξη! Καλύτερα να έσπαζε τα έπιπλα, να τάκανε όλα γυαλιά καρφιά, παρά τον όρκο που πήρε. 'Αχ! και να μπορούσε να την φέρη πίσω! Μά πώς; Μπροστά του όρθωνόταν άμείλιχτος ο μου-

σουλμανικός νόμος. 'Ο νόμος του Κορναίου τον τρόμαξε, μα και του ανέθεσε τον αίμα στο κεφάλι. Σύμφωνα με την προσταγή του, έπρεπε, για να ξαναπαρή τη γυναίκα του, να την παντρεύη μ' έναν άλλο. Έτσι και για μια μόνη νύχτα, έπρεπε η Νάζλα να κοιμηθώ μαζί με τον άλλο και να νόμιμη γυναίκα του, να του παραδοθώ. Την άλλη μέρα θα έβρισκε άφορμή να ζητήσει διαζύγιο. Τότε... τότε, μόνο θα του ήταν δυνατό να την ξαναπαντρεύη. Μα ο Χάσαν ήταν γρελλός για τη γυναίκα του κι ούτε θα σκεφτή τέτοιο πράμα. Έπρεπε να βρεθώ τρόπος να την πάρη πίσω, χωρίς να πέση σ' άλλου του άγκαλιά.

Αχι αν δεν είχε κάνει εκείνο τον δροκό! «Νάμαι ένας άτιμος, αν σε πάρω πίσω!» Ένας άτιμος! Ούφ! Σκέφτηκε να ζητήσει τη συμβουλή του «Μααζούν» της γειτονιάς, μα την τελευταία στιγμή μετανόωσε. 'Η ιδέα του εξευτελισμού τον κάρφωσε στη θέση του. Θυμήθηκε το πάθημα ενός φελλάχου. Διώνοντας κι αυτός τη γυναίκα του, είπε θυγατρικός: «Νά γίνω χουμάρ (γαϊδαρός) αν σε πάρω πίσω». «Πρέπει να γίνης, του είπε ο Καδής, αν θές να την ξαναπαρής! Ν' άρχισης να τρέφεσαι με κουκιά κι' άχυρο. Νά σταθής να σε δέσουν με σκοινί μέσα στο σταύλο, να σου φορέσουν σαμάρι, να σε καθαλλικέψουν. Άκόμα, να δεχτής και μερικές βουρδουλιές». 'Ο φελλάχος κατέβασε το κεφάλι κι' έφυγε. Μπήκε σ' ένα σταύλο, και πνίγοντας τη ντροπή του, είπε τί ζητούσε. Τού φόρεσαν σαμάρι, τον καθαλλίκεψαν — άλλοιμονο! —, του έδωσαν μερικές κλωτσιές στα ψαχνά και τον τάισαν κουκιά κι' άχυρο. Όταν αυτά έγιναν και ξαναγίναν μπροστά στον Καδή, όταν ο φελλάχος έκανε την εντύπωση γαϊδάρου, τότε ο Καδής του έδωσε την άδεια να ξαναπαντρεύη την αγαπημένη του. Άλλοιμονο!—τότε μόνο.

'Ο Χάσαν πετάχθηκε ψιθυρίζοντας: «Οχι! 'Οχι!» Ούτε στον Καδή, ούτε στο δικηγόρο! Είχε κάποιο άλλο πρακτικό σχέδιο. Χαμογέλασε. Θα πάη ν' άνταμώση τον Άλυ, τον χλωμό κι' αδύνατο νέο, τον γιο του Καφετζή. Θα συνεννοήθω μαζί του και θα τον παρακαλέσω να τελέση... τυπικό γάμο με τη Νάζλα. Θα του τάξω... τρεις λίρες μπας, «Αν κάνη το δύσκολο, θα προσέβη μισή λίρα ακόμα. Την άλλη μέρα θα βρουν μαζί το πρόσχημα για το διαζύγιο. 'Ο Άλυ είναι φίλος του χεριού του και δε θ' άρνηθώ. Έπειτα το ποσόν που του προσφέρει δεν είναι μικρό.

Την ώρα όμως που ξεκίνησε να πάη κοντά του, μια ύποψια, σά ρομφαία, πέρασε το μυαλό του. Άν... αν ο Άλυ θελήση ν' άσκηση τα δικαιώματά του, τη νύχτα, και την κάνει πραγματική γυναίκα του; Άν... έρωτευθώ τη Νάζλα; Άν θελήση να την κρατήση για πάντα κοντά του; Δικαιώμα του δεν είναι; Αυδ-τρεις ημέρες βασανίστηκε μ' αυτή τη σκέψη. Την τέταρτη αποφάσισε, αντί του Άλυ—τί πήγαινε να κάνη!—να πάη ν' άνταμώση την πρώην γυναίκα του. Οι δυο μαζί θα βρουν εύκολότερο τον τρόπο να ξαναμιώξουν.

Όταν η Νάζλα πήρε το μήνυμά του, χαμογέλασε. Δεν καλοπερνούσε βέβαια στο φτωχικό της μητέρας της και συχνά συλλογιζόταν το πλούσιο νοικοκυριό που άφισε. Δεν

ήταν καμωμένη να κακοπερνά. Στη γειτονιά της μάννας της άνεδοκατέβαιναν κάμποσοι μνηστήρες. Λεβέντες μάλιστα. 'Ο ένας ξακουστός για την καλληγορία του, 'ο άλλος για τις κατακτήσεις του. Περνόναν και ξαναπερνούσαν από τα παράθυρά της, τη λιγούρευαν, μα ήσαν φτωχοί. 'Η άλλη είναι πώς τη ζήτησε κάποιος πλούσιος. Ήταν όμως γέρος κι' άσκημος, κι' η Νάζλα δεν ήθελε να σκλαδωθεί σ' αυτόν τα νειάτα και την όμορφη της. Μα ούτε κι' να τσιγαρίστη μ' έναν νέο στη φτώχεια. 'Ο πρώην άντρας της της κουβαλούσε, ξόδευε, τη λάτρευε. Ήσαν βέβαια απότομος, νευρικός, μα τέλος πάντων, ήταν άντρας με τα δλα του. Δέχτηκε ν' άνταμώση κρυφά μαζί του.

— 22 —

'Η συνάντηση έγινε σε μια ήσυχη γειτονιά, μακριά από τα περιέργα μάτια. Γύρω του άραια σπιτία, ένα χάλασμα — ευεργετικό χάλασμα — κάποιο χοντρόκορμο δέντρο — ευεργετικό κι' αυτό. Φέρθηκαν μετὰ τους σαν έρωτευμένοι. Ξέχασαν τις άφορμές που τους χάρισαν, ξέχασαν πως υπήρχαν καν άφορμές. Άν πάνω στην κουβέντα, έρχόταν στο νου τους σκηνές που έπεσε ξύλο, άλλαν θέμα. 'Ο καθένας φοβόταν μήπως ο άλλος ρίξει πάνω του την εϋθύνη του χωρισμού.

'Η Νάζλα μάλιστα ήταν έτοιμη να όρκισθώ πως σε τίποτα δεν έφταξε. Φταίστη το τραγούδι ή τα νεύρα του άντρός της;... Και τα δυο! Άνήσυχος ο Χάσαν, της παρουσί-ασε το πρόβλημα που τον βασάνιζε. 'Ο όρκος του τον έκαιε. Μα δεν ήθελε να τη χύση για ένα λόγο που ξεστόμισε πάνω στο θυμό του. Μα ούτε και να πάθη όσα έπαθε ο φελλά-

Σκέψεις

Τα πνευματικά προτερήματα προκαλούν την ζήλεια, ενώ τα προτερήματα της καρδιάς δημιουργούν την αγάπη.

Κα ΝΤΕ ΖΑΙΑΙΣ

'Η καρδιά είναι το βρασμα που ξεσχίζεται εύκολα, αλλά και που ξαναράβεται επίσης εύκολα.

Α. ΔΟΥΜΑΣ, ΥΙΟΣ

Το χαμόγελο είναι μια γλώσσα που την ξέρουν μονάχα οι γυναίκες. Οι άνδρες δεν ξέρουν να χαμογελάουν.

ΚΑΡΙΝ ΜΙΚΑΕΛΙΣ

Δεν πρέπει ποτέ να δίνη κανείς διαταγές σε μια γυναίκα εκτός αν είναι από πριν βέβαιος ότι θα έ-κτελεσθούν.

ΑΛΦΡΕΝΤ ΚΑΠΥΣ

'Η περιφρόνηση της γυναίκας για τη σκέψη του άνδρος άπαντά στην περιφρόνηση του άνδρος, για την εξυπνάδα της γυναίκας.

ΖΥΛ ΡΕΝΑΡ

χος για να την κατακτήσει και πάλι. Της διηγήθηκε το πάθημα και την καταδίκη του δυστυχισμένου φελλάχου κι' εκείνη γέλασε, γέλασε με την καρδιά της. Γέλασε κι' ο ίδιος μ' ένα τρομαγμένο γέλιο.

'Η λύση του «δευτέρου συζύγου» όπως προστάζει ο νόμος, δεν άρεσε ούτε στον ένα, ούτε στον άλλο. «Καμμία έμπιστοσύνη!» έλεγε ο Χάσαν. «Ποτέ!» έλεγε η Νάζλα, προσπαθώντας να θυμηθώ τη μορφή και τα μπράτσα του Άλυ. «Ποτέ!» Έπειτα από πολύωρη συζήτηση, έφτασαν στο συμπέρασμα. 'Η Νάζλα θ' άλλαζε όνομα και θα παρουσιαζόταν μπροστά στον Καδή, σά γιχ πρώτη φορά. Έτσι ο γάμος τους θα γινόταν και πάλι νόμιμος και θα μπορούσαν ελεύθεροι να ξαναρχίσουν τη ζωή τους. Κυτταχτήκαν φοβισμένοι, μα πήραν πια την παράνομη απόφαση. Και χωρίστηκαν άνακουφισμένοι.

Στο σπίτι του Χάσαν ξαναμπήκε η παλιά του ζωή. Έγινε χαρούμενο σαν τη νοικοκυρά που δέχτηκε πίσω. Το ψηλό κρεβάτι με το χρωματιστό πάπλωμα φωτίστηκε και τα χαλκώματα άστραψαν στον πρωϊνό ήλιο. Το σούριμο του τσάκαρου και του πασουμιού, άκούστηκαν πάλι στις γυμνές πλάκες. Άκόμα και το σιγανό τραγουδάκι στην κρεβατοκάμαρη, όταν ο αφέντης άπουσίαζε. 'Η άγκαλιά της Νάζλας ήταν θερμότερη από πριν κι' οι νύχτες κυλούσαν γλυκιές, όπως ποτέ άλλοτε. Τα νεύρα του Χάσαν προϋθνηκαν κι' ο ύπνος, νικώντας την κόραση, του σφαλούσε βαρεία τα βλέφαρα.

Άγρυπνός όμως ή Φάτμα. Το φλογερό φιλι και τα χάδια του Χάσαν δεν ήταν από κείνα που μπορούσε να ξεχάση η χήρα. Είχε την κρυφή έλπίδα να τον κατακτήσει, γιατί ήταν σίγουρη για την δύναμη των θεληγών της. Όταν της ήρθε το μήνυμα της παντρείας του, δαγκώθηκε. Τα στήθη της φούσκωσαν από μίσος. Μόλις όμως έμαθε ότι η νύφη ήταν η πρώην γυναίκα του, χαμογέλασε οστανικά, τράβηξε στο τημά και κατάγγειλε τους επίορκους.

— 23 —

Ένα πρωί, στο κατάφλι του Χάσαν, παρουσιάστηκε ο τακούσης, ακολουθήσαν. Έκείνοι κατάλαβαν νατάν το κακό μάτι και ποιος ο έχθρός; αφού ο Χάσαν κανένα δεν ά-

Άκολούθησαν τον κλητήρα ταρ-γμένοι, ψάχνοντας στο νου τους πως η γειτόνισσα; Μήπως ο άχταρης; Μήπως ο κακορρίζκος φούρναρης; 'Ισως η γειτόνισσα; Πόχε κόφούρναρης, γιατί έπαψαν πια να ψωνίζουν από κοντά του. Άχι! Και να μπορούσαν να μάθουν! Άχι! Και στο πρώτο σταυροδρόμι άντάμωσαν μια ψιλή γυναίκα νάρχεται κου-νιστή, τυλιγμένη σφιχτά στα μελάγια της. Ήταν η Φάτμα. Τα φλογερά της μάτια έλαμψαν μόλις διασταυρώθηκαν με τα δικά τους. Κι' όταν προσπέρασε, ένα γέλιο άκούστηκε, ένα διαπεραστικό γέλιο σαν τη ματιά της. Τώρα πια ήξεραν τον προδότη...

ΓΙΑΓΚΟΣ ΠΕΤΡΙΔΗΣ

Ένα ζευγάρι γυαλιά

Αθηναϊκό εύθυμογράφημα του κ. Παν. Παπαδούκα

ΕΙΜΑΙ μύωψ. Αυτό το άνεκά-λυσα σε πολύ μικρή ηλικία, όταν είδα πως δεν έβλεπα καλά. Μου έσυστησαν πολλοί να φορέσω γυαλιά κι' εφόρεσα. Άλλά τα παράτησα γρήγορα, γιατί σε δια-άστημα δέκα μηνών, είχα σπάσει πέντε ζευγάρια. Και χωρίς γυαλιά έβλεπα όσο μου χρειαζότανε, για να ξεχωρίζω ένα σπiti από ένα γαϊ-δαρο, ένα πλοίο από ένα κωδωνο-στάσιο, το τράμ από την ταχεία Άθηνων — Θεσσαλονίκης, να βλέπω όπωσδήποτε στο δρόμο που περπα-τούσα και να μη σκοντάδω στους τοίχους και τις κολόνες και να δι-αβάζω την έφημερίδα μου, φέρνον-τάς την πολύ κοντά στα μάτια. Τι να τα κάνω, λοιπόν, τα γυαλιά; Έτσι σιγά-σιγά αυξανόταν η μυωπία μου κι' έφτασε αίσιας στους όχτω βαθμούς. Όμως αυτό δεν με στενοχωρούσε. Με το φιλοσοφικό πνεύμα που με δια-κρίνει, έκάθησα κι' έβγαλα τα συμπεράσματά μου και βρήκα πως ήμουν κερδισμένος χωρίς γυαλιά. Επί τέλους δεν έβλεπα τις άσχημίες του κόσμου.

Μύωψ, λοιπόν, ήμουν και όταν, πριν από όχτώμισι μήνες έγνω-ρισα κι' αγάπησα την Τζέννυ. Ό-ραίο κορίτσι η Τζέννυ, όπως μου-λεγαν οι άλλοι και όπως κι' εγώ ο ίδιος αντιλαμβάνόμουν, όταν την έκύτταξα από πολύ κοντά, ά-πάνω-κάτω όπως εξέταζει κανέ-νας το ψάρι για να ιδώ αν είναι φρέσκο. Άν έχετε την άπορία να μάθετε πως την είδα και την έ-ρωτευθώ, θα σας πω πως εκεί-νη με είδε πρώτη και με συμπά-θησε. Και η αρχή της αγάπης μου με την Τζέννυ, ήσανε πολύ περίεργη. Είχα στηλωμένα τα μάτια μου ά-πάνω της ώρα πολλή, προσπαθώ-ντας να διακρίνω αν ήταν γυναίκα, ή ο φίλος μου ο Σταύρος. Έκείνη βέβαια παραξευτέθηκε που την έκύ-ταξα τόση ώρα, ενδιαφέρθηκε και με ρώτησε:

—Μά γιατί με κυττάτε με τόση έ-πιμονή; (Δεν ήξερε, βέβαια, πως ήμουν μύωψ).

'Η γλυκειά, κρυσταλλένια της φω-νή, μ' έπεισε άπόλυτα πως δεν ήταν ο φίλος μου ο Σταύρος. Και τότε, για να μη γελοιοποιηθώ και για να κάνω κι' ένα κομπλιμέντο, μια που μου δόθηκε η ευκαιρία, άπάντησα:

—Είσαστε τόσο όμορφη και γοη-τευτική, δεσποινίς, ώστε τα μάτια μου καρφώθηκαν στα δικά σας... Έκείνη πρέπει να χαμογέλασε με Ικανοποίηση. Επιάσαμε κουβέντα, έσυμπαθήσαμε ο ένας τον άλλο και σε λίγες μέρες, είμαστε κι' όλας τρελλά έρωτευμένοι. Φυσικά, τότε της είπα πως είμαι μύωψ κι' εκείνη με ρώτησε γιατί δεν φορώ γυαλιά. Της ανέπτυξα τα επιχειρήματά μου, ένα-ένα.

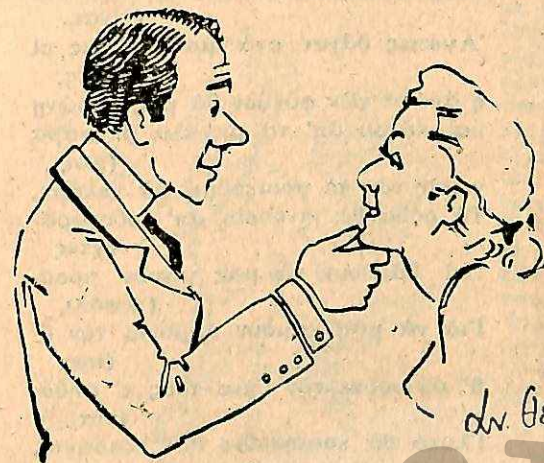
—Γλυτώνω από τους ένοηλητικούς γνωστούς, που άλλοιως είμαι ύπο-χρεωμένος να χαιρώτο στο δρόμο και να ξεδεύω την πολύτιμη ώρα μου.

—Ναι, αλλά χάνεις τόσα ωραία πράγματα. Π. χ. μια όμορφη δύση του ήλιου.

—Ναι, αλλά έτσι κερδίζω τον και-ρό που θα μου άπασχολούσε αυτός ο θαυμασμός προς τη δύση του ή-λιου.

—Ναι, αλλά χάνεις την απόλαυση του κινηματογράφου. Χωρίς γυα-λιά, δεν μπορείς να χαρής αυτό το ωραίο θέαμα.

—Ναι, αλλά έτσι ένω οικονομία το άντίτιμο του εισιτηρίου που θα έδινα. Τρεις φορές τη βδομάδα να πήγαι-να στο σινεμά, θα ήθελα περίπου τρακόσιες δραχμές το μήνα. Ένώ τώρα τις έχω οικονομία αυτές και

Όραίο κορίτσι η Τζέννυ όπως κι' εγώ ο ίδιος αντιλαμβάνομαι όταν την κυττάω από κοντά.

μπορώ να τις διαθέσω κάπου άλ-λοῦ. Άν υπολογίσω μάλιστα και το βέατρο, το ποσόν φτάνει τις πεντα-κόσες.

—Ναι, αλλά δεν μπορείς να ιδής κι' ένα σωρό θαυμάσια αντικείμενα που υπάρχουν στις βιτρίνες των κα-ταστημάτων.

—Ναι, αλλά έτσι δεν μου δημι-ουργείται και ο πειρασμός να τ' ά-γοράσω.

Αυτή η συζήτηση γινόταν αρκετά συχνά με την Τζέννυ. Και κάθε φο-ρά εκείνη με εύρισκε καινούργια έ-πιχειρήματα για ν' άντικρούση τα δικά μου, αλλά κι' εγώ δεν έήγαι-να πίσω. Κι' επί τέλους, βρέ άδερ-φέ, ήμουν ευχαριστημένος από τη μυωπία μου.

— 24 —

Τον τελευταίον καιρό όμως η Τζέννυ, έφάνηκε πολύ αποφασιστική σ' αυτό το ζήτημα. Επέμενε να φο-ρέσω γυαλιά.

—Καταλαβαίνεις, μου είπε, πως δεν μπορώ, όταν περπατάμε μαζί, να σε τραβάω από το χέρι για να σε προφυλάξω από τ' αυτοκίνητα που δεν τα βλέπεις, ή να σου λέω που είναι η πόρτα του τσάμ, ή να δείχνω ένα ωραίο δαχτυλίδι σε μια βιτρί-να και να μου λες ότι δεν το βλέπεις. Και, στο κάτω-κάτω της γραφής, δεν μπορώ να υποφέρω βλέπα μου έναν άνθρωπο που δεν βλέπει...

—Δεν έχεις δίκην, Τζέννυ, της εί-

πα. Ίσα-ίσα που πρέπει να είσαι κι' ευχαριστημένη, γιατί έτσι δεν βλέ-πω άλλες γυναίκες και δεν έχεις φόβο να σου κάνω καμμία άπιστία.

—Όλ' αυτά που λες, είναι άστεία. Άπαιτώ όπωσδήποτε να φορέσης γυ-αλιά. Άλλοιως σε είδοποιώ πως οι σχέσεις μας δεν μπορούν να εξακο-λουθήσουν.

Άφου μου το έθεσε έτσι το ζήτη-μα, η Τζέννυ, κι' άφου την άγαπού-σα, ήμουν υποχρεωμένος να συμ-μορφωθώ προς την άπαίτησή της. Έπήγα, λοιπόν, στον όφθαλμίατρο, μου μέτρησε τη μυωπία μου, μου-γραψε τί αριθμό γυαλιά έπρεπε ν' αγοράσω, τα πήρα και τα φό-ρεσα. Και στο άλλο ραντεβού, παρουσιάστηκα μπροστά στη Τζέννυ με την όραση μου άποκα-τεστημένη. Αυτό την ευχαρίστη-σε εξαιρετικά.

—Δόξα σοι. Θεός, φώναξε χα-ρούμενα. Και σου πάνε περίφη-μα...

— 25 —

'Ο κόσμος, μου φάνηκε άλλοιω-τικός με τα γυαλιά. Τάβλεπε όλα καθαρά και ξάστερα. Και τώρα δεν ήταν ανάγκη πια νάρχεται η Τζέννυ να με βρίσκει στη γωνία που την περίμενα και να μου λέν:

—Εδώ είμαι! Την έβλεπα από μακριά κι' έ-τρεχα να τη συναντήσω.

Τώρα απολάμβανα τον κόσμο άλλοιως. Έτρεχα στους δρόμους, σταματούσα μπροστά στις βιτρί-νες, πήγαινα στον κινηματογρά-φο, έκύτταζα τις ωραίες γυναι-κες και χρησιμοποιούσα όσο μπορούσα άφθονότερα την όρασή μου.

Την τέταρτη μέρα, από κείνη που φόρεσα τα γυαλιά, αποφάσισα να πάω κατά το Ζάππειο, για να δώ το πάρκο, όπως έχει γίνει τώρα τελευ-ταία. Ήταν ό,τι είχε βασιλέψει ο ήλιος. Σουρούπωνε σιγά-σιγά και, καθώς περνούσα άνάμεσα, στα στε-νά δρομάκια του πάρκου, αισθανό-μουν τον έαυτό μου πολύ ευχαριστη-μένο που μπορούσα να βλέπω τόσο τέλεια, ακόμα και μέσα στο ήμίφως του δειλινού. Είδα, λοιπόν, σε μια στροφή, κάτω από ένα δέντρο, ένα ζευγάρι. 'Η απόσταση που μας έχώ-ριζε ήσανε ως είκοσι μέτρα, αλλά έβλεπα πολύ καθαρά. Το ζευγάρι φιλιότανε, άδιαφορώντας για το σύμπα. Από περιέργεια, κρυφτήκα πίσω από κάτι κλαδιά για ν' άπο-λαύσω την αισθηματική σκηνή. Προ-σέχω... Το ζευγάρι κουράζεται να φιλιέται, χωρίζει λίγο... Έκείνη γυ-οίζει το κεφάλι της προς το μέρος μου. Τη βλέπω, τη γνωρίζω:

—Είναι η Τζέννυ! Λέω μέσα μου!... Άποφασίζω και περνάω από μπροστά τους... Βλέπω πως με βλέ-πει κι' εκείνη. Κοκκινίζει, κτρινί-ζει, πράσινίζει, τρέμει... Τα βλέπω όλα καθαρά...

—Καλησπέρα σας! της λέω και φεύγω.

— 26 —

Το ίδιο βράδυ της στέλνω το άπο-

Ιστορίες ΕΞΥΠΝΕΣ

Σ' ένα γαλλικό εξοχικό σπίτι-τόιο καταφθάνει μια παρέα. Ο παράξενος της παρέας παραγγέλλει την αγαπημένη σούπα των Γάλλων: σούπα χαλώνας. Δεν μένει όμως ευχαριστημένος και φωνάζει το γκαρσόνι:

— Τί σούπα χαλώνας είναι αυτή; λέει. Δεν βλέπω μέσα το παραμικρό ίχνος χαλώνας. Δόστε μου την λίστα να διαλέξω κάτι άλλο...

Πράγματι, παίρνει την λίστα και βλέπει «κονσομμέ Σοσίλ Σορέλ».

— Τί είναι αυτό; ρωτά το γκαρσόνι.

— Όρνιθόσουπα με χόρτα' μια ειδικότης του καταστήματός μας.

— Φέρετε με λοιπόν ένα κονσομμέ Σοσίλ Σορέλ...

Το γκαρσόνι σπεύδει να εκτελέσει την παραγγελία. Αμέσως όμως, στέκεται, και επιστρέφει:

— Σας προειδοποιώ, κύριε, λέγει στον παράξενο πελάτη, ότι μέσα στη σούπα δεν υπάρχει ίχνος από την χαλγένηδα...

Ο Καρπώ, ένας περίφημος Γάλλος γλύπτης, ήταν συγχρόνως και σπουδαίος φαρσέρ.

Κάποτε, ένας αρχαιολόγος του παρήγγειλε ένα έργο με θέμα «Ο Πολύφημος καταπλάκωνει τον Άγην».

Το θέμα όμως, αυτό δεν ένεθουσίαζε τον καλλιτέχνη, ο οποίος ανέβαλλε διαρκώς την εκτέλεσή του. Τέλος, πιεσθείς, απεφάσισε να ξεφορτωθώ τον ενοχλητικό πελάτη. Τον έφερε λοιπόν, μπροστά σ' ένα όγκο πηλού, και του είπα:

— Να ή παραγγέλλεις σας! Αυτό ξέρω είναι ο δράκος.

— Ο Άγης; ρώτησε ο πελάτης.

— Ο Άγης; Είναι κάτω από τήν δράκο. Άφου τόν κατεπλάκωσε ο Πολύφημος!...

— Και ο Πολύφημος;

— Αυτός, τώσασε μετά το έγκλημά του...

χαιρετιστήριο γράμμα: «Έσύ φταίς, καυμένη Τζέννυ, της γράφω, που επέμενες να φορέσω γυαλιά. Έγινες, έτσι, αίτια της δυστυχίας σου και της δικής μου. Καλά ήμουν χωρίς γυαλιά, τόσο χρόνια, βρέ κοπέλλα μου. Τί ήθελες κι επέμενες να τα φορέσω;»

Αυτά της έγραψε. Κι' αυτή τη φορά, έσπασε ο ίδιος τα γυαλιά μου. Η πείρα με διδάξε πώς, όταν έχω κανείς το χάρισμα από τη φύση να μη βλέπω, θα είναι ασυγχώρητος να το εξουδετερώσω μ' ένα ζευγάρι γυαλιά... Μπορεί να γίνει δυστυχισμένος άνθρωπος.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Εκλεκτοί στίχοι

ΥΠΝΟΣ

Θα μάς δοθώ το χάρισμα κι' η μοίρα να πάμε να πεθάνουμε μια νύχτα στο πράσινο άκρογιάλι της πατρίδας;

Γλυκά θα κοιμηθούμε σαν παιδάκια, γλυκά... Κι' απάνωθ' μας θα νά (φεύγουν)

— στον ούρανο — τ' αστέρια και τὰ (έγκόσμια...)

Θα μάς χαϊδεύη ως όνειρο το κύμα, και γαλανό σαν κύμα τ' όνειρό μας θα μάς τραβήξ' σε χώρες που δεν (είναι...)

Άγάπες θάνατι στὰ μαλλιά μας οι (αδρές,

ή ανάσα των φυκιών θα μάς μυρώνη και κάτου απ' τὰ μεγάλα βλέφαρά (μας,

χωρίς νάν το γροικοῦμε, θα γελάμε. Τὰ ρόδα θα κινήσουν απ' τούς φρά- (χτες)

και θάρθουν να μάς γίνουν προσ- (κεφάλι,

Για να μάς κάμουν αρμονία τόν ύ- (πνο,

θ' αφίσουνε τόν ύπνο τους τ' αήδό- (νια...)

Γλυκά θα κοιμηθούμε σαν παιδάκια, γλυκά... Και τὰ κορίτσια του χωρι- (ού μας)

αγριαπιδιές, θα στέκουε τριγύρω και, σκύβοντας, κρυφά θα μάς μι- (λάνε,

για τὰ χρυσά καλὺδια, για τόν ήλιο της Κυριακής, για τις όλοασπρες (γιάστρες,

για τὰ καλά τὰ χρόνια μας που (πάνε...

Το χέρι μας κρατώντας ή κυρούλα κι' όπως άργά θα κλείνουμε τὰ (μάτια,

θα μάς διηγείται — ωχρή — σαν πα- (μύθι)

την πίκρα της ζωής... Και τὸ φεγ- (γάρι)

θα κατεβή στὰ πόδια μας λαμπάδα την ώρα που στερνά θα κοιμηθούμε στο πράσινο άκρογιάλι της πατρί- (δας)

Γλυκά θα κοιμηθούμε σαν παιδάκια που όλη τη μέρα έκλάψαν κι' απο- (στάσαν..)

(Άπο τὰ «Νηπενθή»)

Κώστας Καρυωτάκης

Ιστορίες τρελλές

Δυό φίλοι έβαλαν στοίχημα ποιός θα πη το μεγαλύτερο ψέμα, με όλιγώτερες λέξεις.

— Μιά φορά, λέγει ο ένας, παρέστην σ' ένα καταπληκτικό θέαμα: ένας άνθρωπος θέλησε να αυτοκτονήσει, πέφτοντας από το πέμπτο πάτωμα μιας πολυκατοικίας. Άνοιξε λοιπόν το παράθυρο και γραμίστηκε. Μόλις έφθασε στο πρώτο πάτωμα, θυμήθηκε την οικογένειά του. Άδύνατο να φαντασθής τί έκαμε:

— Επέστρεψε πίσω!

— Καλή ιστορία, λέγει ο άλλος. Και έξεις ποιός ήταν αυτός ο άνθρωπος;

— Όχι.

— Έγω ήμουν!

Δυό τρελλοί πάσχουν και οι δυό από μεγαλομανία και νομίζουν ότι είναι Ναπολέοντες! Μιά μέρα συναντώνται σ' έναν στενό διάδρομο.

— Κάμε τόπο να περάσω, λέει ο ένας στον άλλον: είμαι ο Ναπολέων!

— Έγω είμαι ο Ναπολέων! άπαντά ο άλλος.

Καί στέκονται και οι δυό άκί-ντη, αλληλοχτυπαζόμενοι.

Στο τέλος, ο ένας λέει με σοβαρότητα:

— Μού φαίνεται πώς ένας από τούς δυό μας είναι τρελλός...

Σ' ένα φοβερόκομείο, ένας τρελλός χτυπά δυνατά το κεφάλι του μ' ένα σφυρί. Ένας άλλος τρελλός τόν πλησιάζει:

— Τρελλάθηκες; του λέει. Δεν πονείς;

— Έσθ τρελλάθηκες! άπαντά εκείνος. Όταν χτυπά, βέβαια πονώ, μα όταν παύω, αισθάνομαι τόση άνακούφιση!

Όταν ο Πουαγκάρé ήταν Πρόεδρος της Δημοκρατίας πήρε ένα γράμμα από κάποιο φρενοκομείο στο οποίο ένας από τούς τροφίμους του του παρεπονείτο ότι άδικώς είχε κλεισθώ στο άσυλο και ότι ήταν ύγιεστατος. Ο Πουαγκάρé ενδιαφερόμενος ζωντό-λο και ότι ήταν υγιεστατος. Ο Πουαγκάρé έδωσε το όνομα, να εξακριβώ-ση την αλήθεια. Είδε τόν τρελλό ο οποίος του μίλησε τόσο λογικά ώστε ο Πρόεδρος διέταξε να τόν αφήσουν ελεύθερο. Την ώρα όμως που ο Πρόεδρος έφευγε τόν πλησιάζει ο τρελλός και κάνοντας τὸ γνωστό κοροϊδευτικό σχήμα στη μύτη, του φώναζε:

— Σέ γέλασα! Σέ γέλασα!...

Φυσικά ο άνθρωπος έμεινε μέσα,

Τὰ αὐθιμα τοῦ δικαστηρίου ‘Η έφημερίς

ΤΟΥ Κ. Α. ΨΑΘΑ

ΚΑΛΑ ο «συναγνώστης»... Ένας άνθρωπος περίεργος είναι, άπλως, ο οποίος είτε διότι δεν επρόστασε να αγοράση έφημερίδα, είτε γιατί δεν θέλει ν' αγοράση, σκύβει με διακριτικότητα επάνω στην έφημερίδα του πλησίον. Ο άείμνηστος Νιρβάνας εξσήκωσε τὸ πορτραίτο του μέσα από τὸ ταμ. με τόσο εὐθυμο χρώμα ώστε τὸν έστιγματί-σε σχεδόν διὰ βίου.

Ο άναγνώστης όμως;

Με τὸ νὰ προσέχουμε μόνον τὸν πρῶτον, ξεχνάμε τὸν δεύτερον. Τὸν κάτοχον τῆς έφημερίδος. Τὸν ιδιοκτήτην της. Τὸν άνθρωπον πὺ ἐπλήρωσε τὸ δίδαγμα καὶ πὺ έχει πλάι του τὸν μὴ πληρώ-σαντα.

Δὲν θὰ ἐπιχειρήσω τὴν περιγραφὴν του. Θὰ προσπαθῶ μόνον νὰ σὲς περιγρά-ψω τὴν σκηνὴν πὺ συνέβη μέσα στὸ τράμ ὅπου κύριος ἦρας ἦταν ὁ κύριος τῆς έφημερίδος.

Πλάι-πλάι ἐκάθηντο. Ο ένας είχε αγοράση έφημερίδα. Ο άλλος όχι. Ο ένας ήταν ευδοκίμος στην άνάγνωσίν της. Και ο άλλος έρχοινα βλέμματα πλάγια.

Ίσως δὲν ἤθελε ὁ άνθρωπος νὰ ὠφελη-θῇ ἀπὸ τὴν περιουσίαν του πλησίον του. Ἀλλὰ εἰς τίς ταραχάσεις αὐτῆς ἡμέρας ἡ έφημερίς εἶναι πράγμα τόσο προκλητι-κόν. Εἶχε καὶ τίλους φοβερούς ἡ έφη-μερίς. Γράμματα τερατώδη, κόκκινα, μαύρα, υπογραμμισμένα. Ἐδῶ ἔλεγε με γράμματα τεράστια ἀπὸ τοῦ πιεστηρίου ἐκεῖ ἔλεγε με γράμματα χοντρήτερα «δευτέρα ἐκδόσις» παραπάνω ἔλεγε με στοιχειὰ τρομακτικὰ «ὥρα 2.30 μ.μ.» καὶ παρακάτω ἔλεγε με τίλους τερατώ-δεις τὰ τελευταία νέα, αὐτὰ πὺ ἦλθαν τὴν ὁσάτην στιγμὴν με τὸν ὑπερπροκλη-τικόν τίτλον «ὥρα 3 α.μ.».

Χωρίς νὰ θέλῃ, λοιπόν, ὁ πλαιῖος πα-ρεσύρθη εἰς τὴν άνάγνωσιν. Εἰς τὴν άπό-πειραν τῆς άναγνώσεως δηλαδή. Γιατί ὁ ιδιοκτήτης τῆς έφημερίδος δὲν ἦταν ἀπὸ τούς ανθρώπους ἐκείνους πὺ ἐπιτρέπουν εὐκολα στὸν ὁποιοδήποτε νὰ κάνῃ χρῆ-σιν τῆς περιουσίας του.

Ἐκρατοῦσε τὴν έφημερίδα με τὰ δυό του τὰ χέρια. Καὶ εἶχε ὕψος ἄλαζονικόν. Ἐνόμιζε, ὅτι με τὸ δίφραγκο πὺ εἶχε δώσει εἶχε μὲν πρῶτα τὸ ὅλα τὰ μυστικά του «Καί-ντ' Ὁρσέ», τοῦ «Φόρεϊν-Όφ-φισ», ὅλα τὰ ἀπόκρυφα ἔγγραφα τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν ὅλων τῶν δυ-νάμεων. Τὸ ὕψος του ἦταν βαρὺ. Τὰ φρύ-δια σουφρωμένα. Τὰ πόδια μαζεμένα. Τὰ μάτια καρφωμένα στίς γραμμὲς πὺ δὲν εἰδιόθεζε ἀλλὰ ἐμελετοῦσε. Ἐνεβόδουν.

Σὲ μίαν στιγμὴν ἀντελήφθη τὸν άλλον, τὸν πλαιῖόν του πὺ ἡ περιέργειά του ἔ-κανε νὰ στρέψῃ τὰ βλέμματα σ' αὐτὸν τὸν πλοῦτον τῶν μυστικῶν πὺ κρατοῦσε στὰ χέρια του. Ἀγανάκτησε. Καὶ ἔδειξε τὴν ἀγανάκτησιν του πρῶτα με ἓνα στραβο-κύτταγμα ἄγριον κι' ὕστερα με μίαν ἐλα-φοὶ στροφὴν πρὸς τὰ ἀριστερὰ ὥστε νὰ ἀποκρύψῃ ἀπ' τὰ μάτια τοῦ συναγνώ-στου τὰ πολὺτιμα νέα.

Ἀλλὰ ὁ άλλος εἶχε παρασυρθῇ, ὁ δυσ-τυχής, στὸν κατήφορον τῆς περιεργείας. Καὶ καθὼς ἡ άπότομη αὐτὴ στροφή τὸν ἐστέρησε ἀπὸ τὴν συνέχειαν μιᾶς εἰδήσεως πολὺ σοβαρᾶς, φαίνεται ἐπέντωσε τὸν λαί-μό του κι' ἐσκύψε επάνω στὸν ὅμον τοῦ ιδιοκτήτου τῆς έφημερίδος γιὰ νὰ δῇ καὶ νὰ ἀποτελειώσῃ τὴν άνάγνωσιν. Αὐτὸ ἔ-ξώργισε τὸν άναγνώστην. Ο ὅποιος ἐγύ-ρισε στὸν συναγνώστην, αὐτὴ τὴ φο-ρὰ με βλέμμα ἀγριώτερον:

— Σὰς παρακαλῶ κύριε...

— Κατάλαβε.

— Σὰς εἶπα με συγχωρεῖτε κύριε...

— Μὲ ὑπεχρέωσε!

— Μὰ τί θέλεις νὰ κάνω τελοσπάν-των; Νὰ πῶ στὰ πόδια σου καὶ νὰ σοῦ ζητήσω συγγνώμην γιατί ἔρριξα ἓνα βλέμμα στὴν έφημερίδα σου;

— Όχι.

— Ἀλλά;

— Νὰ αγοράζης έφημερίδα!

— Ἐ, δὲν πρόφτασα ν' αγοράσω.

— Δικαιολογίες.

Ἐπάνω ἐκεῖ ὁ δεύτερος ἐφορεχίσθη καὶ τοῦ εἶπε μίαν κουβέντα παραπάνω. Ἄναψε ὁ πρῶτος. Καὶ ἀπάχτηκαν. Ἐ-πενέδθησαν μερικὸι ἀλλὰ ἦταν ἀργὰ πλε-

στον τὰ πολὺτιμα νέα.

Ἀλλὰ ὁ άλλος εἶχε παρασυρθῇ, ὁ δυσ-τυχής, στὸν κατήφορον τῆς περιεργείας. Καὶ καθὼς ἡ άπότομη αὐτὴ στροφή τὸν ἐστέρησε ἀπὸ τὴν συνέχειαν μιᾶς εἰδήσεως πολὺ σοβαρᾶς, φαίνεται ἐπέντωσε τὸν λαί-μό του κι' ἐσκύψε επάνω στὸν ὅμον τοῦ ιδιοκτήτου τῆς έφημερίδος γιὰ νὰ δῇ καὶ νὰ ἀποτελειώσῃ τὴν άνάγνωσιν. Αὐτὸ ἔ-ξώργισε τὸν άναγνώστην. Ο ὅποιος ἐγύ-ρισε στὸν συναγνώστην, αὐτὴ τὴ φο-ρὰ με βλέμμα ἀγριώτερον:

— Σὰς παρακαλῶ κύριε...

— Κατάλαβε.

— Σὰς εἶπα με συγχωρεῖτε κύριε...

— Μὲ ὑπεχρέωσε!

— Μὰ τί θέλεις νὰ κάνω τελοσπάν-των; Νὰ πῶ στὰ πόδια σου καὶ νὰ σοῦ ζητήσω συγγνώμην γιατί ἔρριξα ἓνα βλέμμα στὴν έφημερίδα σου;

— Όχι.

— Ἀλλά;

— Νὰ αγοράζης έφημερίδα!

— Ἐ, δὲν πρόφτασα ν' αγοράσω.

— Δικαιολογίες.

Ἐπάνω ἐκεῖ ὁ δεύτερος ἐφορεχίσθη καὶ τοῦ εἶπε μίαν κουβέντα παραπάνω. Ἄναψε ὁ πρῶτος. Καὶ ἀπάχτηκαν. Ἐ-πενέδθησαν μερικὸι ἀλλὰ ἦταν ἀργὰ πλε-

στον τὰ πολὺτιμα νέα.

Ἀλλὰ ὁ άλλος εἶχε παρασυρθῇ, ὁ δυσ-τυχής, στὸν κατήφορον τῆς περιεργείας. Καὶ καθὼς ἡ άπότομη αὐτὴ στροφή τὸν ἐστέρησε ἀπὸ τὴν συνέχειαν μιᾶς εἰδήσεως πολὺ σοβαρᾶς, φαίνεται ἐπέντωσε τὸν λαί-μό του κι' ἐσκύψε επάνω στὸν ὅμον τοῦ ιδιοκτήτου τῆς έφημερίδος γιὰ νὰ δῇ καὶ νὰ ἀποτελειώσῃ τὴν άνάγνωσιν. Αὐτὸ ἔ-ξώργισε τὸν άναγνώστην. Ο ὅποιος ἐγύ-ρισε στὸν συναγνώστην, αὐτὴ τὴ φο-ρὰ με βλέμμα ἀγριώτερον:

— Σὰς παρακαλῶ κύριε...

— Κατάλαβε.

— Σὰς εἶπα με συγχωρεῖτε κύριε...

— Μὲ ὑπεχρέωσε!

— Μὰ τί θέλεις νὰ κάνω τελοσπάν-των; Νὰ πῶ στὰ πόδια σου καὶ νὰ σοῦ ζητήσω συγγνώμην γιατί ἔρριξα ἓνα βλέμμα στὴν έφημερίδα σου;

— Όχι.

— Ἀλλά;

— Νὰ αγοράζης έφημερίδα!

— Ἐ, δὲν πρόφτασα ν' αγοράσω.

— Δικαιολογίες.

Ἐπάνω ἐκεῖ ὁ δεύτερος ἐφορεχίσθη καὶ τοῦ εἶπε μίαν κουβέντα παραπάνω. Ἄναψε ὁ πρῶτος. Καὶ ἀπάχτηκαν. Ἐ-πενέδθησαν μερικὸι ἀλλὰ ἦταν ἀργὰ πλε-

στον τὰ πολὺτιμα νέα.

Ἀλλὰ ὁ άλλος εἶχε παρασυρθῇ, ὁ δυσ-τυχής, στὸν κατήφορον τῆς περιεργείας. Καὶ καθὼς ἡ άπότομη αὐτὴ στροφή τὸν ἐστέρησε ἀπὸ τὴν συνέχειαν μιᾶς εἰδήσεως πολὺ σοβαρᾶς, φαίνεται ἐπέντωσε τὸν λαί-μό του κι' ἐσκύψε επάνω στὸν ὅμον τοῦ ιδιοκτήτου τῆς έφημερίδος γιὰ νὰ δῇ καὶ νὰ ἀποτελειώσῃ τὴν άνάγνωσιν. Αὐτὸ ἔ-ξώργισε τὸν άναγνώστην. Ο ὅποιος ἐγύ-ρισε στὸν συναγνώστην, αὐτὴ τὴ φο-ρὰ με βλέμμα ἀγριώτερον:

— Σὰς παρακαλῶ κύριε...

— Κατάλαβε.

— Σὰς εἶπα με συγχωρεῖτε κύριε...

— Μὲ ὑπεχρέωσε!

— Μὰ τί θέλεις νὰ κάνω τελοσπάν-των; Νὰ πῶ στὰ πόδια σου καὶ νὰ σοῦ ζητήσω συγγνώμην γιατί ἔρριξα ἓνα βλέμμα στὴν έφημερίδα σου;

— Όχι.

— Ἀλλά;

— Νὰ αγοράζης έφημερίδα!

— Ἐ, δὲν πρόφτασα ν' αγοράσω.

— Δικαιολογίες.

Ἐπάνω ἐκεῖ ὁ δεύτερος ἐφορεχίσθη καὶ τοῦ εἶπε μίαν κουβέντα παραπάνω. Ἄναψε ὁ πρῶτος. Καὶ ἀπάχτηκαν. Ἐ-πενέδθησαν μερικὸι ἀλλὰ ἦταν ἀργὰ πλε-

στον τὰ πολὺτιμα νέα. Ἄλλοι οἱ δύο νευρικοί ἄνθρωποι κι' ὅταν πρόκειται περὶ νευρικῶν τὰ πρά-γματα ὠθοῦνται εἰς τὰ ἄκρα χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ ἐμποδίσῃ τὸ μοιραῖον καμμία δύναμις.

— Λέγε.

— Εἶναι ἀναιδέστατος.

— Γιατί;

— Γιατί; Μὰ εἶναι δουλειὰ αὐτῆς κ. πταιματοδίκαι; Εἶναι σύστημα αὐτό. Λυ-ποῦνται τὸ δίφραγκο καὶ γίνονται φόρτω-μα στούς άλλους. Δὲν κοτᾶς ν' ἀνοίξης έφημερίδα μέσα στὸ τράμ. Ἀμέσως θὰ πέσουν επάνω σου δέκα κεφάλια. Κι' ὁ πλαιῖός σου κι' ὁ μπροστινός σου κι' ὁ πισινός σου κι' ὁ δεξιός σου κι' ὁ ἀριστε-ρός σου. Ἀπὸ δῶ σκύβει επάνω σου ἓνα κεφάλι, ἀπὸ κεῖ φουστὰ στὸν στήθεό σου μιὰ μύτη, ἀπὸ τὰ δεξιὰ αἰσθάνεσαι τὴν ξεστήν ἀνάσα. ἄλλου στὸ μάγουλό σου. Πνίγεςαι. Γιατί; Γιατί οἱ κύριοι θέλουν νὰ μάθουν τὰ νέα. Ποῦ νὰ γυρίσης σε-λίδα; Όλοι οἱ κύριοι διαβάζουν. Χτῆς ἔ-κανα νὰ γυρίσω τὴν σελίδα κι' ἐπενέθη ἓνας ἀόρατος επάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου ἀστάσου-στάσου-στάσου. Ἦθελε ὁ κύριος ν' ἀποτελειώσῃ τὴν εἰδήσή του. Μ' ἐν-νοεῖς;

— Λοιπόν;

— Ἄς δώσῃ ἓνα δίδαγμα.

— Παρακάτω.

— Τὸ ἴδιο ἔκανε κι' ὁ κύριος. Τᾶχα πῶς ἐξέχασε ν' αγοράση έφημερίδα. Γιατί δὲν ξεχνῶ ἐγώ, κύριε, κι' αγοράζω πρωτὶ-ἀπόγευμα τὴν έφημερίδα μου; Γιατί, ἀ-πλοῦστατα, εἶμαι διακριτικός ἄνθρωπος καὶ δὲν θέλω νὰ ἐνοχλῶ κανένα.

Ἐκλήθη καὶ ὁ άλλος:

— Ἄ μὰ τὸν Θεὸ κ. πταιματοδίκαι! Ἐνόμισα δὲ πῶς εἶχε ξοδέψῃ ἑκατομύ-ρια γιὰ μίαν παληοέφημερίδα. Νευριάζεις ἢ δὲ νευριάζεις.

— Καὶ τὸν εἶπες γαϊδούρι;

— Μὲ ἠνάγκασε.

— Τὸ ὁμολογεῖς;

— Μ' ἐξώργισε. Ἄκου; ἐκεῖ! Μὲ εἶ-πε ταγκούνη. Ἐγὼ τῶρα ταγκούνης.

Ἐβγαλα καὶ τοῦ πέταξα τὸ δίφραγκο στὰ οὐτρά. Σεληνιασὺς τὸν ἐπίασε.

Κατεδικάσθη σὲ πρόστιμο πενήντα δρα-γμῶν, πὺ μὲ τὰ ἔξοδα τῆς δίκης ἔγιναν ἑκατό. Ο ἰδιοκτήτης τῆς έφημερίδος ἐ-βγῆκε θριαμβευτής. Καὶ γόρισε στὸν άλλ-λον:

— Τὰ βλέπεις; Πενήντα έφημερίδες μποροῦσε ν' αγοράσης. Νὰ μάθης, λοι-πόν, νὰ σέβασαι τὴν περιουσίαν τοῦ άλλ-λου!...

— Τὰ βλέπεις; Πενήντα έφημερίδες μποροῦσε ν' αγοράσης. Νὰ μάθης, λοι-πόν, νὰ σέβασαι τὴν περιουσίαν τοῦ άλλ-λου!...

— Τὰ βλέπεις; Πενήντα έφημερίδες μποροῦσε ν' αγοράσης. Νὰ μάθης, λοι-πόν, νὰ σέβασαι τὴν περιουσίαν τοῦ άλλ-λου!...

— Τὰ

Θά φάμε καί τεχνητά αύγά;

Μιά νέα γερμανική, συνδυετική τροφή

ΩΣ ΓΝΩΣΤΟΝ, ο πόλεμος δέν εἶναι μόνον ζήτημα στρατιωτῶν καί πυρομαχικῶν ἀλλά καί τροφίμων. Τά κράτη πού θέλουν νά εἶναι ἰσχυρά, πρέπει νά εἶναι ἐφοδιασμένα ὄχι μόνον μέ πολυμορφία, ἀλλά καί μέ τροφίμα. Τί κάνουν ὅμως, ὅταν στεροῦνται ὠριμένων εἰδῶν πρώτης ἀνάγκης; Τήν ἀπάντησιν—μιά καταπληκτική πραγματική ἀπάντησιν— μᾶς τήν δίδει κυρίως ἡ Γερμανία. Ἀφοῦ ἐχρησιμοποίησε τὸ τεχνιτὸ βοῦτυρο καί τίς διαφορές ἄλλες συνθετικῆς τροφῆς (ἐρζάτς), πού ἀνεκάλυψαν οἱ Γερμανοί, ἐπιστήμονες, νά τώρα πού λανθάνει καί κάτι ἄλλο, πού ἀσφαλῶς δέν τὸ περιμέναμε: Τὰ τεχνητά...αὐγά!

Τὸ νέο αὐτὸ βιομηχανικὸ εἶδος ὀφείλεται στὸν διάσημο χημικὸ Ἄλμπρεχτ Τσίματις, ὅστις δὲ μ' εὐχαρίστησι δεκτὸ ἀπὸ τίς γερμανίδες νοικοκυρές, οἱ ὁποῖες εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θάχουν τὴν ἐγγονία τοῦ φρέσκου ἢ τοῦ κλοῦβου αὐγοῦ. Θά παίρνουν μιά κουταλιά σκόνῃ, πού θά ἰσοδυναμῇ μ' ἓνα αὐγὸ καί θά κάνουν τὴ δουλειά τους μιά χαρά.

Ἡ ἱστορία τῶν τεχνιτῶν τροφῶν ἀρχίσει στὴ Γερμανία πρὸ τριετίας, ὅταν ἐγκαινιάσθηκε τὸ περίφημο τετραετές οἰκονομικὸ σχέδιο, μὲ ἀπόλυτον οἰκονομικὸν δικτάτορα τὸν στρατάρχη Γκαίρινγκ. Ὁ Γκαίρινγκ, ἀναγγέλλων τὰ τοῦ ἐν λόγω σχεδίου στὸν γερμανικὸ λαὸ, μ' ἓνα λόγος ἐβγαλε στὸ «Σπόρτ-Πάλας», εἶπε τὸ ἐξῆς ἐρώτημα:

— Ἀπὸ τί πράγμα ἔχουμε περισσότερο ἀνάγκη; Ἀπὸ βοῦτυρο ἢ ἀπὸ κανόνια; — Ἀπὸ κανόνια! ἐκράυγασε τὸ πλήθος.

Καί ἀπὸ κείνη τὴ στιγμή, ἀρχίσει ἡ βασιλεία τῶν ἐρζάτς, ὅπως ὠνομάσθησαν οἱ διαφορές συνθετικῆς οὐσίας, πού ἀντικατέστησαν ὠριμένα τροφίμα.

Τὴν ἴδια ἐπίσης ἐκείνη μέρα, ἐξηφανίσθησαν ἀπὸ τὴ γερμανικὴ ἀγορά, ὄχι μόνον τὸ βοῦτυρο, ἀλλὰ καί τὸ λίπος, τὰ αὐγά, τὸ μαλλί καί ὅλα τὰ προϊόντα καί οἱ πρώτες ὕλες, πού εἰσάγοντο μέχρι τότε στὴ Γερμανία ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν. Τὰ χρήματα πού διετίθεντο γιὰ τὴν εἰσαγωγὴν τροφίμων, ἀρχίσαν νά διατίθενται ἀποκλειστικὰ γιὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῶν πρώτων ὕλων, πού ἦσαν ἀπαραίτητες γιὰ τίς ἀνάγκες τῆς πολέμου βιομηχανίας.

Γεννήθηκε, ὅμως, αἰσῶς ἓνα μεγάλο πρόβλημα: Πῶς θά τρέφεται ὁ γερμανικὸς λαός, πού λόγω τῶν κλιματολογικῶν συνθηκῶν ἔχει ἀπόλυτη ἀνάγκη ἀπὸ βοῦτυρο καί ἀπὸ λίπος; Τὴν ἀπάντησιν τὴν ἔδωκεν ὁ χημικὸς Ἄλμπρεχτ Τσίματις, μὲ τὰ ἐρζάτς. Ὁ καταπληκτικὸς αὗτος ἄνθρωπος κατώρθωσε, οὔτε λίγο οὔτε πολὺ, νά βγάλῃ βοῦτυρο ἀπὸ τὸ...ξύλο! Καί αἰσῶς δημιουργήθηκε μιά νέα βιομηχανία, πού σιγά-σιγά, ἐπέτυχεν τὴν ἀντικατάστασιν τῶν περισσοτέρων τροφῶν, μὲ πρώτες τάξεις χημικὰ κατασκευάσματα.

Ἐν τούτοις, ὑπῆρχαν ὠσιμμένες τροφές, πού κατὰ τὴ γνώμην ὅλων τοῦ κόσμου, δέν ἦσαν δυνατόν ν' ἀντικαταστα-

θοῦν μέ ἐρζάτς. Ἔτσι, ὅταν ὁ Γκαίρινγκ διέταξε τοὺς χημικοὺς νά κατασκευάσουν τεχνητὰ αὐγά, ὁ πολὺς κόσμος χαμογέλασε. Ἀλλ' οἱ χημικοὶ δὲν ἔχασαν τὸ θάρρος τους. Κλείσθησαν αἰσῶς μέσα στὸ ἐργαστήριό τους, ἀνοῖξαν τὰ κιτάπια τους, ἐμβίσθησαν στὴ μελέτη καί ἀρχίσαν νά κάνουν διάφορα πειράματα. Παράλληλως, ὁ στρατάρχης Γκαίρινγκ ἀρχίσει μιά ἐντατικὴ προπαγάνδα γιὰ τὸν περιορισμὸ τῆς σπατάλης τῶν ἀληθινῶν αὐγῶν καί

τοῦ γλυκοῦ ἀπὸ τὴ σκόνῃ αὐτῇ, πού τὴν διέδωκεν στὸ νερό, οἱ νοικοκυρές εἶχαν στὴ διάθεσί τους ὅτι χρειαζόταν γιὰ νὰ κάνουν κρέμα, μαγιονέζα, αὐγολέμονο, κουλουράκια, κροκέτες, μυαλά πανε καί διάφορα γλυκίσματα. Ἀλλὰ πολὺ γρήγορα, ὁ κόσμος τὴν ἐγκατέλειψε αὐτὴ τὴ σκόνῃ. Γιατί, κατὰ τὴ διάρκειαν τῆς χειμῶνος, ὅλοι οἱ εἶχαν φάγῃ τεχνητὸ αὐγόν, αἰσθανόνταν στὸ στόμα μιά δυσάρεστη γεύση ψαρίλας.

A	A	B	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige		
1	2	1	1	2	1	2	5	4	3	2	1																
A			B																								
A	A	B	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige		
3	4	2	3	4	3	4	10	9	8	7	6																
A			B	Ausweiskarte										Handige	Handige	Handige											
Handige	Handige	B	Handige										Handige	Handige	Handige												
1	3	3	Handige										Handige	Handige	Handige												
A			B	Handige										Handige	Handige	Handige											
Handige	Handige	B	Handige										Handige	Handige	Handige												
2	4	4	Handige										Handige	Handige	Handige												
A			B	Handige										Handige	Handige	Handige											
Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige		
1	3	4	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige		
A			B	Handige										Handige	Handige	Handige											
Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige		
2	4	3	Handige										Handige	Handige	Handige												
A			B	Handige										Handige	Handige	Handige											
Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige		
1	3	2	4	3	4	3	4	3	4	3	4	3	4	3	4	3	4	3	4	3	4	3	4	3	4		
A			B	Handige										Handige	Handige	Handige											
Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige	Handige		
2	4	1	3	1	2	1	2	1	2	1	2	1	2	1	2	1	2	1	2	1	2	1	2	1	2		

Φωτοτυπία τοῦ δελτίου τροφίμων πού δίδεται κατὰ μῆνα σὲ καθεστὸς Γερμανοὺς πολίτη, καί μὲ τὸ ὁποῖο ἀγοράζει τὰ εἶδη πού ὀρίζει τὸ Κράτος εἰς τὰς καθοριζόμενες ποσότητες.

ἐδωμοσίευσεν σειρὰν ἀπὸ διαφωτιστικὰ ἄρθρα, μεταξὺ τῶν ὁποίων καί τὸ ἀκόλουθον:

» Ἀπὸ τὴ γενικὴ κατανάλωσι τῶν αὐγῶν πού γίνεται στὴ Γερμανία, τὰ τρίτα τέταρτα τῆς ποσότητος χρησιμοποιοῦνται ἀπὸ τίς νοικοκυρές γιὰ τὴν κατασκευὴν κροκέτων καί διαφόρων ἄλλων καρυκευμάτων. Αὐτὸ γίνεται γιατί οἱ νοικοκυρές ἀγνοοῦν ὅτι μὲ λίγο ἄσπρο τυρὶ, οἱ κροκέτες γίνονται ἀπείρως νοστιμώτεροι. Τὸ λευκὸ τυρὶ περιέχει τὴν ἴδια ποσότητα λευκοῦ μαζοῦ πού ἔχουν τὰ αὐγά. ὅλοι δὲ γνωρίζουν ὅτι τὸ φούσκωμα τῶν κροκέτων ὀφείλεται στὸ ἄσπρον καί ὅτι στὸν κρόκον τοῦ αὐγοῦ, πού εἶναι ἐπὶ πλείονος καί ἐξαιρετικὰ δυσπεπτός. Εἰς τὸ μέλλον, λοιπόν, κάθε νοικοκυρὰ ὀφείλει ν' ἀντικαθιστᾷ τὸ αὐγὸ μὲ ἄσπρο τυρὶ.

Ἡ ἐγκύκλιος, ὅμως, αὐτὴ δὲν εἴπαισε καθόλου τίς νοικοκυρές. Καί τὰ ἀληθινὰ αὐγά ἐξακολουθοῦσαν νά εἶναι περιζήτητα, μέχρι τῆς ἡμέρας πού ἐδόθησαν ἐπὶ τέλους στὴν κατανάλωσι, τὰ τεχνητὰ αὐγά.

Τὰ πρῶτα αὐτὰ τεχνητὰ αὐγά εἶχαν τὴ μορφή μιᾶς κίτρινης σκόνῃς, πού εἰκοιζέτο μὲ ἄλευρον. Μὲ μιά κουταλιά

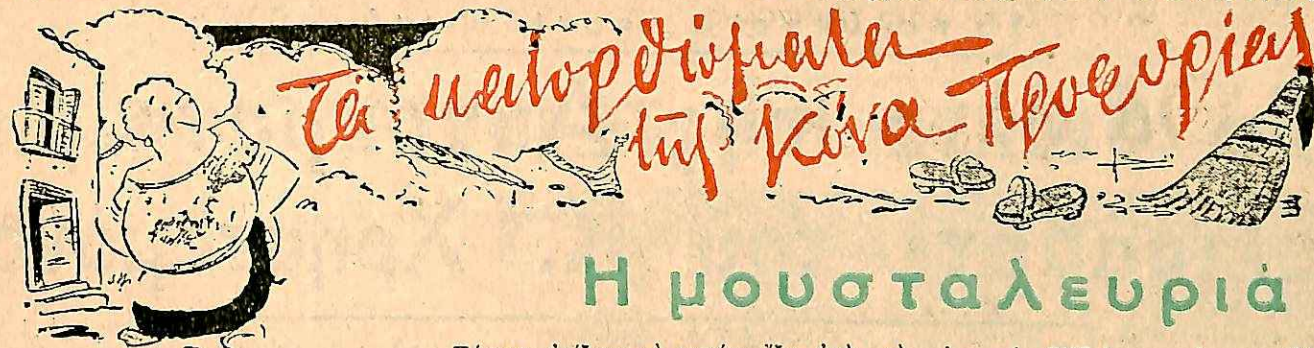
ψαρίλας; Μάλιστα, γιατί τὰ αὐγά αὐτὰ δὲν ἦσαν τίποτα ἄλλο, παρὰ κατεργασμένο λίπος φαλαίνης!

» Ὅταν ὁ δόκτωρ Τσίματις εἶδε ὅτι ἡ ἀνακάλυψις τοῦ ἀπέτυχεν καί ὅτι ὁ κόσμος δὲν ἀγόραζε πιά τεχνητὰ αὐγά, ἐπεδόθη σὲ ἄλλες μελέτες. Καί σὲ λίγο ἡ γερμανικὴ ἀγορὰ γέμισε ἀπὸ ἓνα νέον εἶδος τεχνιτῶν αὐγῶν, τὰ «μιλάϊ».

Τὰ «μιλάϊ» στάθηκαν πολὺ εὐτυχέστερα ἀπὸ τὰ προηγούμενα τεχνητὰ αὐγά. Καί μέχρι σήμερα, καμμιὰ γερμανίδα δὲν παρανοήθηκε ὅτι δὲν μπορεῖ νά κἀν τὴ δουλειά της χωρὶς ἀληθινὸ αὐγόν.

Ἀλλ' ἀπὸ τί εἶναι καμωμένα τὰ «μιλάϊ»; Μᾶς τὸ λέγει ἡ ἴδια ἡ λέξις, ἡ ὁποία εἶναι σύνθετος ἀπὸ τίς λέξεις μίλχ (γάλα) καί ἄϊ (αὐγόν). Βάσις λοιπόν, τῶν «μιλάϊ» εἶναι τὸ ἀποδοτυρωμένο γάλα, τὸ ὁποῖον χάρις σὲ μιά εἰδικὴ ἐπεξεργασία, μεταβάλλεται σὲ μιά λευκὴ σκόνῃ, πού περιέχει ὅλα τὰ συστατικὰ τοῦ αὐγοῦ.

ZAN BAANTON

Ἡ μουσταλευριά

Σήμερα ἤρξανε τὸ μπρίκι ἔξω ἀπὸ τὸ παραθύρι.

— Ἐ! Τί νά κάνης! Τὰ παιδιὰ αὐτὰ ἔχουνε. Τί λέγαμε λοιπόν γιὰ τὸν πόλεμο; Ἀ, ναι, γιὰ τὰ κουνέλια τῆς Ζαφειρώς.

— Ἀμὲ ἡ Ἐρασμία τοῦ Μπαζᾶ, πού πῆε κι' ἀγόρασε τρία κουτιά ποῦτρα καί δύο κρεγιόνια γιὰ τὰ χεῖλῃ τῇ!

Ἡ Προφουρία ἀνοῖξε τὸ στόμα.

— Τί μοῦ λές καλέ; Ἡδὸ! θά σκοτωθῶ! Σὰ δὲν ντρέπεται ἡ ἀνυαλὴ. Μονάχα τὸ σουβάντισμα καί τὴ μογιὰ θυμῇ μου.

— Τί, τί λές;

— Σεισμὸς λιγμός, καταποντισμός καὶ οὐλα τὰ κακὰ θὰ μᾶς ἐρθοῦν, λέει. Ἐ, μεις ἐδῶ πάλι καλὰ εἴμαστε δόξα σοι ὁ Θεός, στὴ Πουλανία λέει, τὸ τί γίνεται εἶναι γιὰ νά κλαῖς.

— Ἡφύτες πατάτες στὸ προβολάκι σου; Ἐγὼ ἤθελα καμπόσες ρίζες στὴ γλάστρα. Σ' ἓνα γκαζοτενεκέ ἡφύτεςφα κρομμύδια καί λίγη φάβα. Καλὲ ποιὸς νά μᾶς τῶλεγε!

Ἡ Προφουρία τὴν ἐκύτταξε μὲ χαμόγελο.

— Ὅ,τι νᾶχη κανεὶς καλὸ εἶναι σήμερα, ἐξακολουθῆσε ἡ Ἀνεζούλα. Ἡ Ζαφειρῶ ἡ καρσινὴ μου, ἡπῆρε τρεῖς ὄνιθες, μιά κατσίκια, ἓνα ζευγάρι κουνέλια καί περιστέρια. Σὰ δὲν ἔχουμε θροφίματα νὰ τὰ σφάζουμε.

Ἡ Προφουρία ἔκανε τὸ σταυρὸ τῆς:

— Ἐλα Χριστὲ καί Παναγίᾳ, εἶπε. Ἐγὼ νὰ σοῦ πῶ Ἀνεζούλα μου, φούνισα μιά ὀκὴ καφέ, λίγη ζάχαρη, ρύζι καί μακαρόνια. Τὰ κρέατα δὲν τὰ τρώω κι' ἔτσι ἄς μοῦ λείπουνε τὰ κουνέλια, πού ἀνοίγουνε λαγούμια στὰ σπίτια καί ἀφαιρίζουνε τὰ θυμέλια. Καλὲ ντάμι θά κάνω τὸ σπῖτι μου!

Ἐκείνη τὴ στιγμή χτύπησαν τὴν πόρτα τρία παιδιὰ.

— Μαμά μέσα εἶσαι;

— Ἐδῶ εἶμαι! φώναξε ἡ Ἀνεζούλα. Πηγαίνετε κι' ἐρχομαι. Καλὲ δὲν μπορῶ νὰ κουνήσω ἀπὸ τὸ σπῖτι μου. Μὲ παίρνουν ἀπὸ πίσω καί τὰ τρία.

— Παιδιὰ εἶναι καμμένη, εἶπεν ἡ Προφουρία. Ἐλάτε μέσα, ἐλάτε. Τοὺς ἀνοῖξε τὴν πόρτα καί μπῆκαν χοροπηδώντας τρεῖς διαδόλοι.

— Ἐ, ἦρχα στὸ ξένο σπῖτι, τὰ μάλωσαν ἡ μητέρα.

— Πηγαίνετε ἐκεῖ πίσω στὴ σκάλα τοῦ δώμα νὰ μιλήσω μὲ τὴ μαμά σας. Καί μὴ μοῦ σουρομαδῆσετε τὴ γλάστρα γιατί βόη πού σὰς ἦρε!

Τὰ δύο ἀγοράκια καί τὸ κορίτσι 8 ἔως 12 χρονῶν, ἔτρεξαν μὲ γέλια μέσα καί χάθηκαν πίσω ἀπὸ τὴν αὐλῇ.

— Ἡσυχία δὲν ἔχω Κόνα Προφουρία μου μ' αὐτοὶ τσοὶ διαδολοῖ. Ἐγὼ μὲ σπᾶσανε τὸ κουμάρι καί μὲ κάνανε παπῖ.

— Οὐ νὰ χαθῆτε, λιμαρόσκυλα!...

ἦκε. Γι' αὐτὸ πιά θὰ μᾶς καταστρέψῃ ὁ Θεός.

— Ἐσὺ ἡπῆρες τίποτα γιὰ τὰ σπιτικό σου;

— Ἐγὼ Ἀνεζούλα μου ἤκανα ὅπως ἔξω ἀπὸ τὰ γυναικοφάσκια σου. Ἡπῆρα λίγο σᾶρι κι' ἤκανα πλιγοῦρι, ἤκανα λίγο πετιμέζι, καί γκούμπια ἀπὸ σταφίδα, ἤλῃσα καμπόσα σῦκα φουριστά.

— Τραχανὰ δὲν ἤκανες; Πῶς τῶπαες!

— Ἤκανα καί τραχανὰ μὲ γιαούρτι καί καμπόσα κῶσινά φιδέ. Ἀλήθεια ἤψῃσα καί μουσταλευριά καμπόσα πιάτα καί τ' ἄπλωσα στὴν παράσσα νὰ κάνω μουστὸπητες.

— Πού τὸν ἦρξες καλὲ τὸ μούστο;

— Μᾶς τὸν ἔστειλε ὁ κουνιάδος τῆς κόρης μου, πού εἶναι ταβερνάρης καί κάνει κρασί καὶ ὄνο. Μὰ νὰ δῇς μουσταλευριά νὰ γλύφῃς τὰ δάχτυλά σου. Τὴνὲ κόβω μὲ ψωμί γιὰ νὰ γίνεται ζωνωπή.

— Ἀχ! Πῶς τὴν ἀποθύησα!

— Νὰ πάω μὲ σιγμὴ στὴν τράτασα νὰ σοῦ φέρω ἓνα πιατάκι νὰ φᾶς, νὰ δῇς

ὁμορφιά. Ἡθελα σουσάμι κανέλλα καί κοπανισμένα καρόδια ἀπὸ πάνω.

— Δὲν εἶν' ἀνάγκη Προφουρία μου ν' ἀνεβαίνης τώρα στὸ δῶμα, δὲν πειράζει καλὲ.

— Ὅχι, ὄχι. Στάσου νὰ φᾶς δύο κουταλιές νὰ μοῦ πῆς γιὰ τὰ γέρια σου.

Ἡ Προφουρία σηκώθηκε, βγῆκε στὴν αὐλὴ καί ἀνέβηκε τὴ σκάλα τῆς παρατάρας. Σὰν βρέθηκε μπροστὰ στὰ πιάτα, ἀνοῖξε τὰ μάτια τῆς καί ἐξφώνησε τραδώντας τὰ μαλλιά τῆς.

— Ἀχου! Διαολόσποροι! Θὰ σὰς φάω ζωντανά!

Ἀρπάξε μιά δίτσα καί καταχέρισε τὰ παιδιὰ τῆς Ἀνεζούλας πού εἶχαν γλύψει καί τὸ τελευταῖο πιάτο τῆς μουσταλευριάς.

Οἱ φωνές καί τὰ κλάμματα τῶν παιδιῶν, οἱ βλαστήμιες τῆς Προφουρίας σηκώσαν τὸν κόσμο στὸ ποδάρ. Πολλοὶ ἔτρεξαν νομίζοντας πὼς κανένα δυστύχημα συνέβηκε.

Ἡ Ἀνεζούλα σὰν εἶδε τὰ πασαλειμένα μὲ μουσταλευριά μούτρα τῶν παιδιῶν τῆς τὰ κατάλαβε ὅλα καί σηκώθηκε ἀποσβολωμένη.

— Ἀχ! Προφουρία μου, νὰ μὲ συγχωρῆς, δὲ σοῦ τῶπα νὰ μὴν τὰ θάλης μέσα;

— Καλὲ πού ἤξερα χριστιανὴν σου πὺς τάχες νηστικὰ ἓνα μῆνα κι' ἤρθανε νὰ ξενητερίστουνε σπῖτι μου! Μπᾶ πού νὰ σοῦ φᾶν ἡ λιμικὴ αἰστοῖα διαολόπαιδα!

Ἡ Ἀνεζούλα ἔγινε ἔξω φρενῶν:

— Δὲ σοῦ μιλῶ εἶπε, γιατί εἶσαι συγισμένη, μὰ τί νὰ κάνω; Παιδιὰ εἶναι. Πάντα τὸ παιδί λιμάζει.

— Παιδιά νὰ βγάλουνε πού θὰ μοῦ τὰ παρτικοῦλας κιόλας! Μωρὴ νὰ πᾶς νὰ μοῦ φέρῃς μούστο νὰ κάνω τὴ μουσταλευριά πού μοῦ φάγανε, γιατί ἄλλοιῶς νὰ βρῆς καρὰβι νὰ φύγῃς ἀπ' τὸ Βύρων..

Ἡ Ἀνεζούλα μάζεψε τὰ παιδιὰ τῆς καί βγῆκε στὴν πόρτα. Ὁ κόσμος ἀπ' ἔξω περίμενε νὰ μάθῃ τί ἔγινε.

— Δυὸ πιατάκια τοῦ καφέ μουσταλευριά τῇ φάγανε τῇ λωλῇ καί τὰ ρημάξε στὸ ξύλο ἡ ἀφωρισμένη, εἶπε. Φτοῦ σου, ἀλόγα τοῦ μουράγιου! Ἀγκαλὰ δᾶ, σὲ ἔξωμε τί καπνὸ φουμάρες ἀκριβοῦζα τᾶρα!

Ἡ Προφουρία βγῆκε ἀπὸ τὸ παραθύρι τῇ; καί σὰν ἐκρηκτικὰ ἐβᾶλε τὴν Ἀνεζούλα:

— Σὰν πηγαίνῃς στὰ ξένα σπῖτια, μωρὴ ματζαφώρα, νὰ μὴν παίρνῃς ματζῶ σου τὰ ἀφωρισμένα τὰ διαολόπαιδά σου, νὰ τῶνε τὸν ἀμπαχο! Οὐ νὰ χαθῆτε, λιμαρόσκυλα!

ΣΥΛΛΟΓΟΙ

«Τὸ βιβλίο τῆς Αὐτοκρατείας 'Ελισάβετ» τοῦ Κ. Χρηστομάνου

ΠΕΡΙΕΡΓΟ καὶ πολυθρόνο μαζὶ καὶ λογοτεχνικὸ καὶ λυρικό βιβλίο εἶναι «Τὸ βιβλίο τῆς Αὐτοκρατείας 'Ελισάβετ» τοῦ Κωνσταντίνου Χρηστομάνου. Ἐξεδόθη πρῶτα Γερμανικὰ καὶ ἐκυκλοφόρησε πολὺ. Τὸ πρόσθετον ὅλος ὁ φιλολογικὸς κόσμος τῆς Εὐρώπης. Ἐξεδόθη κατὰ τὴν ἑλληνικὰ καὶ ἐκδομένη καὶ ἐδῶ συνεζητήθη καὶ ἐγέννησε σχόλια, θρόλους, κουτσουμπολιά...

Πῶς ἐξεδόθη τὸ βιβλίο τοῦ Χρηστομάνου γερμανικὰ καὶ κατόπιν ἑλληνικὰ. — Ὁ θρόνος γύρω στ' ὄνομα καὶ στὴν ὑπαρξὴ τοῦ Χρηστομάνου, — Ἡ πρώτη ἑλληνικὴ μετάφραση τοῦ βιβλίου στὴν «Ἀκρόπολι». — Οἱ τρεῖς ἑλληνικὲς ἐκδόσεις του. — Ὁ Χρηστομάνος εἶχεν ἐρωτευθῇ τὴν Αὐτοκράτειρα τῆς Αὐστρίας: — Ἕνας θρόλος γιὰ ἓνα ἄλλο βιβλίο τοῦ Χρηστομάνου καὶ γιὰ τὰ σκάνδαλα τῆς Αὐλῆς τῆς Αὐστρουγγαρίας...

καλύτερα ὁ ψυχολόγος τῆς περιέργης ἐκείνης γυναίκας... Ἐμιλοῦσε πιά γι' αὐτὸν ὅλη ἡ Εὐρώπη...

Καὶ ἡ «Ἀκρόπολις» τοῦ Θ. Γαβριηλίδου, πάντα ἐνήμερη σὲ ὅ,τι ἀφοροῦσε τὴν διανοητικὴν ζωὴ, μετέφρασε ἑλληνικὰ σὲ σειρά φύλλου τῆς τὸ βιβλίο τοῦ Χρηστομάνου.

Ἡ μετάφρασις ἦταν διαστικὴ καὶ πρόχειρη, μὰ ἔδινε μιὰ ἰδέα τοῦ βιβλίου. Ἀπὸ καὶ τὸ πρωτογνώρισαν οἱ Ἕλληνες ἀναγνώστες τὸ 1898.

Ἀπὸ τὸ βιβλίο αὐτὸ ὁ Χρηστομάνος ἔκαμε μικρὴ περιουσία. Ὅσοι παρουσιάστηκαν πλούσιοι καὶ πολυθρόνοι τὸ 1900 στὴν Ἀθήνα. Πρῶτος αὐτὸς ἔφερεν αὐτοκίνητο στὴν Ἑλλάδα. Καὶ ἀμέσως ἀνακατεῖτο στὴν διανοητικὴν μὲς ζωὴ. Ἰκατοῦσε τὸ θέατρο τῆς «Νέας Σκηνῆς» καὶ ἀλλάζε τὴν τεχνικὴν τοῦ θεάτρου μας...

Ἐπειτα ἡ «Νέα Σκηνή», μετὰ πολλὰς αἰτίες, ἐναυάγησε. Καὶ τότε ὁ Κ. Χρηστομάνος ἐθυμώθηκε πάλιν τὸ βιβλίο του. Τὸ 1907 τὸ μετέφρασε ἑλληνικὰ καὶ τὸ τύπωσε. Στὸ ξώφυλλο εἶχε τὴν εἰκόνα μιᾶς καρφίτσας πὺλ τοῦ χάριεν ἡ Αὐτοκράτειρα. Στὴν πρώτη σελίδα τὴν φωτοτυπία τῆς φωτογραφίας πὺλ τοῦ γάλλου ἱδία μὲ τὴν ὑπογραφήν τῆς ἑλληνικῆς. Καὶ ἀκολουθοῦσε πρόλογος τοῦ Μωρίς Μπαρρές, μεταφρασμένος ἀπὸ τὸν Παῦλο Νιρβάνα στὰ ἑλληνικὰ. Ἐπειτα ἀρχίζε τὸ κείμενο. Ἱστορικὰ γραμμένα στὴν ἀρχὴ καὶ λυρικά κατόπιν.

Ἐγιναν ἀκόμη δύο ἐκδόσεις τοῦ βιβλίου τοῦ Χρηστομάνου μετὰ τὸν θάνατό του. Τὸ 1921 καὶ τὸ 1929. Μὰ ἡ πρώτη εἶναι ἡ πολυτελής καὶ ἡ κομψή. Ἐκείνη τὴν εἶχεν ἐπιμεληθῇ ὁ ἴδιος. Κι' εἶναι γνωστὴ ἡ μικρολόγος καλαισθησία του...

— ΕΞΕ —

Ἦταν περιέργος τύπος αὐτὴ ἡ Αὐτοκράτειρα τῆς Αὐστρίας. Ρωμαντικὸς καὶ λυρικός τύπος ἀπὸ φυσικοῦ ἔγινε νευρασθενικὴ καὶ νευρική ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πὺλ σκοτώθηκε μὲ μυστηριώδη τρόπο, ὁ γυῖος τῆς ἀρχιδούξ Ροδόλφος, ἐραστὴς τῆς Μαρίας Βετσέρας. Κι' ἐζητοῦσε πιά παρηγορίαν στὴν ποίησι, στὴν φιλοσοφία, στὰ ταξίδια, στὴν μοναξιά... Ἐδιάβαζε ποιήματα καὶ ἐζήτιζε παλάτια... Ἐταξίδευε καὶ ἐσκεπτότο...

Μαζὶ τῆς λοιπὸν ὁ Κ. Χρηστομάνος πῆγε στὸ Ἰσπρουν, σὸ Μιχαήλο καὶ κατόπιν στὴν Κέρκυρα, ὅπου ἡ Ἐλισάβετ εἶνε γιὰ τὸ θρυλικὸ τῆς παλάτι τὸ «Ἀχιλλεῖον» πάνω στὸ λόφο τοῦ Γαστουριῶ. Ὁ Χρηστομάνος τὴν ἀκολουθοῦσε στοὺς μακρινούς περὶπατους τῆς καὶ τῆς μάθαινε ἑλληνικὰ. Ἐπειτα ἀπὸ πολλὴν καὶ ἀφῆσε πιά τὴν Αὐτοκράτειρα...

Πέρασαν λίγα χρόνια καὶ μιὰ μέρα ἔνας ἀναρχικός σκότωσε τὴν Ἐλισάβετ στὴν Ἑλβετία...

— ΕΞΕ —

Ὁ Χρηστομάνος τὸ 1897 ἐξέδωκε στὴν Βιέννη σὲ Γερμανικὴ γλῶσσα «Τὸ βιβλίο τῆς Αὐτοκρατείας 'Ελισάβετ». Σ' αὐτό, μὲ σύστημα ἡμερολογίου, περιέγραφε λυρικά τὴν ζωὴν τοῦ πλάι στὴν Αὐτοκράτειρα...

Τὸ βιβλίο ἄρεσε πολὺ, ἔκαμε θρόνο, κυκλοφόρησε σὲ χιλιάδες ἀντίτυπα σ' ὅλη τὴν Εὐρώπην...

Γρήγορα γύρω στὸ ὄνομα τοῦ Χρηστομάνου ἔγινε πολὺς θρόνος. Ἦταν πιά ὁ γνωστὸς συγγραφεὺς, ὁ ἔμπιστος τῆς Αὐτοκρατείας, ὁ λυρικός βιογράφος

Ἡ κεφαλὴ τῆς ὑψώνεται στοὺς ὤμους

μους τῆς μὲ τὴν εὐθραυστὴ γὰρ, πὺλ τὴν ἔχουν τόσο ἑξώρη τ' ἀνθὴ μὲ τὰ μακρὰ τους κλώνια. Περισσότερο παρὰ σ' ἄλλους θνητοὺς κἀναν τὴν ἐντύπωσιν τὸ κεφάλι τῆς, ὅτι εἶναι τὸ στεφάνωμα καὶ ἡ τελικὴ συνέχισις τῶν μουσικῶν γραμμῶν τοῦ σώματός τῆς.

» Στὴν κόμη τῆς ἔχει χυθὴ τῆς νύχτας τὸ σκοτάδι καὶ κάθε τόσο μιὰ λάμψι ξεπετιέται, ὅπως ἡ αὐγὴ ξεπετιέται ἀπὸ τὴν νύχτα...

» Ἡ ὄψη τῆς ἔχει μιὰν ὀλόφρεγν γλωσσίδα πὺλ νὰ τὴ σβύσουν δὲν ὑπόσαν ὅλες οἱ φθονεῖς ἀχτίδες τοῦ ἡλίου τοῦ Νοτιά, καὶ σ' αὐτὴνε μὲσα ξεγυρίζουν ἀκόμα πὺλ θαυμάσιες, κάτω ἀπὸ τὰ μάτια τῆς, οἱ κρυσταλλωμένες πόρες ἀπὸ τὰ τριαντάφυλλα πὺλ μαράθηκαν στὰ ἀγάουλά τῆς, στὰ ξεραμένα μπουστάνια τῶν θαυμάτων τῆς...

» Τὰ χέρια τῆς εἶναι λυγρόχρυτα, εὐθραυστα καὶ ξεψυχῶντα στὰ κρίνα τῶν θαγύλων τῆς. Μοιάζουν ἀνθὴ πὺλ κρυώνουν...

» Ὀλόκληρὴ ἡ κορμωσιά τῆς, πὺλ ρευστὴ γιὰ νὰ τὴν πῇ κανεὶς μονάχα, λυγερή, ἀτενίζει σὰν κυπαρίσσι πρὸς τὸν οὐρανὸ, σιγοτρεῖται σὰν κύμα πὺλ ἀναπαύεται καὶ ἀνασταίνει...

Τάχα μπορεῖ ἓνας ἄνδρας πὺλ δὲν εἶναι ἐρωτευμένος νὰ γράψῃ αὐτὰ τὰ λόγια γιὰ μιὰ γυναῖκα;

Ὁ ἀναγνώστης τοῦ βιβλίου πιστεύει — καὶ δικαίαν βέβαια — πὺλ ὁ Χρηστομάνος δουδὰ καὶ παθητικὰ, ἀνεκδήλωτα καὶ ἀπελπισμένα, εἶνεν ἐρωτευθῇ τὴν ὥραια καὶ μυστηριώδη ἐκείνη Αὐτοκράτειρα τῆς Αὐστρίας...

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν θεῖλο αὐτὸ γιὰ τὸν ἔρωτα τοῦ Χρηστομάνου πρὸς τὴν Αὐτοκράτειρα, κυκλοφορεῖ καὶ ἓνας ἄλλος γιὰ ἓνα ἄλλο βιβλίο τοῦ Χρηστομάνου, πὺλ δὲν ἐξεδόθη ποτέ.

Λένε πὺλ ὁ Χρηστομάνος δὲν ἔχωνε τις μηχανογραφίες καὶ τις ὑπολογίστες τῆς τότε Αὐστριακῆς Αὐτοκρατορικῆς Αὐλῆς. Ὡς ἄνθρωπος τοῦ παλατιοῦ καὶ αὐτός, θὰ ἐγνώριζε καλὰ τοὺς τύπους τῆς Αὐλῆς καὶ θὰ ἔπαθε πολλὰ ἀπὸ τῆς μηχανογραφίας τῆς. Ἐξ ἄλλου μπορεῖ αὐτοὶ οἱ τύποι νὰ στάθηκαν καὶ φρουροὶ καὶ ἐχθροὶ τοῦ κρυφοῦ ἔρωτά του...

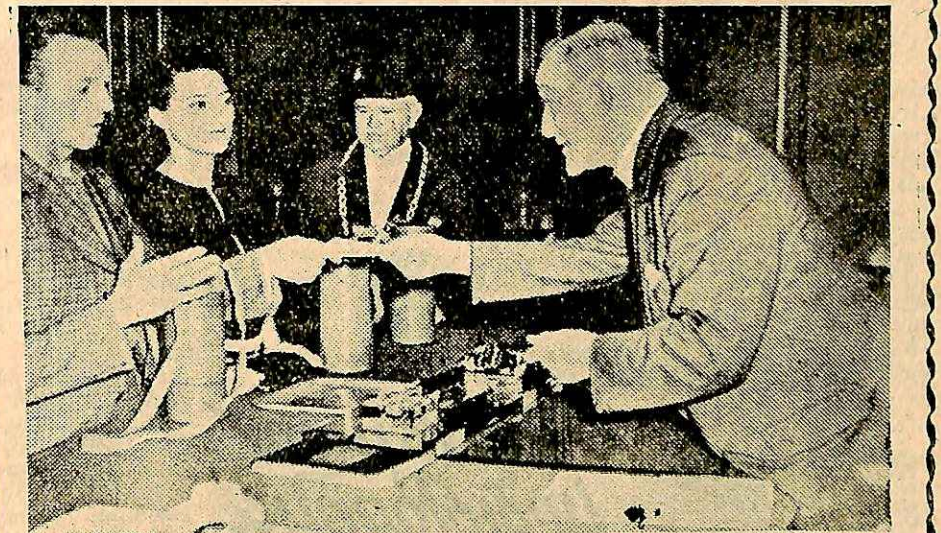
Ὁ θρόλος λοιπὸν, αὐτὸς φέρνει στὰ φτερά του τὸ ὅτι ὁ Χρηστομάνος εἶχε γράψῃ ἓνα μεγάλο βιβλίο, πὺλ μεγαλότερο ἀπὸ αὐτὸ τὸ βιβλίο τῆς Αὐτοκρατείας. Στὸ βιβλίο ἐκείνο ἐξετόλιγε μὲ ποικιλομορφία καὶ μὲ ζωηρότητα ὅλη τὴν μεγάλην ζωὴ τῆς Αὐστριακῆς Αὐλῆς μὲ τοὺς κόλακες καὶ τοὺς μηχανογράφους τῆς, μὲ τὰ σκάνδαλα καὶ τὰ μυστήρια τῆς...

Λένε ὅμως ὅτι, ὅταν τὸ βιβλίο ἦταν γραμμένο καὶ ἔτοιμο γιὰ τὸ τυπογραφεῖο, ἐπροδόθη τὸ πρᾶγμα στὴν Αὐλή. Κι' ἐσπευσαν οἱ αὐλικοὶ νὰ τὸν δωροδοκῶσιν. Ὁ θρόλος μεταδίδει ὅτι, ὁ Χρηστομάνος ὑπέκυψε στὴν δωροδοκία. Ὁρίζεται ἀλίστα καὶ τὸ πρᾶγμα. Ἐπῆρε — λένε — 40.000 κορώνες. Κι' ἐστὶ δὲν ἐξεδόθη ποτέ αὐτὸ τὸ βιβλίο.

Ἐξέδωκεν ὅμως ὁ Χρηστομάνος «Τὸ βιβλίο τῆς Αὐτοκρατείας 'Ελισάβετ», πὺλ ἔγινε τόσο πολυθρόνο καὶ ἀπλησγίστες πολλὰ καὶ τὴν λογοτεχνικὴν κριτικὴν καὶ τὸ παγκόσμιο κουτσουμπολιά...

Φ. ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

ΠΟΛΕΜΙΚΟΙ ΓΑΜΟΙ

Ὁ ρέκορντμαν δήμαρχος τῆς 10ης περιφέρειας τῶν Παρισίων, πὺλ ἔτελεσε τοὺς περισσότερους γάμους, παραδίδει τὸ πιστοποιητικὸν γάμου στὸ ζεῦγος τῶν νεογύμων. Ὁ γαμβρὸς ἀπὸ τὸ δημαρχεῖον θὰ κατευθυνθῇ στὸ Γκάρ τῆς Λυών, ὅπου σὲ τρία τέταρτα τῆς ὥρας ἀναχωρεῖ ὁ λόχος του!

Ἡ γαλλικὴ ἐπιστράτευσις εἶχε μιὰ ἀπρόοπτη συνέπεια: χιλιάδες γάμους πὺλ ἔγιναν μὲσα στὶς λίγες ὥρες πὺλ μεσολάβησαν ἀπὸ τὴν προκήρυξιν τῆς γενικῆς ἐπιστρατεύσεως μέχρι τῆς ἀναχωρήσεως τῶν ἐφέδρων.

Χιλιάδες νέοι πὺλ ἦσαν μνηστευμένοι ἢ πὺλ ζοῦσαν μαζὶ χωρίς νὰ ἔχουν νομιμοποιήσει τις σχέσεις των, κατεβλήθησαν ἑαυτοὶ ἀπὸ τὸν πολεμικὸν σάλο. Οἱ ἄνδρες ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ φύγουν γιὰ τὰ σύνορα μὲν σὲ λίγες ὥρες, καὶ Κύριος οἶδε πότε θὰ ἐπέστρεφαν, ἀν θὰ ἐπέστρεφαν ποτέ... Ἐστὶ ἀπείρα νεκρὰ ζεύγη αἰσθάνθηκαν τὴν ἀνάγκη νὰ ἰσχυροποιήσιν τὸν δεσμό πὺλ τὰ ἔνωσε, καὶ νὰ τὸν νομιμοποιήσιν.

Συνεκεντρώθησαν λοιπὸν σὲ ἀτελείωτες οὐρές μπροστὰ στὰ γαλλικὰ δημαρχεῖα, ὅπου τελεῖται ὁ πολιτικὸς γάμος. Φυσικὰ, ὑπὸ τὴν πίεσιν τοῦ χρόνου, παρέστη ἀνάγκη νὰ συντομευθῶν καταπληκτικὰ οἱ νόμιμες προθεσμίες καὶ διατυπώσεις. Ἐστὶ, γιὰ πρώτη φορὰ, κατόπιν εἰδικῆς διαταγῆς τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἑσωτερικῶν τῆς Γαλλίας κ. Μωρίς Σαρρό, καθωρίσθη ὅτι οἱ γάμοι τελοῦνται αὐθόρως μὲ ἀπλήρη δὴλωσιν πὺλ ὑπογράφουν οἱ ἐνδιαφερόμενοι, χωρίς τὴν καταβολὴν τοῦ παραμικροῦ τέλους, ἀρκεῖ ὁ γαμβρὸς νὰ παρουσιάσῃ, φύλλον πορείας ἐπιστρατεύσεως καὶ πιστοποιητικὸν διαμονῆς.

Ὁ δήμαρχος τῆς 10ης περιφέρειας τῶν Παρισίων ἐτέλεσε 55 γάμους μὲσα σὲ δύο ὥρες!

Οἱ μελλοντικοὶ περιμένουν τὴν σειράν τους στὴν μεγάλη αἴθουσα τοῦ δημαρχείου. Παρατηρεῖται ὅτι ὁ γαμβρὸς δεξιὰ φορεῖ ἤδη τὴν στολὴν ἐκστρατείας, ἐνῶ καὶ τὰ δύο ζεύγη κρατοῦν στὰ χέρια των τίς... ἀντιασφυγιόνορες προσηπίδες! Πάνω ἀπὸ τὸ Παρίσι πλανᾶται τὸ φάσμα τῆς ἐναερίου ἐπιθέσεως.

ΧΑΙΡΕΣ ΜΟΥ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Αθηναϊκόν
μυθιστόρημα

ΖΩΝ Κ. ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Τα προηγούμενα

Ο Γιώργος Μαράλης, πήρε στο σπίτι του μια απελπισμένη κοπέλλα, την Σόφη Πετρίδη, που εγκαταλειμμένη από όλους, είχε λιγοθυμήσει στο δρόμο από την πείνα. Σιγά-σιγά ένα ισχυρό αίσθημα αρχίζει να γεννιέται μεταξύ των δυο νέων.

Ξαφνικά, ένα πρωί, στην Τράπεζα που εργαζόταν, η Σόφη είδε να την πλησιάζει ο μητρονός της, ο Μάρκος Βραχνός.

18ον

ΤΙ κάνεις;... Σέ χάσαμε... Κι' αφού δεν έρχεται ο Μωάμεθ πρὸς τὸ ὄρος, ἦρθε τὸ ὄρος πρὸς τὸν Μωάμεθ!...

Ἡ Σόφη κύτταξε τρέμοντας τὸ ὄρος...

—Τί με θέλετε;... ρώτησε τὸν Βραχνό, με φωνὴ τρεμουλιαστή. Ἐκεῖνος ἀνάψε, χαμογελαστά, ἕνα τσιγάρο.

—Τί ὑποδοχὴ εἶν' αὐτὴ πού μοῦ κάνεις;... τῆς εἶπε, Ἐχεῖς τόσον καιρὸ νὰ με δῆς καὶ δὲ με πεθύμησες;...

—Πολύ... Ἀλλὰ τώρα ἔχω δουλειά... Ἀφήστε με, λοιπόν...

Ἡ ματιά τοῦ Βραχνοῦ, πού δὲν εἶχε πάψει οὔτε στιγμή νάναι καρφωμένη ἀπάνω τῆς, πέταξε μιά στιγμή λάμψη.

—Καλά... Δὲν ἐπιμένω... τῆς ψιθύρισε, μασώντας τὴν ἄκρη τοῦ τσιγάρου του. Κατεβαίνω, καὶ θὰ σὲ περιμένω κάτω, ἄμα θὰ τελειώσης τὴ δουλειά σου...

Κι' ὁ Βραχνός ἀπομακρύνθηκε ἀπ'

τὸ γκισέ. Ἡ Σόφη, μένοντας μονάχη τῆς, κάθησε πολλὴν ὥρα ἀμίλητη, μπροστὰ στὴ μηχανή τῆς, παγωμένη. Ἡ διπλανή τῆς συνάδελφος, μιά μικρούλα, χοντρούλη, με κε ἄστυρα μαλλιά καὶ ιατία, τὴν κύτταζε περίεργα. Στὸ τέλος δὲν κράτησε:

—Σὲ στενοχώρησε μ' αὐτὰ πού σοῦ εἶπε;... τὴν ρώτησε.

Ἡ Σόφη πετάχτηκε ἀπότομα, Ἡ φωνὴ τῆς μικρούλας, τὴν ξανάφερε στὴν πραγματικότητα.

—Ἀ, ὄχι... τῆς ἀποκρίθηκε. Κάτι ἄλλο σκεφτόμουνε...

Τί θάκανε τώρα; Ὁ Βραχνός θὰ τὴν περίμενε στὴν ἐξοδο τῆς Τράπεζης. Δὲ θάφευγε, τόξερε καλὰ ἡ Σόφη πὼς δὲ θάφευγε. Θὰ τὴν περίμενε, γιὰ νὰ τὴν πάρῃ μαζί του με τὴ βία, νὰ τὴν πάῃ στὸ σπίτι του, νὰ τὴν ξαναβουτήξῃ μέσα στὴ λάσπη! Κι' ἦταν τόσο δύσκολο τώρα γι' αὐτὴν νὰ ξαναγυρίσῃ στὴν παλαιὰ ζωὴ, στὴν παλαιὰ κόλαση, τώρα, πούχε γνωρίσει τὴν εὐτυχία τοῦ παραδείσου, στὸ πλάι τοῦ ἀνθρώπου πού λάτρευε...

Ἀπότομα, στὴ σκέψη τοῦ Γιώργου, ἡ Σόφη σηκώθηκε ἀπ' τὴ θέση τῆς.

—Ποῦ πᾶς;... τὴ ρώτησε ἡ μικρούλα συνάδελφος.

—Τώρα... ἔρχομαι ἀμέσως... Χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ προϊστάμενου τῆς, καὶ μῆκε.

Ὁ προϊστάμενος, ἦταν ἕνας ἀνθρώπος μεσόκοπος, με χρυσὰ γυαλιά καὶ παρουνιστικὸ αὐστηρό, πού στὸ βάθος τοῦ ὅμως ἔκρυβε μιά χρυσή καρδιά.

—Τί εἶναι, δεσποινὶς Πετρίδη; ρώτησε τὴ δακτυλογράφο του.

—Κυρίε τμηματάρχα, θὰ μπορούσα ν' ἀπασχολήσω μιά στιγμή τὸ τηλέφωνό σας;...

Ὁ τμηματάρχης τὴν κύτταξε πάνω ἀπὸ τὰ γυαλιά του:

—Ξέρετε πὼς αὐτὸ ἀπαγορεύεται;...

—Ναί... Τὸ ξέρω... Μὰ εἶναι τόσο μεγάλη ἀνάγκη νὰ τηλεφωνήσω, πού σὰς παρακαλῶ νὰ ξεχάσετε τὴν ἀπαγόρευση τῆς διοικήσεως, καὶ νὰ μοῦ τὸ ἐπιτρέψετε...

Ὁ τμηματάρχης τὴν ξανακύτταξε, πάλι πάνω ἀπ' τὰ γυαλιά του, καὶ τῆς εἶπε, δείχνοντας τὸ τηλέφωνό του:

—Ὅριστε... Ἡ Σόφη ἄρπαξε τὸ ἀκουστικό, καὶ σχημάτισε στὸ καντράν τὸν ἀριθμὸ τοῦ Μαράλη.

—Ἐμπρός!... Γιώργο, σὺ εἶσαι;... Ναί, ἐγώ... Δὲ μπορῶ νὰ σοῦ πῶ παρὰ δυὸ λόγια μονάχα: Εἶν' ἀνάγκη, μεγάλη ἀνάγκη, νάρθῃς νὰ με πάρῃς ἀπ' τὴν Τράπεζα... Ναί, θὰ σὲ περιμένω ὅπωςδήποτε... Στὴν ἐξοδο... Ναί... Ὁρβουάρ...

Κατέβασε τὸ ἀκουστικό, κι' εὐχαρίστησε τὸν προϊστάμενό της. Ἐκεῖνος τῆς μίλησε κάπως αὐστηρά:

—Δὲν ἔπρεπε νὰ πῆτε ψέμματα, δεσποινίς...

—Εἶπα ψέμματα;... Μὲ καταλαβαίνετε... Μοῦ εἶπατε πὼς ἦταν μεγάλη ἀνάγκη νὰ τηλεφωνήσετε, καὶ τὸ τηλέφωνο πού κάνατε, ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ συνηθισμένα τηλεφωνήματα πού κάνουν οἱ δεσποινίδες τῆς ἡλικίας σας...

Ἡ Σόφη, πρῶτα κιτρίνισε, κι' ὕστερα κοκκίνισε. Κατάφερε ὅμως νὰ ἐπιβληθῇ στὸν ἑαυτό της, καὶ ν' ἀποκριθῇ με σταθερὰ φωνή:

—Κυρίε τμηματάρχα, σὰς δίνω τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου ὅτι ἦταν ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ τηλεφωνήσω... Μὲ τὸ νὰ μοῦ τὸ ἐπιτρέψετε, κάνατε μιά καλὴ πράξη... Σὰς εὐχαριστῶ... Χαιρέτησε καὶ βγῆκε.

— ΕΕ —

Κατὰ τὶς δύο παρὰ εἰκοσι μετὰ τὸ μεσημέρι, εἶδε τὸν Μαράλη νὰ πλησιάζῃ τὸ γκισέ της. Ὅτι εἶχε τελειώσει καὶ κείνη, εἶχε βγάλει τὴν ποδιά τῆς δουλειᾶς της, κι' ἔφκιανε τὰ μαλλιά της στὸ καθρεφτάκι τῆς τσάντας.

—Τί τρέχει;... τὴ ρώτησε αὐτός.

—Θὰ σοῦ πῶ... Πάμε...

Τοῦ διηγήθηκε, ὅσο κατεβαίνανε τὴ σκάλα, τὴν ἐπίσκεψη τοῦ Βραχνοῦ.

—Καὶ τώρα, περιμένει κάτω;... —Ναί, Γιώργο... Γι' αὐτὸ σοῦ τηλεφωνήσα...

—Καλὰ ἔκανες... Πιάσε με ἀπ' τὸ μπράτσο...

—Δὲ θὰ τὸν ἀφίσῃς νὰ με πάρῃ;... Ἀντὶ νὰ τῆς ἀπαντήσῃ, τῆς ἔσφιξε περισσότερο τὸ μπράτσο κάτω ἀπ' τὸ δικό του. Φτάσανε στὴν ἐξοδο τῆς Τράπεζης, καὶ βγῆκανε.

—Νά τονε!... ψιθύρισε ἡ Σόφη στὸν Μαράλη.

Πραγματικά, ὁ Βραχνός στεκότανε στὴν ἄκρη τοῦ πεζοδρομίου. Μόλις εἶδε πὼς ἡ Σόφη συνοδευότανε, φάνηκε σὰν νὰ διστάσῃ γιὰ μιά στιγμή. Ὑστερα ὅμως, ἀποφασιστικά, προχώρησε πρὸς τὸ μέρος τους.

—Καὶ πάλι καλημέρα, Σόφη... εἶπε εὐγενικά. Μοῦ συστήνεις, ἀν θές, τὸν κύριο;...

Ἡ Σόφη σφίχτηκε ἀπάνω στὸν

Μαράλη. Ἐκεῖνος, κύτταξε τὸν Βραχνό στὰ μάτια.

—Τί θέλετε, κύριε;...

—Τί θέλω;... Περίεργη ἡ ἐρώτησή σας... Μιά καὶ καὶνόσαστε τόσο γνωστὸς τῆς Σόφης, μπορεῖτε νὰ τὴ ρωτήσετε γιὰ νὰ σὰς πῇ ποιὸς εἶμαι;...

—Ἡ Σόφη μοῦχει μιλήσει ἀρκετὰ γιὰ τὸ ὑποκείμενό σας... Ἰσως, μάλιστα, πε... θὰ σὰς συνέφερε νὰ μοῦ μιλήσῃ...

Ὁ Βραχνός σήκωσε τοὺς ὤμους του. Ἐβγαλε ἕνα τσιγάρο χύμα ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ σακκακιόυ του, καὶ τ' ἀνάψε. Ὁ Μαράλης κι' ἡ Σόφη κάνανε νὰ προχωρήσουν.

—Μιά στιγμή, παρακαλῶ... ἔκανε ὁ Βραχνός. Ἐχοῦμε νὰ μιλήσουμε...

—Δὲν ἔχοῦμε νὰ ποῦμε τίποτα! τοῦ ἀποκρίθηκε ξερὰ ὁ Μαράλης.

Ὁ ἄλλος πέταξε θυμωμένος τὸ τσιγάρο του.

Μπορεῖ νὰ μὴν ἔχοῦμε νὰ ποῦμε οἱ δυὸ μας;... Ἐχοῦμε ὅμως ἐγὼ κι' ἡ δεσποινίς...

Ὁ Μαράλης, ἀντὶ νὰ μιλήσῃ στὸν Βραχνό, μίλησε στὴ Σοφία:

—Πᾶμε, Σόφη...

Ἀπότομα, ὁ Βραχνός ἄρπαξε τὴ Σόφη ἀπ' τὸ μπράτσο:

—Δὲ θὰ πᾶς πουθενά! φώναξε δυνατὰ.

Ἡ σκηνὴ γινότανε καυγᾶς πραγματικὸς στὴν μέση τοῦ δρόμου. Μερικοὶ διαβάτες κοντοστεκόντουσαν περίεργοι. Ὁ Μαράλης, κίτρινος ἀπ' τὸ θυμὸ τοῦ, ζύγωνε πολὺ τὸν Βραχνό, καὶ τοῦ ψιθύρισε με σφιγμένα δόντια:

—Ἀκουσε καὶ βάλτο καλὰ στὸ μυαλό σου αὐτὸ πού θὰ σοῦ πῶ:

Ὅτι ἔκανες ὡς τώρα, τὸ ξεγράφω καὶ τὸ ξεχνᾶω, σ' ἔχει νὰ μὴ σὲ ξαναδῶ ποτέ πιά μπροστὰ μου... Ἀν ὁμως θελήσῃς νὰ ξαναφανῇς, ἀλλοίμονό σου! Ἀκούς; Ἀλλοίμονό σου!

—Καὶ τώρα, δίνε του!

Ἡ δεσποινὶς εἶναι κόρη μου... Ἐχω δικαιώματα ἀπάνω της...

Τὸν πλησίασε ἀκόμα περισσότερο ὁ Μαράλης, καὶ τοῦ σφύριξε στ' αὐτί:

—Ἄν εἶναι κόρη σου, τότε εἶσαι αἱμαμίκτης!... Καὶ πού δὲν εἶναι κόρη σου ὅμως, μὴ νομίζῃς πὼς τὸ ἔγκλημά σου εἶναι μικρότερο... Ὑπάρχει δικαιοσύνη στὸν κόσμον αὐτόν. Μάρκο Βραχνέ, καὶ δίπλα της, ὑπάρχουνε κι' ἄνθρωποι πρόθυμοι κι' ἐτοιμοὶ νὰ τὴ βοηθήσουνε... Ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς, ἕνας εἶμαι καὶ γώ...

Ὁ Εραχνός, γιὰ τελευταῖο ἀτοῦ, θέλησε νὰ κοροϊδέσῃ:

—Εἰσάστε δίκαιος, δηλαδή;... Μήπως σὰς λέν Ἀριστείδη;...

—Ὁχι. Εἶμαι ἀντρας! Ὅτι δὲν εἶσαι σὺ...

Ὁ Βραχνός ἔσφιξε τὰ χεῖλια του:

—Καλά... μουμούρισε. Θὰ τὰ ξαναποῦμε...

—Ὅποτε θέλεις. Τώρα, ὅμως, φύγε...

—Θάθελα...

—Φύγε!...

—Μά!...

—Φύγε!...

Τὸ τρίτο «φύγε!» ἦταν τόσο ἀποφασιστικό, πού ὁ Βραχνός ρίχνοντας μιά φευγαλέα ματιά ὀχιάς στὸ ζευγάρι, ἔστριψε κι' ἔφυγε, ψιθυρίζοντας ἀκατάληπτα λόγια.

Ὁ Μαράλης γύρισε, κι' εἶδε τὴ Σόφη, πού μόλις κρατιότανε στὰ

πόδια τῆς ἀπ' τὴ συγκίνηση. Σταμάτησε ἕνα ταξί, κι' ἀνοίγοντας τὴν πόρτα του, τῆς εἶπε τρυφερά:

—Ἐμπα, μικρὴ μου, Σόφη... Ὁ κίνδυνος ἀπομακρύνθηκε... Καί, νομίζω, γιὰ πάντα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Κι' ὅμως, ὁ κίνδυνος δὲν εἶχε περάσει. Ὁ Μάρκος Βραχνός δὲν ἦταν ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους πού καταθέτουν εὐκολὰ τὰ ὄπλα. Ὑστερ' ἀπὸ τέσσερις μέρες, ἐν' ἀπόγεμα, ὁ Μαράλης εἶδε νὰ μπαίνη στὸ γραφεῖο του μιά γυναίκα γκριζὰ, ἀδύνατη, με τὰ μάτια τῆς κλαμμένα, πού φαινότανε ἐξαιρετικὰ ταρραγμένη.

—Ὁ κ. Μαράλης; ρώτησε, με φωνὴ πούτρεμε.

—Εγώ, κυρία μου... τῆς ἀποκρίθηκε αὐτός, ἐνῶ σηκώνονταν ἀπ' τὴ θέση του.

—Εἶμαι ἡ κυρία Βραχνοῦ... Ἡ μητέρα τῆς Σόφης...

Μπροστὰ στὸν Βραχνό, ὁ Μαράλης εἶχε νοιώσει ἀποτροπιασμό κι' ἀγανάχτη. Μπροστὰ στὴν κυρία Πετρίδη ἔνοιωθε ἕνα συναίσθημα δυσφορίας.

—Καθίστε, κυρία μου...

Ἡ μητέρα τῆς Σόφης, ἔπρεπε, παρὰ κάθησε σὲ μιά πέτσινη πολυθρόνα. Οὔτε κείνη, οὔτε ὁ Μαράλης μπορέσανε νὰ μιλήσουνε γι' ἀρκετὴν ὥρα.

—Καταλαβαίνετε, κύριε, βέβαια, σὲ τί ὀφείλεται ἡ ἐπίσκεψή μου... εἶπε τέλος ἡ γυναίκα.

—Περιμένα νὰ σὰς ἀκούσω, εἶπε, μ' ὅλο τὸ δυνατὸ σεβασμό... τῆς ἀπάντησε ὁ Μαράλης.

—Κύριε, εἰσάστε ἀντρας... Ἐσείς οἱ ἀντρες, ἔχετε ἕναν ἰδιαιτέρου τρόπο πού σκέπτεσθε...

—Εἰμὶς οἱ γυναῖκες πάλι, σκεπτόμαστε ἄλλοιῶς, σὰν κόρες, σὰν ἀδελφές — κυρίως σὰ μητέρες... Ἐχετε μπροστὰ σας μιά μητέρα, ντροπιασμένη καὶ πονεμένη μαζί...

Ὁ Μαράλης χαμήλωσε τὰ μάτια.

—Καὶ βρίσκετε, ἴσως, τῆς ψιθύρισε, πὼς ἔχω νὰ κάνω ἐγὼ τίποτε στὴν ντροπὴ καὶ στὸν πόνο σας;...

—Εἰσάστε, κυρία, ἡ μοναδική

τους ἀφορμὴ...

—Σὰς παρακαλῶ νὰ μοῦ ἐξηγήθῃτε...

Ἐνὰ δάκρυ κατρακύλησε στὸ πρόσωπο τῆς γριᾶς, πήρε γιὰ κοίτη του μιά ρυτίδα, καὶ στέγνωσε κοντὰ στὰ πανιασμένα κι' ὠχρά της χεῖλια.

—Ἡ Σόφη ζῇ μαζί σας, δὲν εἶν' ἔτσι;...

—Θάτανε παράλογο νὰ τ' ἀρνηθῶ...

—Καὶ τί δικαιολογία βρίσκετε γιὰ τὴν κακίαν σας αὐτὴ πράξη;... Γιατί, αὐτὴ τὴ στιγμή, εἰσαίτε ὑπόδικος στὰ μάτια μου, κι' ἔχετε ὑποχρέωση νὰ δικαιολογηθῇτε, ν' ἀπολογηθῇτε, καλύτερα!

Ἡ φωνὴ τῆς εἶχε σταθεροποιηθῇ ἀπότομα, κι' εἶχε γίνει σκληρὴ, σχεδὸν ἀπειλητικὴ. Ὁ Μαράλης σήκωσε τὰ μάτια του, καὶ τὴν κύτταξε με κάποιο θαυμασμό: Μ' ὅλες τὶς δυστυχίες τῆς, ἡ μητέρα τῆς Σόφης εἶχε κρατήσῃ μιάν ἀδάμαστη

— Νάτονε! ψιθύρισε ἡ Σόφη στὸν Μαράλη.

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

ΟΟΟΟΜΡΗ!

Τί είναι πάλι αυτό! Θα φωνάξετε, μόλις διαβάσετε τον τίτλο του παρόντος. «Ως λέξεις, είναι τέσσερα Ο που προφέρονται αγγλοαμερικανιστί (Οούου) και τρία σύμφωνα που προφέρονται ως «μφ» το δλον: Οούουμφ. Κατά τα άλλα είναι το νέο φρούτο που μας σερβίρει το Χόλλυγουντ.

Θυμάστε τί κόσμος χάλασε τότε, όταν πρωτοφάνηκε, το περίφημο «σέξ-απλόν». Το ίδιο και χειρότερο γίνεται τώρα με το «Οούουμφ» που έρχεται να αντικαταστήσει το πρώτο, ως απηρχαιωμένο πιά!

Ποιος έφευρε την καταπληκτική αυτή λέξη; «Άγνωστον μέχρι της στιγμής. Το μόνο γνωστόν είναι ότι δοθήκε κιόλας την ενσάρκωσή της στην χαριτωμένη «στάρ» Αν Σέρινταν. Έλλανόδικος επιτροπή, αποτελούμενη από δέκα έπτά νεαρές προσωπικότητες του Χόλλυγουντ: καλλιτέχνες, συγγραφείς, επιχειρηματίες, κοσμικούς τύπους ανέκχρυσε πανηγυρικός την «Ανν ως «Οούουμφ-γκέρλ 1939».

Οι υποψήφιοι ήταν πολλές, αλλά τελικώς εκρίθη η Σέρινταν ως συγκεντρώνουσα όλα τα... προσόντα που χρειάζονταν για να είναι μια γυναίκα «βάσιμ» που είναι κάτι ανάλογο με το δικό μας «κουοράιαν».

Θέλετε τώρα να ακούσετε και μερικούς όρισμούς του νεολογισμού;

«Ο δούξ του Βάρνικ, ένας Άγγλος ευγενής που ζή στο Χόλλυγουντ και που είναι απόγονος μιας παλαιάς οικογενείας της Άγγλιας, λέγει:

«Είναι η γυναίκα γοητεία την οποία απολαμβάνει κανείς με ευχαρίστηση... από μακριά, αλλά που δεν πρέπει να την πλησιάζει, ούτε να συζητήσει κανείς με αυτήν από κοντά».

«Ο κινηματογραφικός επιχειρηματίας Μπόμπ Γκρόβς δίνει τον εξής παραστατικό-όρισμόν της «Οούουμφ-γκέρλ»:

«Είναι ένα τέλειο γυναικαίο σώμα, με διαβολικά μάτια, μέσα στην ατμόσφαιρα ενός τροπικού φεγγαριού, πασπαλισμένο με άφθονη... δυναμική και κοσμημένο από την φωτιά ενός μπέσσε-μφο (ήλεκτρικού φούρνου), απ' όπου—από το σώμα δηλ.—βγαίνουν ποταμοί πυρωμένου άτσαλιού!...».

«Ελπίζουμε να «μπήκατε» κάποιος...

Πάντως, το τρόπαιον της Σέρινταν δεν άφησε και αυτό—όπως κάθε τρόπαιον

ήσυχη κάποιαν άλλην στάρ την Μίς Ντό Βάλ, που διεκδικεί για τον έαυτό της τον τίτλο. Η Μίς αυτή, εκίνησε μάλιστα και άγωγήν κατά της εταιρίας στην οποία εργάζεται η Σέρινταν ζητώντας 50.000 δολάρια για τον σφετερισμό του τίτλου της.

Η ΤΖΟΑΝ ΔΕΝ

ΕΡΩΤΕΥΕΤΑΙ ΠΙΑ!

Ζωηροτάτη συγκίνησις αυτές τις μέρες σ' όλο το Χόλλυγουντ. Η Γζόαν Κράουφορντ δέηλωσε ρητώς και κατηγορηματικώς ότι δεν θα αγαπήσει πιά!

Ός γνωστόν, η ώραία Τζόαν, έχει ήδη παντρευθεί και χωρίζει δυο φορές. Με τον Ντούγγλας Φαίρμπανκς, υιόν, πρώτα και με τον Φράνσοτ Τόν έπειτα. «Όπως όμολογεί και η ίδια, και οι δυο αυτοί γόητες της όθόνης ήταν και στην πραγματικότητα τέτοιοι: όραιοι, έξυπνοι, αίσθηματικοί, ευγενικοί... ταλαντούχοι (και από τις δυο πόψεις). Έντούτοις η Τζόαν δεν ήταν ευτυχής, ούτε με τον ένα ούτε με τον άλλον. Δηλ. δεν ήταν απόλυτος ευτυχής. Αισθανόταν κάποιο κενό μέσα της και στο τέλος κατέληξε στο συμπέρασμα, ότι αγαπούσε περισσότερο την τέχνη της από τους δυο σύζυγους της, τον καθένα δηλ. χωριστά, να έννοούμεθα! Γι' αυτό και έχωρισε τον Φράνσοτ Τόν.

Τώρα η Τζόαν είναι άπορασιμένη, να μην ξαναπαντρευτεί πιά, άλλ' ού-

τε και να ξαναγαπήσει! Και ιδού πώς εξηγείται:

«Γιά την σημερινή γυναίκα, που θέλει να άφιερωθεί στην καριέρα της και η οποία δίδει επίσης εξαιρετική σημασία στον έρωτα, αρχίζει ένας μεγάλος άγών μεταξύ των δυο αυτών δυνάμεων, από την στιγμή που θ' αγαπήσει. Τον άγώνα αυτόν τον έκανα και εγώ αλλά με ενίκησε η καρδιά μου! Έπεισθη ότι την αληθινή ευτυχία δεν θα την βρω ποτέ στον έρωτα των ανθρώπων. Τρομάζω τώρα με την ιδέα ότι μπορώ να αγαπήσω η να ξαναπαντρευτώ.

» Μ' όσα και αν λένε οι κουτοπολόγηδες που μου αποδίδουν πλθος από αισθηματικές περιπέτειες δεν βρίσκω εγώ την παραμικρή έρωτική συγκίνησιν στην σημερινή μου ζωή. Έπιδιώκω όμως την φιλία. Αυτή μονάχα μου χρειάζεται.

Τότερα, λοιπόν, από την αισθηματική αυτή χρεωκοπία της η Τζόαν Κράουφορντ θα έμψανισθη στο νέο φίλμ «Πυναίκες» όπου ο Χούντ Σπρόμπεργκ της άνθεσε ένα σπουδαίότατο ρόλο που θα είναι το σύμβολον του θάρρους που χρειάζεται η φιλοδοξία της σημερινής γυναίκας.

Η «ΜΑΜΑ» ΓΚΑΓΚΝΕ-Υ

ΕΙΠΕ ΤΟ ΝΑΙ

συμπαθέστατος Τζαίημς Γκάγκνεϋ, πήρε μία μεγάλη απόφαση αυτές τις μέρες. Έπέτρεψε στην αδελφούλα του Ζάν, να παίξει στον κινηματογράφο. Έως τώρα, η άδεια αυτή δεν εδίδετο και η μικρή Ζάν ήταν άπαρηγόρητη. Τώρα όμως που έδόθη, η Ζάν είναι όλο χαρά και δεν αποχωρίζεται ποτέ τον «Τζέιμς» στο Χόλλυγουντ.

Και τώρα μία εξήγηση:

Η Ζάν ήταν τό μόνο κορίτσι μέσα σε τέσσερα αγόρια. Όρρανά από μικρά τα πέντε αδέρφια, έγιναν για μητέρα τον Τζαίημς, τον «Τζέιμς» όπως τον αποκαλούν, που πήρε από τότε τον τίτλο «Μαμά-Γκάγκνεϋ». Ο Τζαίημς φρόντισε να δώσει στην αδελφούλα του Ζάν όλη την ανατροφή και την μόρφωση που θα όνειρευότανε κάθε σπογγική... Άμερικανίς μητέρα για την μονάκριβη κόρη της.

Έτσι η Ζάν νεαρωτάτη, απέκτησε τρία σπουδαία διπλώματα: γιατρού, δικηγόρου, αρχαιολόγου. Δεν ήταν όμως τό όνειρό της αυτό!...

Πήλε να γίνει ό,τι και ο αδελφός της: άστρο του κινηματογράφου. Και αυτό κατόρθωσε τώρα, μεταπειθόντας τη «μαμά»

ΝΤΟΡΟΘΥ ΛΑΜΟΥΡ, η γυναίκα που κάμνει θραύση σήμερα στο Χόλλυγουντ.

Υπό περιθώριο της επικαιρότητας

Ο πόλεμος των μικροβίων

Το σύννεφο που σταματάει τον θάνατο

Ο ΦΟΒΕΡΟΣ άεροχημικός πόλεμος, που στηρίζεται στην χρησιμοποίηση των διαφόρων δηλητηριωδών αερίων, ασφυξιογόνων και τοξικών, υπάρχει κίνδυνος να πλουτισθή τώρα και μ' ένα όπλο ακόμα πιο απάνθρωπο: Το όπλο που σπέρνει μικρόβια χολέρας, τύφου και πανώλους, σκορπίζοντας έτσι τον θάνατο σε άπέραντες έκτασεις και μέσα στο συντομώτερο χρονικό διάστημα.

Η είδησις δεν είναι έντελως πρόσφατη. Ήταν γνωστό από κάμποσα χρόνια ότι μέσα στα χημικά εργαστήρια των πολεμικών εργοστασίων, έγιναντο σχετικά πειράματα. Η «Ιντέλιτζενς Σέρβις» μάλιστα έδημοσίευσε ώρισμένα έγγραφα, που έφεραν εις φώς ότι τα Σοβιέτ έπειραματίσθησαν επί μεγάλου αριθμού πολιτικών καταδίκων, περιωρισμένων μέσα σε πυκνές ζώνες, από συρματοπλέγματα. Άεροπλάνα κατέβρεξαν την περιοχή όπου ήταν συγκεντρωμένοι οι κατάδικοι αυτοί, οι οποίοι και άπεδακτίσθησαν από τις φοιχτότερες αρρώστειες.

Τελευταίως πάλιν, εις άπόστασιν αρκετών μιλίων από τις ισπανικές άκτες του Άτλαντικού, ένας χημικός, εκθέσας στον θαλασπινόν άέρα ώρισμένα βακτηρίδια, διεπίστωσε με μεγάλη του έκπληξη ότι ανεπύχθη άνάμεσα τους ένα νέο μικρόβιο, που είχε τη δύναμη να καθαρίζει τον άέρα από τα δηλητήρια των άσφυξιγόνων! Έτσι, την ίδια στιγμή που γεννήθηκε ένα νέο εξοντωτικό όπλο, άνεκαλύφθη και το άμυντικό όπλο κατά των άσφυξιγόνων! Όπου έπαναλαμβάνεται με άλλα λόγια η αίώνια ιστορία... Ο ένας σφός άνακαλύπτει ένα νέο πολεμικό μέσο και άμέσως ο άλλος βρίσκει τον τρόπο να εξουδετερώνει τα καταστρεπτικά άποτελέσματα της νέας έφευρέσεως...

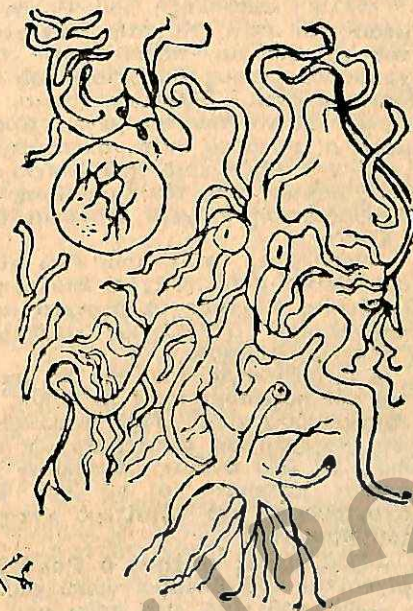
— ΕΕ —

Είναι γνωστόν ότι τα μικρόβια που άνεκαλύψεν ο Παστέρό δεν διακρίνονται με γυμνόν όφθαλμόν. Οι ζωντανοί και τόσα όλέθιοι αυτοί μικροοργανισμοί είναι μικρότεροι και από το ένα γιλιοστό του γιλιοστομέτρου. Το σχήμα τους μοιάζει ή με μικροσκοπικές σφαίρες ή με μπατσουάκια (βακτηρίδια) ή με τεθλασμένες γραμμές. Μόλις τοποθετηθούν σε μίαν ευνοϊκή άτμόσφαιρα, πληθύνονται με μία ταχύτητα περισσότερο από ίλιγγι-ώδη.

Τό δέρμα μας και τα τοιχώματα του πεπτικού σωλήνος είναι σκεπασμένα από άναρίθμητα μικρόβια, τα όποια προσπαθούν άκατάπαυστα να εισχωρήσουν στο αίμα μας. Αν τό πετύχουν—και αυτό γίνεται συνήθως όταν υπάρχει στο σώμα μας άνοικτή πληγή— άμέσως προσβαλλόμεθα από μία υσταδοτική αρρώστεια, κάποτε θανατηφόρα. Γιατί τα μικρόβια γεννούν τοξίνες, που δηλητηριάζουν τον οργανισμό μας.

Στην άδιάκοπη αυτή πάλη που διαρκεί από την ώρα της γεννήσεώς μας μέχρι

του θανάτου μας, διαθέτουμε ως γνωστόν κάτι μικροσκοπικούς και ήρωικούς συμμάχους: Τά λευκά αίμοσφαίρια, που βρίσκονται μέσα στο αίμα μας. Τά αίμοσφαίρια αυτά που είναι άθεραπεύτως άδηφάγα, καταβροχθίζουν διαρκώς και με άφάνταστη όρεξη τά μικρόβια. Στο τέλος, όμως, την παθαίνουν. Δηλητηριάζονται από τις τοξίνες και... πεθαίνουν! Τό πόν που βλέπουμε να σχηματίζεται στις πληγές δεν είναι τίποτε άλλο από τά πτώματα δισεκατομμυρίων λευκών ήμισσφαιρίων, που πέθαναν τρόπον τινά από... βαρυστομαχία, τρώγοντας άσυλλόγιστα

Διάφορα μικρόβια με τα καταπληκτικώτερα σχήματα.

για τη δική μας σωτηρία, όσα μικρόβια βρέθηκαν μπροστά τους!

— ΕΕ —

Ο άτμοσφαιρικός άέρας περιλαμβάνει μεγάλη ποσότητα μικροβίων, ιδίως στα κατοικημένα μέρη. Υπελογίσθη ότι σ' ένα κυβικό γιλιοστόμετρο άέρος της ήπαιθρου υπάρχουν όχτώ μικρόβια. Σ' ένα κυβικό γιλιοστόμετρο άέρος μιας παρισινής πλατείας, υπάρχουν 18.000 μικρόβια. Και σ' ένα κυβικό γιλιοστόμετρο άέρος μιας αιδούσης κινηματογράφου, υπάρχουν 1.200.000 μικρόβια!

Τά μικρόβια αυτά μεταφέρονται συνήθως με την σκόνη που σηκώνεται κατά τό σκούπισμα. Συνηθέστερα, όμως, έσπενδονίζονται από τό στόμα των ανθρώπων, την ώρα που υιολούν, βήχουν, φταρνίζονται και φτύνουν.

Άλλά τό χειρότερο είναι άλλο: Άπό τά πειράματα που έκανε ο βιολόγος Τρεγά, προέκυψε ότι τά μικρόβια δεν παρσύρονται από τό ρεύμα του άέρος, αλλά μπορούν να κατευθύνονται μόνα τους

προς όλες τις διευθύνσεις. Έτσι, δεν ξέρει κανείς πώς να φυλαχθή.

Άλλ' άς επανέλθουμε στον «πόλεμο των μικροβίων». Αν είναι αληθινά όσα έγράψησαν στις ευρωπαϊκές έφημερίδες, την έπαύριον της κηρύξεως του νέου πολέμου, οι άμαχοι πληθυσμοί και τά στρατεύματα των διαφόρων χωρών κινδυνεύουν ν' άντιμετωπίσουν τώρα και έναν άλλον έχθρόν, ακόμα πιο επικίνδυνον, λόγω του ότι είναι τελείως άόρατος. Πώς θα προφυλαχθή κανείς από τους άόρατους στρατούς των μικροβίων της γρίππης, του τύφου, της χολέρας, της πανούκλας, της λύσσας και των λοιπών μεταδοτικών νόσων, που θα εξαπολύωνται στην άτμόσφαιρα από τον έχθρόν;

Άς μην είμεθα βιασ, πολύ άπαισιόδοξοι. Άς ελπίσουμε ότι καμιά έμπόλεμη χώρα δεν θα φθάση σε τέτοιον βαθμόν άπανθρωπίας, ώστε να νεκρώσει δόκλητες χώρες μ' ένα τέτοιο εξοντωτικό όπλο...

— ΕΕ —

Άλλά και αν υποθεθί ότι η μανία των έμπολέμων υπερβή κάθε όριο και φθάση στη χρησιμοποίηση των εξολοθρευτικών αυτών πολεμικών μέσων, πάλιν δεν πρέπει ν' άποθαρρυνόμεθα. Όπως μας πληροφορεί ο Άγγλος δόκτωρ Κέννεντυ Βάλπουλ, μ' ένα άρθρο που δημοσίευσε τελευταίως στον «Μαγγεστριανόν Φύλακα», ο πόλεμος των μικροβίων θα εξουδετερωθί πολύ γρήγορα με μίαν άλλη πολεμική έφεύρεσι. Πράγματι, στα χημικά εργαστήρια των πολεμικών εργοστασίων της Άγγλιας διεξάγονται από καιρού διάφορα πειράματα, αποβλέποντα στον καθάρισμό της άτμοσφαιρας από τά σύννεφα των επικινδύνων μικροβίων. Τά πειράματα αυτά, όπως θεβαίνονε ο δόκτωρ Βάλπουλ κατέληξαν ήδη σε άποτελέσματα αρκετά ίκανοποιητικά. Χάρis σ' ένα ισχυρό άέριο υσπερπρώδους χημικής σύνθεσεως, που θα δημιουργή ένα τεράστιο σύννεφο, τά περιπλανώμενα στην άτμόσφαιρα μικρόβια των μεταδοτικών νοσημάτων θα εξοντώνονται κι' έτσι οι άμαχοι πληθυσμοί θα γλυτώνουν από την τραγική τύχη που τους έπιφυλάσσει ο έχθρός.

Άλλά τά πειράματα αυτά συνεχίζονται άκόμη. Πράγμα που σημαίνει ότι τό μυστηριώδες και ένεργητικό αυτό σύννεφο που θα σταματήσει τον θάνατο, δεν έχει ακόμα τελειοποιηθί. Έτσι να μπόσσει και να λεγ' η υστά πεποιθήσεως, ότι ο κίνδυνος παρήλθε.

Ο Θεός να βάλι το χέρι του...

ΠΙΕΡ ΝΤΕΒΩ

Τὰ προηγούμενα

Ὁ μυστηριώδης ντὲ Ροζεγκρίζ, ἔχει ὁργανώσει όλους τοὺς ζητιάνους καὶ ἀλήτες τοῦ Παρισιῦ σὲ μιὰ μυστικὴ ὁργάνωση ἢ ὁποῖα τὸν ἀναγνωρίζει ὡς ἱερχὸ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμο «Πάτερ Ζιγκώ». Εἶναι ὁ «Βασιλεὺς τῶν Ἑπαϊτῶν». Μὲ τὴν βοήθεια τῆς ὁργάνωσης αὐτῆς ἀπάγει ἀπὸ τὸ φρενοκομεῖο τοῦ ἱατροῦ Μπαρτόλδου ἕναν ἐγκλειστο τὸν Ρολάνδο, τὸν ὁποῖο ἔχουν κλείσει ἐκεῖ ὡς τρελλὸ ἐπὶ δεκαεννέα χρόνια. Ὁ Ρολάνδος αὐτὸς εἶχε καὶ μιὰ κόρη, τὴν Εἰρήνη, τὴν ὁποία τώρα, μετὰ τὴν βοήθεια τοῦ Πάτερ-Ζιγκώ, ἀναζητεῖ.

Ὁ γιὸς τοῦ Βαρώνου ντὲ Ροζεγκρίζ, «Ἐκτωρ, ἀγαπᾷ μιὰ νέα κοπέλλα, τὴν Λευκή, πού εἶναι διδασκάλισσα στῆς διδὸς Ἰουλιέττας. Λιθερό. Τὴν ἴδια κοπέλλα ἀγαπᾷ καὶ ὁ ἀδελφὸς τῆς Ἰουλιέττας, Ὁ Αδριανός.

6ον

ΚΥΤΤΑΞΕ τὴν ὥραία αὐτὴ ἰνδοδέσμη! εἶπε τοῦ ἀδελφοῦ τῆς.

—Εἶναι δική του; ρώτησε ὁ Ἀδριανός. Διάβολε! Πολὺ ἐνοχλητικὸς εἶναι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος. Καὶ ὁ Ἀδριανὸς στριφογύρισε νευρικά τὴν ἰνδοδέσμη στὰ χέρια του.

—Αγαπᾷ... εἶπε ἡ Ἰουλιέττα.

—Αγαπᾷ... Τὰ μάτια τοῦ νέου στράφηκαν μηχανικά πρὸς τὴν Λευκή, πού στεκόταν ἀκίνητη, μετὰ τὰ βλέμματα προσηλωμένα σ' ἕνα σημεῖο τοῦ δαπέδου.

Μὲ ἕνα ἀπότομο κίνημα ὁ Ἀδριανὸς ἔρριξε τὴν ἰνδοδέσμη στὴν ἀλλή ἀκρὴ τῆς αἰθούσας.

—Ἦταν κάτῳρος, ἡ Λευκή πού ἐξακολουθοῦσε νὰ μένῃ ἀκίνητη, γύρισε καὶ κύτταξε τὸν νεό.

—Τί ἔχεις, λοιπόν; τὸν ρώτησε ἡ Ἰουλιέττα ἐκπληκτικῶς.

—Τίποτε... ψιθύρισε ὁ Ἀδριανός. Καὶ πλησιάζοντας τὴν Λευκή πού τὸν κύτταξε μετὰ μιὰ ἐκφραση ἀπορίας καὶ παραπλόνου στὰ μεγάλα της μαῦρα μάτια, τῆς εἶπε μετὰ σιγῆς φωνῆς:

—Λευκή, πρέπει νὰ σοῦ μιλήσω! —Ὅποτε, θέλεις, τοῦ ψιθύρισε κ' ἐκεῖνη.

—Ἀπόψε, μετὰ τὸ φαγητό, στὸν κήπο...

—Καλά.

Ὁ Ἀδριανὸς βγῆκε ἀπὸ τὸ σαλόνι χωρὶς νὰ πῇ λέξη. Μόλις βγῆκε, ἡ Ἰουλιέττα ντύθηκε τὰ χέρια της σὲ μικρὸ παιδί. Τὸ πρόσωπό της ἀστράφηκε ἀπὸ χαρὰ.

—Τί συμβαίνει, Ἰουλιέττα; τὴν ρώτησε ἡ Λευκή. Φαίνεται πολὺ εὐτυχισμένη.

—Τὸ βρῆκες!... Μπορῶ τώρα νὰ φωνάξω ὅπως ὁ Ρωμαῖος ἐκεῖνος Ἀυτοκράτωρ, ὁ Τίτος νομίζω — δὲν εἶναι ἔτσι; — «Δὲν ἔχασα τὴν ἡμέρα μου!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'.

ΝΕΑ ΑΠΟΤΥΧΙΑ

Φεύγοντας ἀπὸ τὴν ὁδὸ Βερνάρδου, ὁ Βαρώνος ντὲ Ροζεγκρίζ, φώ-

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ

ΕΝΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΔΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ναξε ἕνα ἀμάξι καὶ βάζοντας τὸν Ρολάνδο μέσα, εἶπε νὰ τοὺς πάγῃ στὸ μέγαρό του.

Στὸν δρόμο, οἱ δύο ἄνδρες δὲν ἀντήλλαξαν λέξη. Ἦταν κατάκοποι.

Ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἑπαϊτῶν σκεπτόταν. Ὁ Ρολάνδος πάλι, ζαλισμένος ἀπὸ τὸν θόρυβον καὶ τὴν κίνηση τοῦ πλήθους, φαινόταν σὰν ἀποχανωμένος.

Ὅταν ἔφθασαν, ὁ Βαρώνος ἀναγκάστηκε νὰ τὸν κουνήσει δυνατὰ γιὰ νὰ τὸν κινή νὰ συνέλθῃ.

—Ἀλλή, κατὰπληξή τοῦ Ρολάνδου μέσα στὸ σπῆτι. Κύτταξε σὰν χαμένος τὸ πλούσιον περιβάλλον, τοὺς χρυσοφορεμένους ὑπηρέτας πού πηγαινοήρχοντο. Ἐμφανικά, ἄρχισε νὰ τρέμῃ. Τί νὰ τὸν περίμενε, ἄραγε μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι, σκεπτόταν.

Ὁ ντὲ Ροζεγκρίζ πού ἀντελήφθη τοὺς φόβους του, τὸν ἐπλησίασε καὶ ἀκούμπώντας τὸ χέρι του στὸν ὤμο τοῦ εἶπε:

—Ἠσύχασε, φίλε μου, ἐδῶ εἶσαι στὸ σπῆτι μου. Θάχῃς ἀπόλυτη ἐλευθερία. Κύτταξε τὰ ἀνοιχτὰ αὐτὰ παράθυρα! Δὲν ἔχουν κάγκελλα, ἔλα, μὴ φοβᾷσαι...

Καὶ πιάνοντας τὸν ἀπὸ τὸ μπράτσο τὸν παρέσυρε πρὸς τὸ βάθος τοῦ εὐρυχώρου χώλλ. Μιὰ μεγαλοπρεπὴς μαρμαρένια σκάλα ἀρχίζει ἀπὸ ἐκεῖ. Οἱ δύο ἄνδρες ἀνέβηκαν στὸ πρῶτο πάτωμα καὶ σὲ λίγο βρισκόντουσαν στὸ ἰδιαιτέρου γραφεῖο τοῦ Βαρώνου.

—Ποῦ εἶμαι; ρώτησε ὁ Ρολάνδος, ριχνώντας ἕνα βλέμμα γύρω του.

—Μά, σὺ εἶπα, στὸ σπῆτι μου, ἀπήντησε ὁ Βαρώνος. Στὸ σπῆτι ἐκεῖνο πού σὲ ἔσωσε καὶ δὲν θὰ σὲ ἐγκαταλείψῃ ποτέ. Βλέπεις νὰ ὑπάρχῃ τίποτε τὸ ἀπελπιστικὸ ἐδῶ μέσα γιὰ σένα; Μπορεῖς νὰ ἐπισκεφθῇς ὁλόκληρο τὸ μέγαρο. Θὰ ἴδῃς ὅτι δὲν μοιάζει διόλου μετὰ τὸ μέρος ἀπὸ ὅπου βγῆκες. Ἀπ' ὅπου σὲ ἔβγαλα!

—Πραγματικά, ἔκανε ὁ Ρολάνδος, πέφτοντας μέσα σὲ μιὰ μεγάλη πολυθρόνα.

Σὲ λίγο ἔγειρε τὸ κεφάλι του καὶ ἔκλεισε τὰ μάτια.

Ὁ Βαρώνος τὸν πλησίασε σιγᾶ-σιγᾶ:

—Ὁ δυστυχισμένος, ψιθύρισε, ἀποκοιμήθηκε. Ἄς τὸν ἀφήσωμε νὰ ἡσυχάσῃ. Οἱ ἀλλεπάλληλες συγκινήσεις καὶ ἡ κόπωση τὸν κατέβαλαν. Ὅταν θὰ ξυπνήσῃ, θὰ εἶναι ἀσφαλῶς, περισσότερο σὲ θέση νὰ θυμηθῇ καὶ νὰ ἀνέλθῃ.

Καὶ ὁ Βαρώνος ἀπομακρύνθηκε στίς μύτες τῶν ποδιῶν, μῆκε σ' ἕνα μικρὸ δωμάτιο πού ἦταν δίπλα, ἀφήνοντας τὴν πόρτα ἀνοιχτὴ καὶ πῆσε ἕνα κουμπί.

Ἐνῶς ὑπῆρχε μετὰ χρυσοποίκιλ-την λιθρέα φάνηκε σχεδὸν ἀμέσως.

—Ἰούλιε, τοῦ εἶπε ὁ Βαρώνος, εἶναι ἐδῶ ὁ γιὸς μου;

—Ὁχι, κ. Βαρώνε. Ὁ κ. Ἐκτωρ ντὲ Ροζεγκρίζ βγῆκε τὸ πρωῒ κατὰ

τις δέκα καὶ μισή.

—Θὰ εἶναι στὸ τραπέζι;

—Δὲν μάς εἶπε.

Ὁ Βαρώνος σάπασε γιὰ λίγο. Φαινόταν βυθισμένος σὲ σκέψεις. Κατόπι, ἔαφνικά, σήκωσε τὸ κεφάλι:

—Πῆς νὰ ἐτοιμάσουν τὸ ἀμάξι, ἱ-οῦλιε, καὶ στείλε κάποιον στὸ σπῆτι τοῦ γιαιτροῦ Λιθερό.

—Στὴν ὁδὸ Μονσώ;

—Ναί, θὰ ρωτήσῃ τί ὥρα μπορεῖ νὰ μετὰβῇ σήμερα.

—Πολὺ καλὰ, κ. Βαρώνε.

—Νὰ μὴν ἔλθῃ χωρὶς ἀπάντησιν. Μόλις δὲ ἐπιστρέψῃ, νὰ μετὰβῃ ἡσυχᾶς. Ὅσο καὶ νάμαι ἀπὴ σκολημένος.

—Πολὺ καλὰ, κ. Βαρώνε.

—Ἦλθε κανεῖς σήμερα τὸ πρωῒ;

—Ναί... κάποιος ἀγνωστος. Φαίνεται ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ. Περιμένει κάτω, νὰ ἀεαρεστηθῇ νὰ τὸν δεχθῇτε.

—Αἱ ἔκανε ὁ Βαρώνος. Νὰ μοῦ τὸν φέρῃς ἀμέσως!

Μετὰ δύο λεπτὰ, ὁ Ἰούλιος ἔμπα-ζε στὸ γραφεῖο τοῦ Βαρώνου ἕναν ἄνθρωπο μετὰ μπλουζᾶ. Φαινόταν σὰν ἐργάτης.

—Εὐὸ ἦσουν; ἔκανε ὁ Βαρώνος, μόλις ὁ Ἰούλιος βγῆκε. Σὲ περιμένω μετὰ ἀνυπομονησία. Τί νεώτερος;

—Τίποτε τὸ ἀνησυχητικὸ, ἀποκρί-θηκε ὁ ἐργατικὸς, πού δὲν ἦταν ἄλ-λος ἀπὸ τὸν Δάσκαλο.

—Ἐγὶνε ἀντιληπτὴ ἡ φυγή;

—Ναί, στίς δύο μετὰ τὰ μεσάνυ-χτα. Ἡ νυχτερινὴ περιπόλος βρῆκε τὴν ὥρα αὐτὴ τὸν Σαπουνάκη μισο-πνιγμένο.

—Δὲν ὑποψιάστηκαν, λοιπόν, τί-ποτε;

—Τίποτε. Τὸ ἄσυλο, ὅμως, ἔχει ἀ-ναστατωθῇ. Ὁ διευθυντὴς εἶναι ἔξω φρενῶν. Ὁλη τὴ νύχτα ἔφαχναν στὸ δάσος. Ὁ Σαπουνάκης ἐπαίξε τὸν ρόλο τοῦ θαυμασίου.

—Τὸν εἶδες ἐσύ;

—Ναί, πρὸ μιᾶς ὥρας, ἐπιστρέ-φοντας ἀπὸ μιὰ μικρὴ... ἐκδρομὴ πού μοῦ παρήγγειλε νὰ κάνω. Τὸν περίμενα σὲ μιὰ ταβέρνα, κάπου ἐ-κεῖ κοντὰ στὸ τρελλοκομεῖο. Δὲν εἶ-χα ὅμως καὶ πολὺν καιρὸ γιὰ κου-θέντα, γιατί τὴν ὥρα δὲν ἀφήνουν τὸ προσωπικὸ νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ ἄσυλο.

Θὰ μείνῃ ἀκόμη πολὺν καιρὸ ἐκεῖ;

—Δὲν ξέρω πόσο, ἀκριβῶς. Πάν-τως, γιὰ τὴν ὥρα, θὰ μείνῃ... μέχρι νεωτέρας διαταγῆς. Θὰ βρῶ ἐγὼ μιὰ δικαιολογία γιὰ νὰ βγῇ ὅταν τὸν χρειασθοῦμε. Τί ἐκδρομὴ, ὁ-μως, ἔκανες;

—Σπουδαία!

—Λέγε, λοιπόν.

—Τὸ πρωῒ ἦλθε στὸ ἄσυλο μιὰ γυ-ναίκα μετὰ τὸ πρόσωπο κρυμμένο κά-τω ἀπὸ ἕνα πυκνὸ βέλο γιὰ νὰ πλη-ρώσῃ τὴν τριμηνία τοῦ Ρολάνδου Ροτζίτσκι...

Ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἑπαϊτῶν πλησί-ασε, σ' αὐτὰ τὰ λόγια, ζωηρὰ τὸν Δάσκαλο:

—Αἱ... ἔκανε, Πραγματικά, εἶναι

ΤΟΝ ΕΠΑΙΤΟΝ

ΤΟΥ ARTHUR ARNAULD

σπουδαῖο αὐτό. Λοιπόν; Ποιὰ ἦταν ἡ γυναίκα;

—Αὐτὸ εἶναι τὸ ζήτημα. Μιὰ ἀ-γνωστὴ. Τὸ μόνο πού ξέρομε γι' αὐ-τὴν, εἶναι ὅτι πληρώνει ἐδῶ καὶ κάμποσα χρόνια στὸν γιαιτροῦ Μπαρ-τόλδου γιὰ τὴν συντήρησιν τοῦ ἀρρώ-στου.

—Πρέπει, ἐν τούτοις, νὰ μάθωμε ποιὰ εἶναι ἡ γυναίκα αὐτή. Ἐάν εἶ-ναι ἡ μητέρα... ἢ ἄλλοτε ἐρωμένη...

—Δὲν ἀποκλείεται... ψιθύρισε ὁ Δάσκαλος.

—Μά, καλὰ, τί ἔγινε;

—Χάθηκε.

—Πῶς χάθηκε! Τὴν ἀφήσατε, λοι-πόν, τόσο ἡλίθια νὰ σὰς ξεφύγῃ;

—Μὴ θυμῶνῃς, ἀρχηγέ! Κάμαμε τὸ καθήκον μας.

—Τότε;

—Νά, μῆκε σ' ἕνα ἀμάξι, πίσω της μ' ἕνα ἄλλο ἀμάξι κι' ἐγὼ. Μὲ εἶχε εἰδοποιήσει ὁ Σαπουνάκης.

—Ὡραία, λοιπόν;

—Λοιπόν, στὴν ἀρχὴ τὰ πράγμα-τα πῆγαιναν περίφημα. Ἐξαφνα, τὸ ἀμάξι τῆς κυρίας σταμάτησε στὴν ὁδὸ Κλερύ, 18. Ἡ κυρία κα-τεβαίνει, πληρώνει τὸν ἀμαξῶ καὶ μπαίνει στὸ σπῆτι. Περιμένω δύο λε-πτὰ...

—Ὅσο ἔφτανε γιὰ ν' ἀνεβῇ τὴν σκάλα καὶ νὰ μὴ μετὰ ἴδῃ. Κατό-πι, πηδῶ καὶ γὰρ κάτω καὶ πλησιάζω τὸν θυρωρὸ τοῦ σπιτιοῦ. Τὸν ρω-τῶ γιὰ τὴν κυρία, δὲν ξέρεί τίποτε. Οὔτε τὴν εἶδε. Τὸ σπῆτι ἔχει δύο ἐ-ξόδους, μιὰ ἀπὸ τὴν ὁδὸ Κλερύ καὶ μιὰ ἀπὸ πίσω, πρὸς τὸ βουλευτάρ-ιο Σακ-Μαρτέν. Ἡ ἀγνωστὴ, λοιπόν, μῆκε ἀπὸ τὴν μιὰ πόρτα καὶ βγῆκε ἀπὸ τὴν ἄλλη. Ρώτησα τὸν θυρωρὸ ἂν ἔφερε καμμιὰ κυρία μετὰ βέλο, δὲν εἶχε ἰδέα.

—Διάβολε! ψιθύρισε μετὰ λύσσα ὁ Βαρώνος. Σοῦ ἔφυγε μέσα ἐπὶ τὰ χέρια. Τουλάχιστον, ἂν τὴν εἰσι-δῇς μπορεῖς νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃς;

—Πῶς νὰ τὴν ἀναγνωρίσω, ἀφοῦ δὲν εἶδα τὸ πρόσωπό της;

Ὁ Βαρώνος ἄρχισε νὰ φέρνῃ βόλ-τες πάνω καὶ κάτω. Ἐξαφνα στα-μάτησε καὶ ρώτησε:

—Οὔτε ἀπὸ τὴν φωνή της δὲν θὰ μποροῦσες νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃς;

—Ἀπὸ αὐτὴν ἴσως. Εἶχε ἕναν ξε-νικὸ τόνον.

—Τί εἶδους τόνον;

—Νά, σὰν Ἰσπανίδα, νὰ ποῦμε σὰν μιὰ γυναίκα τοῦ Νότου τέλους πάντων.

—Τὸ ἀνάστημά της;

—Οὔτε ψηλὴ, οὔτε κοντὴ. Μέτρια.

—Νέα, γρηῃ;

—Νέα, ἂν κρίνῃ κανεῖς ἀπὸ τὴν κομψὴ τῆς σιλουέττα καὶ τὴν ζωηρά-δα της.

—Καθὼς πρέπει κυρία;

—Ὁ! Βέβαια!...

Ὁ Βαρώνος ἐξανάρχισε τίς βόλ-τες. Κατόπι σταματώντας πάλι ἀπὸ τοῖμα:

—Ἐπρεπε νὰ ρωτήσῃς τὸν ἀμαξῶ.

—Τὸ ἔκαμα. Πῆρα τὸν ἀριθμὸ του καὶ τὸν βρῆκα κοντὰ στὸ σταθμό.

—Λοιπόν;

—Λοιπόν;

—Λοιπόν;

—Λοιπόν;

—Λοιπόν;

Ὁ Ρολάνδος σηκώθηκε καὶ ἔτρε-ξε σ' ἕνα περίπτερο τὸ ὁποῖο καὶ ἀ-νοίξε.

Ἐβλεπε πρὸς τὴν αὐλή. Στὸ βά-θος φαινόταν ὁ δρόμος.

Ἡ θέα τὸν εὐχαριστοῦσε.

Κατόπι ἔτρεξε πρὸς τὴν θύρα, τὴν ἀνοίξε καὶ κύτταξε τὴν σκάλα. Ὁ Βαρώνος τὸν ἀκολούθησε.

—Βλέπεις, λοιπόν, καὶ ὁ ἴδιος, πό-σο ἐλεύθερος εἶσαι; τοῦ εἶπε μετὰ γλυκύτητα. Κανένα ἐμπόδιο. Τίποτε Μπορεῖς νὰ φύγῃς, ἂν τὸ ἐπιθυμῇς.

—Ὡ! φώναξε ὁ Ρολάνδος γεμά-τος χαρὰ. Ἐλεύθερος εἰμαι! Ἀλή-θεια; Ἐλεύθερος!... Καὶ ἀνέπνευσε μετὰ ὅλη τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων του.

—Μόνον, πρόσθεσε ὁ Βαρώνος, δὲν σὲ συμβουλεύω νὰ τὸ κάνῃς.

Ὁ Ρολάνδος τὸν κύτταξε μετὰ ὕψος ἐρωτηματικῶς.

—Ὁ γιαιτρὸς Μπαρτόλδους θὰ σὲ ἀναζητᾷ τώρα καὶ δὲν θὰ ἦτο φρό-νιμο νὰ ἐξομῇς ἔξω γιὰ κάμποσο καιρὸ. Τουλάχιστον χωρὶς μεγάλες προφυλάξεις.

Ὁ Ρολάνδος ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ ἔμεινε γιὰ λίγες στιγμὲς σιω-πηλός. Φαινόταν μάλλον ἥσυχος εἶχε τὸ βλέμμα διαυγέστερο τώρα.

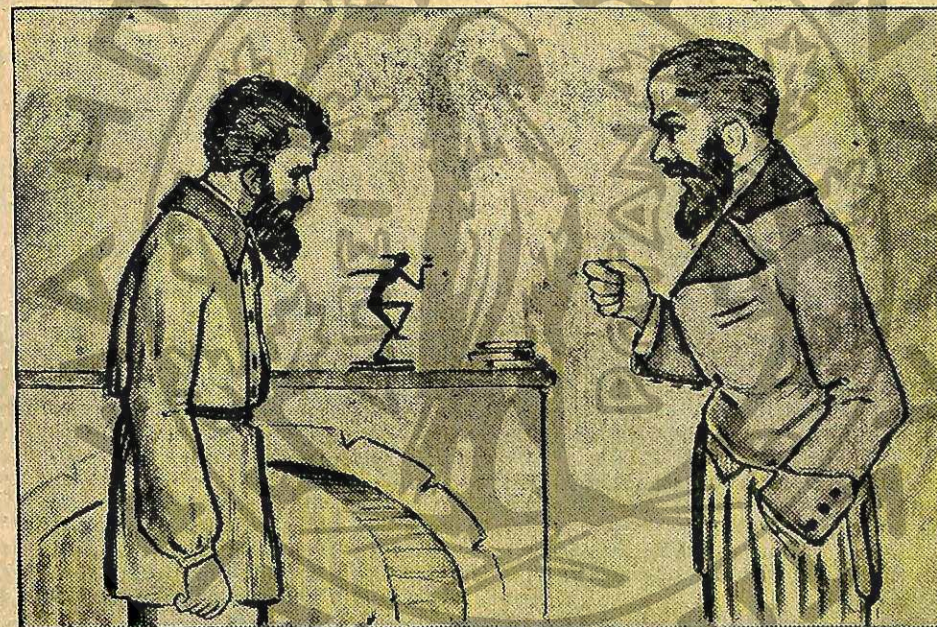
—Ἐχετε δίκην, εἶπε σὲ λίγο μετὰ σιγανὴ φωνή. Σὰς ὀφείλω τὴν ζωὴ κι' αὐτὸ ἀξίζει ὅλη μου τὴν εὐγνω-μοσύνη. Πῶς, ὅμως, μάθατε τὴν δυ-στυχία μου; Ποιὸς σὰς εἶπε πού ἦ-μουνα; Ποιὸς ἤμουν; Ποιὸς εἰσθε ἔσετε καὶ γιὰτὶ μετὰ;

—Ἄν ἔξε-ρα, τοῦλάχιστον, ποῖον πρέπει νὰ εὐγνωμῶν, νὰ εὐλογῶ... Σὲ ποῖον νὰ ἀφιερῶσω ὅλη μου τὴν ζωή;...

—Περίμενα τίς ἐρωτήσεις αὐτές. Εἶ-ναι φυσικὲς καὶ θὰ σοῦ ἀπαντήσω, ἀπάντησε ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἑπαϊ-τῶν.

Ἐδειξε στὸν Ρολάνδο ἕνα κάθι-σμα, κάθισε καὶ αὐτὸς καὶ ἀρχισε:

—Ὀνομάζομαι Βαρώνος ντὲ Ρο-ζεγκρίζ. Ἡ ζωὴ μου ὑπῆρξε πολὺ πε-ριπετειώδης. Ἀφοῦ ἤμουν πλούσιος, ἔγινα πτωχός, καὶ ἔπειτα... χάρις στὴν ἐργασία μου καὶ τὴν δραστη-ριότητά μου ἔγινα καὶ πάλιν πλού-σιος. Ἡ σύζυγός μου πέθανε. Ἐχω ἕνα μονογενὴ γιὸ πού εἶναι καὶ ὁ

— Περίμενε τίς ἐρωτήσεις αὐτές καὶ θὰ σοῦ ἀπαντήσω, εἶπε ὁ Βαρώνος.

μόνος κληρονόμος της περιουσίας μου.

—Είπατε ο βαρώνος ντε Ροζεγκρίζ; ψιθύρισε ο Ρολάνδος. Δεν μου φαίνεται να άκουσα άλλη φορά το όνομα αυτό... "Άλλοτε δεν είχαμε συναντηθεί;

—Όχι, ποτέ. Μην ανησυχείς, όμως, γι' αυτό. Συνεχίζω: "Όταν ξανάγινε πλούσιος, διέτηρες μέσα μου μια μεγάλη συμπάθεια για τους δυστυχισμένους, για όλους τους πάσχοντες..."

—Ωραίο αυτό! είπε ο Ρολάνδος με συγκίνηση.

—Ναί, δεν είναι κακό, αποκρίθηκε ο βαρώνος. Αποφάσισα, λοιπόν, να χρησιμοποιήσω την περιουσία μου, υποδοθέντας κάθε δυστυχισμένο. Αυτό, νομίζω, φτάνει για να σου εξηγήσω το ενδιαφέρον μου για σένα.

—Είπατε μια μεγάλη καρδιά! φώναξε ο Ρολάνδος με θαυμασμό και ευγνωμοσύνη.

—Ετσι λένε, έκανε με αδιαφορία ο «Πάτερ-Ζιγκώ». Αλλά αυτό δεν εξηγεί πώς έμαθα τα δικά σου και γιατί έδειξα τόσο ενδιαφέρον για σένα.

—Ναί, πραγματικά. Λοιπόν; —Άκουσε την συνέχεια της ιστορίας μου. "Όταν ήμουν κατεστραμμένος, ταξίδευα συχνά στην Εύρωπη, και στην Αφρική. Εκεί γνωρίστηκα μ' ένα συμπατριώτη μου, τον Παύλο Λελόν."

—Ο Ρολάνδος ανετρίχισε. —Παύλος Λελόν!... επανέλαβε. Παύλος Λελόν... "Εχω ακούσει το όνομα αυτό."

—Δεν θυμάσαι τον φίλο της νεότητός σου; τον σύντροφο των κακών σου ημερών, τον μάρτυρα των ερώτων σου;...

—Ναί... ναί... Παύλος Λελόν... —Ακριβώς, Λελόν...

—Ένας φίλος... το μόνον όν... το μόνον όν που με αγάπησε... ναί... ναί...

—Ο Ρολάνδος φαινότανε πολύ ταραγμένος.

—Τί άπέγινε; ρώτησε.

—Πέθανε πριν είκοσι χρόνια!

—Πέθανε!... ψιθύρισε ο Ρολάνδος και τα μάτια του γέμισαν δάκρυα.

—Εγώ, πρόσθεσε ο βαρώνος, του έκλεισα τα μάτια... Στην άρρώστεια του, συχνά μου μιλούσε για σένα. Για την φιλία που είχατε ο ένας για τον άλλον... Μου είπε ότι όταν έφθασε στην Αμερική, δεν πήρε κανένα γράμμα σου και δεν μπόρεσε να μάθει τί είχες απογίνει, μ' όλες τις έρευνες που έκανε.

—Τί μεγάλη καρδιά!... Φτωχέ μου φίλε!... ψιθύρισε ο Ρολάνδος.

—Τότε, λοιπόν, μου ζήτησε να του υποσχεθώ ότι θα προσπαθώ, μόλις φθάσω στη Γαλλία, να σε βρω και να σου πω ότι ποτέ δεν σε ξέχασα, ότι πάντοτε σε αγαπούσε!...

—Ενώ έγω τον είχα ξεχάσει... ψιθύρισε ο Ρολάνδος, αψηχημένος λιγάκι. Από την άπαισία εκείνη ήμουν που μ' έριξαν στο φρενοκομείο, δεν σκεπτόμουν παρά ένα μονάχα πράγμα... Κι' έπειτα... —Εφερε το χέρι στο μέτωπο απελπισμένος.

Κι' ύστερα πρόσθεσε:

—Κι' έπειτα ήμουν τρελλός, πραγματικά τρελλός! Οι άθλιοι, με είχαν τρελλάνει!...

—Ο βαρώνος άφηκε τον Ρολάνδο να συνέλθει από την συγκίνησή του και ύστερα συνέχισε:

—Μετά την έπιστροφή μου στη Γαλλία, χίλια-δύο πράγματα μ' έμπόδισαν να ασχοληθώ με την υπόθεσή σου, όσο θα ήθελα. Είχα, όμως, την παλιά σου την διεύθυνση, οδός Αγίου Ιακώβου 213.

—Ο Ρολάνδος σήκωσε το κεφάλι.

—Έκει έμενες πριν είκοσι χρόνια, εξηκολούθησε ο βαρώνος. Μόνο που όλοι οι νοικάρηδες έχουν αλλάξει από τότε. Κανένας δεν σε θυμόταν. Έχρειάστηκαν μήνες ολόκληροι για να βρω έναν γέρο που θυμότανε να έχω ακούσει το όνομά σου και πώς έχεις τρελλαθεί και σε κλείσανε σε φρενοκομείο.

—Ο Ρολάνδος έκανε ένα απότομο κίνημα.

—Τά παρακάτω ήσαν εύκολα, πρόσθεσε ο βαρώνος άργά. Με τα χρήματα που είχα, με το όνομα και την θέση μου, μου ήταν εύκολο να πάρω πληροφορίες. Έμαθα επί τέλους ότι κάποιος Πολωνός, που τον έλεγαν Ρολάνδο Ροτζίנסκι, ήταν κλεισμένος στο άσυλο φρενοελασών του γιατρού Μπαρτόλδου.

—Ενός δημόσι! ψιθύρισε ο Ρολάνδος με φρίκη.

—Δεν είναι εύκολο, παρετήρησε ο βαρώνος, να πάρη κανείς ακριβείς πληροφορίες για την κατάσταση ενός φρενοελαστού. Έπιθυμώ λοιπόν να μάθω γιατί και πώς έρεθίσες εκεί... Από τα λίγα που μου είπε ο Παύλος Λελόν, για τις νευρικές σου περιπέτειες υποψιάστηκα κάτι.

—Εμπάσα στο άσυλο έναν άνθρωπό μου ώς φύλακα.

—Α! ναί, εκείνος που όλο μου μιλούσε και μου υποσχόταν να με άπελευθερώσει.

—Ακριβώς. Όσα του είπες, έπεσε θάλασσα τις υποψίες μου. Είχες τότε σε παγίδα Ωρκισθικά από τότε να σε σώσω και το έκανα...

—Και τώρα, θα ξαναβρήτε την κόρη μου;

—Θά προσπαθώ!

—Με σκλαβώνετε! φώναξε ο Ρολάνδος με μάτια δακρυβρεκτα. Θά σάς ευγνωμονώ αλωνίως, ή ζωή μου σάς ανήκει. Κάντέ με ό,τι θέλετε, φτάνει να μου ξαναφέρετε το παιδί μου, την κορούλα μου!

—Σου είπα ότι θα προσπαθώ.

—Πώς θα μπορέσω ποτέ να σάς ευχαριστήσω;

—Θά υπορέσεις.

—Αλήθεια;

—Ναί.

—Πήτε μου, πώς.

—Πρός το παρόν, είναι περιττον. Μιά μέρα, όμως, κάτι θα σου ζητήσω, θα μου το δώσης;

—Ο Ρολάνδος άρπαξε τα χέρια του βαρώνου και άρχισε να τα καταφιλή, βρόχοντάς τα με τα δάκρυά του.

—Μπορείτε ν' άμφιβάλλετε για μένα; ρώτησε.

—Όχι. Έλα, σήκω τώρα.

—Ο Ρολάνδος σηκώθηκε.

—Πρός το παρόν, συνέχισε ο βαρώνος, άπαιτά να είσαι ήσυχος, λογικός, εύπειθος. Πρέπει να άναπαύσης το παρελθόν σου, να προσπαθήσης να θυμηθείς και να μου διηγηθείς λεπτομερώς συνεπεία ποιων γεγονότων σε έκλεισαν στο φρενοκομείο. Για να ξαναβρω την κόρη σου, για να ξαναβρω τους διώκτες σου, πρέπει να μάθω τα πάντα και έχεις υποχρέωση να διηγηθείς και σε μένα όσα είπες στον φύλακα που έτοποθέτησα κοντά σου.

—Θά σάς τα πω όλα! φώναξε ο Ρολάνδος, με μάτια που έλαμπαν,

Ναί, όλα, όλα! Τουλάχιστον δσα θυμολμαι, γιατί ή μνήμη μου είναι τόσο εξησθενημένη...

—Θά σε βοηθήσω και έγω δσα μπορώ...

—Άκούστε, λοιπόν, άκούστε!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΕΡΩΣ

Ο Ρολάνδος σάπασε για λίγο, έφερε το χέρι στο μέτωπο και το βλέμμα του καρφώθηκε άπλανές σ' ένα ώριμομένο σημείο του δωματίου.

—Είναι τόσο μακριά όλα αυτά... τόσο μακριά!... ψιθύρισε κατόπι, "Ω! βλέπω!... Ναί, ρε φίλε!"

—Μουν νέος τότε... Είκοσι πέντε μόλις έτών... Εκείνη ήταν νεώτερα μου, πολύ νεώτερα, δεκαπέντε έως δεκα-έξ έτών... Ναί, τόσο ήταν...

—Ήταν, κιάλας σχηματισμένη, σωστή γυναίκα... Παράδοξος τύπος... Αλλά, κοτο κορίτσι!... Όμορφή από τις πιο άσυνήθιστες... Τα μάτια της, ω!

—Τα μάτια της έκεινα!... Δεν θα τά ξεχάσω ποτέ!... Ήσαν μαύρα, μαύρα και βαθεία, όπως ο "Αδης! Δαιμονισμένα μάτια, μάτια Σατανά!...

—Χωρίς οίκτο, χωρίς έλεος!... Αυτά μ' έφαγαν!... Σε έκαιγαν και σε πάγωναν συγχρόνως!... Δεν τά ξεχάσα ποτέ, και κατά τις άτελειώτες νύκτες των βασάνων μου, έκει μέσα στο φρενοκομείο, ταφερνα μπροστά μου, ή μάλλον έρχόντανε μπρός μου, το ίδιο άνηλεή, το ίδιο τυραννικά, σαν δύο πυρακτωμένα κάρβουνα!...

—Ο Ρολάνδος σάπασε για λίγο. Στο μέτωπό του χονδροί θρόμβοι ψυχρού ιδρώτος μαυτιροούσαν την άγωνία του. Ο βαρώνος τόν άφησε να συνέλθει λίγο και κατόπι συνέχισε:

—Γιά νάχη τόσο φλογερά μάτια, θά πη ότι ήταν μεσημερινή... Γαλλικά ήταν ή ξένη;

—Γαλλικά... Όχι!...

—Ιταλίδα; Ισπανίδα;...

—Ισπανίδα; Ναί! Ισπανίδα!...

Ναί, ναί, θυάμαι την προφορά της που ήταν ξενική.

—Αυτή θάνα! σκέφθηκε ο βαρώνος. "Η γυναίκα με το βέλο..." Καί ρώτησε με ύψωμένη την φωνή:

—Δεν θυμάσαι το όνομά της;

—Ο Ρολάνδος χαμήλωσε το κεφάλι.

—Όχι... ψιθύρισε.

—Οι γονείς της ζούσαν;

—Ναί.

—Ήταν πλούσιοι ή πτωχοί;

—Πτωχοί. Προνεγραμμένοι, νομίζω. Εκείνος έδινε μαθήματα.

—Τί είδους μαθήματα;

—Δεν θυμάμαι.

—Πού και πώς συναντηθήκατε;

—Σταθήτε! Βλέπω φώτα, άνηλ, άκούω μουσική... Πολλές κόσμος... Αίθουσες και πάλι αίθουσες... Γυναίκες με ώραιες τουαλέτες... Εκείνη, φοράει λευκά. Η τουαλέτα της είναι άπλη, αλλά πόσο την κάνει δημοφιλή!... Όλος ο κόσμος σήτην κυτάει!... Τα δέματά μας συναντήθηκαν. Μου χαμογέλασε... Η μητέρα της της έμοιαζε πολύ... Ήταν κοντά της... Ήταν πολύ άσπληρη... Φαινόταν σαν να παρακαλούσαν δσους κυτάζουν την κόρη της...

—Με άλλους λόγους, διέκοψε ο βαρώνος, είχε το ύφος μητέρας που θέλει να παντρέψη την άπρικο κό-

ρη της... που διδόταν ο χορός αυτός.

—Πού;

—Ναί. Ήταν ιδιωτικός;

—Όχι, μεγάλος!... Πολύ έπισημος κόσμος... Κύριοι με στολές και παράσημα. Ξαφνικά, έγινε μεγάλη κίνηση. Ο Αυτοκράτωρ! Έρχόταν ο Αυτοκράτωρ!...

—Ίσως ο χορός να έδιδετο στο δημαρχείο.

—Ναί, ναί! Στο δημαρχείο!...

—Ο βαρώνος έκανε μία κίνηση ευχαριστήσεως.

—Πώς βρέθηκες εκεί έσύ; ρώτησε. Με ποίαν ιδιότητα;

—Ο Ρολάνδος φάνηκε σαν νάψαχνε στη μνήμη του.

—Δεν ήσουν ζωγράφος; ρώτησε ο βαρώνος.

—Ζωγράφος... Πραγματικά, ναί... Ήμουν ζωγράφος όταν άκόμη ήμουν άνθρωπος... Σταθήτε, θυμάμαι... Είχα διακοσμήσει έγω μία από τις αίθουσες!...

—Ωραία! εξηκολούθησε.

—Με είχαν εξορίσει... Μου έδωκαν πολλά λεπτά!... Ήμουν πλούσιος... Πέντε χιλιάδες φράγκα... σε χρυσό!... την άκολουθήσα... Έκει νη... τα μάτια της με τραβούσαν σά καγνήτης... Χορεύαμε μαζί. Μέσα στο πλήθος οι γονείς της την έχασαν... Την πήγα στο κυλικείο...

—Επειτα περάσαμε μέσα από μία μικρή αίθουσα όπου παίζανε χαρτικά. Φαινόταν το παιχνίδι να την διεσκέδαζε πολύ... Τα μάτια της έβγαζαν άστραπές στην θέα του χρυσοφίου που ήταν συσσωρευμένο πάνω στο τραπέζι... Είχε διάθεση να δικομάση την τύχη της. Δεν τολμούσε όμως, μολονότι υπήρχαν εκεί και άλλες γυναίκες που έπαιζαν... Έγώ τότε την έβισα να καθήση σ' ένα τραπέζι... Κάθησα και έγω κοντά της. Αλλά και πάλι δεν θέλησε να παίξει... Έπαιξα τότε έγω... Κέρδισα... Αυτό ήταν ή καταστροφή μου.

—Όποιος κερδίζει στα χαρτικά, γάνει στην άγάπη... έπλε ο βαρώνος μ' ένα χαμόγελο.

—Ναί... Πάντως έγω ήμουν μεθυμένος εκείνη την ώρα, από άγάπη και από λεφτά!

—Εξαφνα άκούω πίσω μου μία θυμωμένη γυναικεία φωνή. Ήταν ή μητέρα της. Μιλούσε Ισπανικά, και έμάλωνα την κόρη της. Ήταν τρομερή στην όψη!... Εκείνη άπλητησε, δείχνοντας το χρυσάφι που είχα συσσωρεύσει έγω μπροστά της. Η μητέρα της καταπραυνήθηκε άμέσως και με κύτταξε με βλέμμα έρευνητικό, όχι όμως θυμωμένο. Η θέα του χρυσοφίου την άφώπλισε. Με πήρε για πλούσιο. Δεν τις άφησα καθ' όλην την νύκτα και τις συνώδεψα με άμάξι στο σπίτι τους.

—Και ο πατέρας;

—Αυτός είχε φύγει πρό πολλού. Έτσι συνήθιζε πάντα... Έγινε δεκτός στο σπίτι της... Ποτέ, όμως, δεν έτυχε να βρω εκεί τον πατέρα της. Η μητέρα της έξέ άλλου, έβγαζε συχνά... Πόσος καιρός πέρασε; Δεν θυμάμαι... Μιά μέρα ξαφνικά, έπεσε στην άγκαλιά μου και με φωνή γεμάτη πάθος, μου είπε «σ' αγαπώ!... σ' αγαπώ!...» Ήταν δική μου!...

Σάπασε πάλι και βρέθηκε απότομα όρθιος. Τα μάτια του πετούσαν σπίθες.

(Συνέχεια στο έπόμενο)

Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ

Ένα διήγημα από την Λαίλα-πα τις ρωσικής επανάστασεως

Ο ΤΡΕΣΤΝΙΚΩΦ στάθηκε λιγάκι μπροστά στο μέγαρο, το μέγαρό του, με τα σπασμένα τζάμια, έριξε μία βολή ματιά στα σκουπίδια που ήταν μαζεμένα στο κατώφλι, χαμογέλασε πικρά και μπήκε μέσα, χωρίς να ξανακλείσει την πόρτα.

Το δέμα του άντλησε πένθιμο κάτω από τους θόλους του προθαλάμου. Μία λωρίδα γλωμού φωτός, που έμεινε από την μισόκλειστη εξώπορτα, τούδευε τον δρόμο που έπρεπε ν' άκολουθήση για να εθάση στη βάση της σκάλας. Αλλά, Θεέ μου, τί ύγρασία ήταν εκείνη! Τρέμωντας από το κρύο κι από την απόγνωση, ο Τρεσνίκωφ άρχισε ν' ανεβαίνει τα μαρμαρίνα σκαλοπάτια, σκοντάφτοντας σε κάθε του βήμα, σε σωρούς από σκουπίδια.

Η καρδιά του χτυπούσε με τη μεγαλυτερή της ένταση. Νόμιζε ότι, σφυροκοπούσε τον θώρακά του, για ν' ανοίξει μία διέξοδο και να φύγει.

Πόση ώρα έκανε ο Τρεσνίκωφ ν' άνεβεί αυτή τη σκάλα; Ούτε αυτός τώζερε. Όταν τέλος έφθασε στο πρώτο πάτωμα, στηρίχθηκε στον τοίχο, για να μην πέση και σκούπισε το καθίδρο μέτωπό του. Κανένας θόρυβος δεν άκουγότανε στο έσωτερικό του μαγάρου. Όλοι κοιμόντανε. Έτσι, ο έργμος του δεν θα γινόταν άντιληπτός και θα μπορούσε να κλειστή στο δωμάτιό του, χωρίς να είναι ύποπτος.

Αυτός έπαιζε τότε έγω... Κέρδισα... Αυτό ήταν ή καταστροφή μου. Όποιος κερδίζει στα χαρτικά, γάνει στην άγάπη... έπλε ο βαρώνος μ' ένα χαμόγελο.

Ναί... Πάντως έγω ήμουν μεθυμένος εκείνη την ώρα, από άγάπη και από λεφτά!

Εξαφνα άκούω πίσω μου μία θυμωμένη γυναικεία φωνή. Ήταν ή μητέρα της. Μιλούσε Ισπανικά, και έμάλωνα την κόρη της. Ήταν τρομερή στην όψη!... Εκείνη άπλητησε, δείχνοντας το χρυσάφι που είχα συσσωρεύσει έγω μπροστά της. Η μητέρα της καταπραυνήθηκε άμέσως και με κύτταξε με βλέμμα έρευνητικό, όχι όμως θυμωμένο. Η θέα του χρυσοφίου την άφώπλισε. Με πήρε για πλούσιο. Δεν τις άφησα καθ' όλην την νύκτα και τις συνώδεψα με άμάξι στο σπίτι τους.

Και ο πατέρας; Αυτός είχε φύγει πρό πολλού. Έτσι συνήθιζε πάντα... Έγινε δεκτός στο σπίτι της... Ποτέ, όμως, δεν έτυχε να βρω εκεί τον πατέρα της. Η μητέρα της έξέ άλλου, έβγαζε συχνά... Πόσος καιρός πέρασε; Δεν θυμάμαι... Μιά μέρα ξαφνικά, έπεσε στην άγκαλιά μου και με φωνή γεμάτη πάθος, μου είπε «σ' αγαπώ!... σ' αγαπώ!...» Ήταν δική μου!...

Σάπασε πάλι και βρέθηκε απότομα όρθιος. Τα μάτια του πετούσαν σπίθες.

(Συνέχεια στο έπόμενο)

1902... Μάιος... Η Πετρούπολις είναι σπασμένη μάγια, Τσελλάς από έσωτα ο Φεντέρ Μιχαήλοβιτς Τρεσνίκωφ, για την Άννα, την πρώτη υπαλληλίνα της Αυτοκρατορικής όπρας, δεν έχει στο νοσάλλη σκέψη, παρά πώς να εξαπαλήση στην άγαπημένη του μία ζωή άντάξει της όμορφιάς της και της εύγενικής της

ψυχής. Της έχει νοικιάσει ένα πολυτελέστατο διαμέρισμα, κοντά στο οικογενειακό του μέγαρο, της έχει δώσει τρεις υπηρέτες με χρυσοστόλιστες λιθές, της έχει ανοίξει πίστωση σ' όλα τα μεγάλα καταστήματα της μόδας και δεν της άρνείται τίποτα. Μονάχα που άπορεύγει να θγαίνει μαζί της έξω. Γιατί, ο Τρεσνίκωφ, παρ' όλο το ξεμάλισμά του, εξακολουθεί να σέβεται την οικογένειά του και δεν θέλει να δώση άφορη σέ κουτοσμπολιά.

Η οικογένειά του; Όποτε πρόφερε αυτή τη λέξη ο Τρεσνίκωφ χαμογελούσε. Ποτέ δεν ένοιωθε τον έαυτό του τόσο μονάχον, όσο τις ώρες που έβαινε στους κόλπους της οικογενείας του. Η παραμονή του κάτω από τη συζυγική στέγη του ήταν άφορητη. Κανένας δεν τον πρόσεγε, κανένας δεν έδειχνε ενδιαφέρον για τις έγνοιές του, τις ύποθέσεις του, τις έπιθυμίες του. Μέσα σ' αυτό το μέγαρο, έδλεπε κανείς ένα αήγγαινε-έλα άνατάπαυστο. Η γυναίκα του έπληττε μαζί του. Προτιμούσε τη συντροφιά των νεαρών άξιωματικών της αυτοκρατορικής φρουράς. Όποτε έμεινε στο σπίτι του, ο Τρεσνίκωφ έδλεπε κρεμασμένα στην είσοδο στρατιωτικά πηλίκια και μακριά σπαθιά.

Εξ άλλου, ο γάμος του Τρεσνίκωφ με την Αλεξάνδρα Ιβανόβνα Έφραϊμοβιτς δεν ήταν παρά μία ένωσις δυο όνυάτων και δυο περιουσιών. Αυτός είχε ένα μεγάλο όνομα, ήταν πολύ πλούσιος, πολύ πιο πλούσιος από αυτήν. Τους πάντρεψαν. Αυτό ήταν όλο. Μεταξύ τους υπήρχε μία άδυσσος διαφορά και τίποτα δεν στάθηκε ικανό να τους κάνει να νοιώση ο ένας τον άλλον, ούτε κι' αυτή άκόμα ή γέννησις των παιδιών τους.

Οι κόρες του τον αγαπούσαν δέβαινα, άλλ' ήταν πολύ μικρές και προτιμούσαν την συντροφιά των συνομηλικών τους. Κατέφευγε, λοιπόν, στην Άννα. Μόνον αυτή ήξερε να τον νοιώθη, μόνον αυτή ήξερε να του δώση την προσοχή που είχε ανάγκη. Και σιγά-σιγά, ο Τρεσνίκωφ κατέστησε τον σύνδεσμό του αυτόν ακόμα πιο στενόν. Για να έχη την Άννα διαρκώς κοντά του δημιουροούσε διάφορα ταξίδια στην Εύρωπη, όπου την έπαιγε μαζί του. Την πήγε στη Βιέννη, στη Ρώμη, στη Βενετία, στο Παρίσι. Σιγά-σιγά, το πνεύμα της άλλοτε φρονής και άμορφωτης κοπέλλας άόγισε ν' άνεπτυσσεται. Τα ταξίδια της είχαν φωτίσει τη σκέψη. Άρχισε να δρίσκη έξισοτική ευχαρίστησι στο διάδασμα. Οι ιδέες της

μετεβάλλοντο. 'Αγαπούσε τις πολυώρες συζητήσεις πάνω σε διάφορα φιλολογικά και κοινωνιολογικά θέματα. Δεν έλειπε από καμιά διάλεξη, από καμιά έκθεση. 'Ο Τρεσνίκωφ ήταν κατενθουσιασμένος από την εξέλιξή της.

— ■ —

Τὰ χρόνια πέρασαν χωρίς να παρεμβληθῇ τὸ παραμικρὸ σύννεφο στὸν σύνδεσμό τους. 'Η 'Αννα τὸν ἀγαπούσε, ὁ Τρεσνίκωφ ἦταν ἀπόλυτα δέσμιος γι' αὐτό. Τί ἄλλο μπορούσε νὰ ποθήσῃ; 'Επὶ πλέον, ὅσο πῆγαινε καὶ γινόταν περισσότερα ἐλευθερος. 'Η γυναίκα του εἶχε ἀποροφηθῇ τελείως πιά ἀπὸ τὴν κοσμικὴ ζωὴ. Οἱ δύο κόρες του εἶχαν παντρευθῇ καὶ ὁ γιὸς του, ἀξιωματικὸς τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς, δὲν ἐρχόταν στὸ πατρικὸ σπίτι, παρὰ μόνον γιὰ νὰ ζήτησῃ λεφτά.

Ύστερα, ἦρθε ὁ πόλεμος. 'Ο Τρεσνίκωφ δὲν αἰσθάνθηκε καὶ πολὺ τὸν ἀντίκτυπό του. 'Ο θάνατος δὲν εἶχε πλῆξῃ τὸ σπίτι του. Αἰσθάνονταν, ὅμως, ὅτι τὸν ἐπιάναν τὰ γεράματα. 'Η ὑγεία του ὅσο πῆγαινε καὶ χειρότερευσεν. Γιὰ νὰ εἶναι ἥσυχος, ἀπεφάσισε νὰ συντάξῃ τὴ διαθήκη του. Μὲ τὴν πράξιν αὐτὴ, ὅλη του ἡ περιουσία πῆγαινε στὴν οἰκογένειά του, ἐκτὸς ἀπὸ δύο ἀκίνητα, τῶν ὁποίων τὸ εἰσόδημα εὐέλπε νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ μέλλον τῆς 'Αννας. Τῆς τῶπε μάλιστα καὶ κίνητῃ τὸν εὐχαρίστησε μὲ δάκρυα στὰ μάτια.

'Αλλ' ἡ ἀτμόσφαιρα ὅσο πῆγαινε καὶ ὀθλωνε. Τὰ νέα τοῦ μετόπισθεν ἦσαν πολὺ ἀπογοητευτικά. Οἱ Γερμανοὶ πλησίαζαν στὴν Πετρούπολι. Καὶ μιὰ μέρα τοῦ Φεβρουαρίου 1917, ξέσπασε ἡ ἐπανάσταση.

Στὴν ἀρχή, ἡ νεαρὰ αὐτὴ Δημοκρατία δὲν εἶχε στεργαλλίσει ὅλες τὶς ἐλευθερίες καὶ ἡ ζωὴ ἐξακολουθοῦσε νὰ κυλᾷ ὑποφερτά. Οἱ πλούσιοι ἔμεναν πάντα πλούσιοι, μὲ τὰ μεγάλα τους, τ' αὐτὰ τους, τὰ κτήματά τους, τοὺς μουζίκους των καὶ τὶς διαμαντοσκόπιστες γυναῖκες των. Καὶ οἱ φτωχοὶ ἔμεναν πάντα φτωχοὶ, μὲ τὴν ἀθλιότητά τους καὶ τὴ δυστυχία τους.

'Εν τῷ μεταξύ, ὅμως, ἄρχισε νὰ γεννιέται ἓνα καινούργιο κίνημα. 'Ενα κίνημα πῶς θάει, πὸς πῆρε τὴν ἱστορικὴ του μορφή, στὶς 25 'Οκτωβρίου 1918, μὲ τὴν ἐπικράτησιν τοῦ μπολσεβιτισμοῦ. 'Η νέα αὐτὴ κατάσταση πραγμάτων κατέρηγε τελείως κάθε ἔχνος ἐλευθερίας. Χάρις στὸν διεκδυτὴ τῆς τραπέζης πὺ ἦταν φίλος του, ὁ Τρεσνίκωφ πρόλαβε καὶ ἀπέσυρε ἀπὸ τὴ θυρίδα του, τὰ χρυσὰ του νομίσματα καὶ τὰ κοσμήματά του. Σύντομα, ὅμως, μὲ μιὰ διαταγή, τὰ τιμολογῆ αὐτὰ ἔπρεπε νὰ δηλωθοῦν. 'Η ἀπόκρυφς περιουσιακῶν ἀντικειμένων καὶ ἡ ψευδὴς δῆλωση ἐπιμωροῦντο μὲ τὴν κοινὴ τοῦ θανάτου. 'Ο Τρεσνίκωφ νόμιμε ὅτι θὰ μπορούσε νὰ σώσῃ ἓνα μέρος τῶν ἀγαθῶν του, κορβοντάς τα στὸ σπίτι τῆς 'Αννας. Γιὰ τὴν ἐρωμένη του, σὰν καλλιτέχνισ πὺ ἦταν, ἀπῆλθε τῆς εὐνοίας τοῦ νέου καθεστώτος.

'Ο Τρεσνίκωφ τὸ ἤξερε αὐτό. Εἶπε τὴ βεβαιότητα ὅτι ἡ 'Αννα δὲν θὰ μπορούσε ποτὲ νὰ λησμονήσῃ τόσα χρόνια ἀγάπης πὺ τόσο τὴν συνέδεαν μαζί του. Ὡς μπορούσε τώρα καὶ αὐτὴ, μὲ τὴ σειρά τῆς νὰ τοῦ ποσέσῃ μιὰν ἐκδόουλει. Καὶ τῆς ἐνεπιστεύθη τὰ λεφτά του καὶ τὰ κοσμήματά του, ἀφοῦ τῆς ἐκμυστηρεύθηκε ὅτι τὰ γράφωρα καὶ κατὰ ἄλλα ἀντικείμενα τέχνης τὰ εἶχε κρύψει σ' ἓνα

μυστικὸ ντουλάπι τῆς τραπέζιας του.

Τώρα, ἦταν ἀπόλυτα σίγουρος ὁ Τρεσνίκωφ ὅτι τὰ λεφτά του ἦταν ἀσφαλισμένα καὶ ὅτι θὰ μπορούσε, ὅποτε θῆθελε, νὰ τὰ πάρῃ καὶ νὰ φύγῃ γιὰ τὸ ἐξωτερικόν. 'Εν τῷ μεταξύ, ἐξακολουθοῦσε νὰ βλέπῃ τὴν 'Αννα καθημερινῶς. 'Η γυνίκα αὐτὴ ἦταν ἡ μόνη του χαρὰ καὶ ὁ μυστικὸς σκοπὸς τῆς υπᾶρξώς του...

— ■ —

Καθὼς χοροπηδοῦσαν ὅλες αὐτὲς οἱ ἀναμνήσεις μπροστὰ στὰ μισόκλειστα μάτια τοῦ Τρεσνίκωφ, κάποιος χτύπησε δυο νὰτὰ τὴν πόρτα τοῦ δωματίου.

— Ποιὸς; ρώτησε ὁ Τρεσνίκωφ, κουρασμένα.

— Πατέρα, ἦρθε ἐπὶ τέλους; 'Ήταν ἡ φωνὴ τῆς Σούρα, τῆς μεγάλης του κόρης.

— Ναί ἀπάντησε ὁ Τρεσνίκωφ.

'Η Σούρα ἐπεχείρησε ν' ἀνοίξῃ.

— Μὰ γιατί, πατέρα, κλειδώνεις τὴν πόρτα; Θέλωμε νὰ μᾶς θυμωε τί συνέβη! Εἶπε ἡ κόρη του μὲ ἀγωνία.

— Δὲν μπορῶ, Σούρα, νὰ σοῦ ἀνοίξω, εἰμαι φοβερὰ κουρασμένος. Θέλω νὰ κοιμηθῶ. Μὴν ἀνησυγῆς, ὅμως, τὰ πράγματά φαίνεται ὅτι διορθώθηκαν. Δὲν ἔρχε καν κανένα σοβαρὸ στοιχείο εἰς βάρος μου.

— Καλὰ, πατέρα... Καλὴ νύχτα...

«Καλὴ νύχτα... Ἀσφαλῶς, ἡ νύχτα αὐτὴ δὲν μπορούσε νὰ εἶναι χειρότερη ἀπὸ τὴν προηγούμενη. 'Ω! 'Η ἀγάμνησις πὺ διατηροῦσε ὁ Τρεσνίκωφ ἀπὸ τὴν τελευταία αὐτὴ νύχτα ἦταν φοιγτὴ...» 'Εκεὶ πὺ ἦταν θυσιμένος στὸν ὕπνῳ, ἡ πόρτα τοῦ δωματίου τὴν ἀνοίξε ἀπότομα καὶ μπῆκαν μέσα οἱ ἄνθρωποι τῆς Τσέκας.

— Σύντροφε Τρεσνίκωφ! τοῦ εἶπαν. 'Ακολουθήσε μας!

Μισόγυμνος καθὼς ἦταν, ὁ Τρεσνίκωφ τοὺς ἀκολούθησε στὴν τραπέζια, ὅπου βοισκόντανε καὶ τὰ ἄλλα μέλη τῆς οἰκογενείας του, μὲ τὸν τόμο ζωγραφισμένον στὰ πρόσωπα: 'Η γυναίκα του, οἱ δύο κόρες του, ὁ γιὸς του, οἱ γαμβροὶ του, οἱ παλτοὶ θυρωροὶ του καὶ ἡ μαγείρισσά του, ἡ μόνη ὑπηρετοῖα πὺ ἔμεινε πιστὴ στ' ἀρετικὰ τῆς. 'Η ἐπανάστασις εἶχε κάνει ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας νὰ συγκεντρωθοῦν στὸ ἴδιον σπίτι, ὥστε νὰ μὴν ἐπιταχθοῦν τὰ ἄδεια δωμάτια καὶ παραδρομὴν σὲ ἄνθρωπους.

— Σύντροφε Τρεσνίκωφ, εἶπε ὁ ἀρχηγ' τῶν ἀνθρώπων τῆς Τσέκας, ἔχεις ἀντικείμενα ἀξίας πὺ δὲν τὰ δηλώσας... Περιττὸ ν' ἀνηθῆς. Εἰρὼ καλὰ. Τὰ πράγματα αὐτὰ βοισκόνται ἐδῶ, κρυμμένα στὸν τοίχο τῆς τραπέζιας...

Καὶ πάνω σ' αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ Τσεκιστὴς εἰδείξε τὸ ὑέρος ὅπου βοισκόντανε τὸ μυστικὸ ντουλάπι. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ ξέσπασαν τὸ γαστὴ τῆς ταπετσαρίας καὶ πὺ λίγο, τὰ γροήγορα τοῦ Τρεσνίκωφ οἱ γινότανε μέσα σ' ἓνα μεγάλο σάκκο. 'Οταν τελείωσε καὶ αὐτὴ ἡ διατύπωσις, οἱ Τσεκιστὰι ἔφυγαν γιὰ τὴν Γκοροκὸβαγια, τὸ κεντρικὸ μῆμα τῆς Τσέκας, παίρνοντες μαζί τους καὶ τὸν ἀένοχο.

'Ο Τρεσνίκωφ ἔμεινε στὴν Γκοροκὸβαγια ὡς τις ὁγτὼ τὸ πρωί. 'Υστερα, τὸν ἄωσαν καὶ τοῦ εἶπαν νὰ ξαναπαρουσιασθῇ τὸ βόδν, στὰς ὁγτὼ. Μὲ βῆμα τοσαύμενο, ὁ Τρεσνίκωφ πῆρε τὸν δρόμο τοῦ μενᾶτου του, ἀδιαφοροῦντας νὰ πῶν ὅτι συνέβαινε γύρω του. Καὶ ξαφνικὰ, γεννήθηκε μέσα του ἡ σιγὴ τῆς ὑποβίης: Ποιὸς ἄραγε νὰ τὸν πῶδωσε; Κανένας δὲν ἤξερε τὸ μυστικὸ τῆς κόμπης, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς δύο κόρες του. 'Αλλ' ὅχι! 'Εκτὸς

ἀπὸ τὶς κόρες του τῶδερε καὶ κάποιον ἄλλο πρόσωπο: 'Η 'Αννα!

Τότε ὁ Τρεσνίκωφ ἔτρεξε στὸ σπίτι τῆς ἐρωμένης του. 'Ηθελε νὰ βεβαιωθῇ. Τὴν βρῆκε σφιγμένη μέσα σὲ μιὰ κατὰ-κόκκινη μεταξωτὴ ρόμπα καὶ τῆς διηγήθηκε ὅλη τὴν περιπέτειά του, χωρίς νὰ παραλείψῃ καμιά λεπτομέρεια. 'Εκείνη τὸν ἄκουσε ἀτάραχη, χωρίς νὰ δείξῃ τὴν παραμικρὴ συγκίνησι. Πῶς νὰ τῆς ἐκφράσῃ τώρα ὁ Τρεσνίκωφ τὶς ὑποβίσεις; Τοῦ ἦταν ἀδύνατον ἓνα τέτοιο πρᾶγμα. Σηκώθηκε, λοιπόν, νὰ φύγῃ καὶ τὴν ὥρα πὺ ἔφυγε τῆς ζήτησε...

Τῆς ζήτησε διακόσια ρούβλια, ἀπὸ καὶ νὰ πὺ τῆς εἶχε δώσει νὰ τὸν κρύψῃ.

— 'Η 'Αννα ἔσκαψε στὰ γέλια.

— Γιὰ ποιά λεφτὰ μιλάς;

'Εμβρόντης, ὁ Τρεσνίκωφ, ἐπανελάβε τὴν παράκλησί του, λέγοντας ὅτι δὲν ἦταν ὥρα γιὰ τέτοια ἀστεία. Μὰ ἡ 'Αννα ἐπαψε νὰ γελάῃ. Τὸ πρόσωπὸ τῆς εἶχε πάρει μιὰ σκληρὴ καὶ παγετὴ ἐκφρασι. Καὶ ἀφοῦ ἔμεινε κάμποση ὥρα ἀπέναντί του, χωρίς ν' ἀνοίξῃ τὸ σινοα τῆς, τοῦ γύρισε ἔπειτα τὶς πλάτες καὶ πλησίασε στὸ παράθυρο.

«Μὲ πρόδωκε, λοιπόν!» εἶπε μέσα του ὁ Τρεσνίκωφ, μὴ μπορώντας νὰ πιστέψῃ κατὶ πὺ τὸ θεωροῦσε ἀπίστευτο. 'Υστερα, συγχέντρωσε ὅλη του τὴ δύναμι καὶ τῆς εἶπε, σὰν νὰ τὴν ἔφτυνε: — 'Αχρίστη!

'Εκείνη γύρισε καὶ τὸν κύτταξε μὲ μάτια πὺ εἶχαν τὴ λάμψιν ἀσάβινης λεπίδας.

— Πρόσεξε τὰ λόγια σου, Φεντόρ Μιχαήλοβιτς! τοῦ εἶπε. Μὴ λέξῃς ἄκομα ἄν πῆς, θὰ σὲ καταγγείλω!

'Ο Τρεσνίκωφ τὴν κύτταξε σὰν ἀποβόλωνμένος. 'Εκείνη ἐξηκολούθησε: — Ἐσχινᾷς ὅτι εἶσαι ἓνας ἐυγενὴς καὶ ἐγὼ μιὰ κόρη τοῦ λαοῦ. Δὲν υπορεῖς νὰ κάνῃς τίποτα ἐναντίον μου. 'Η θέλησίς σου, ἡ δύναμὶς σου, ὁ τίτλος σου δὲν ἀξίζουν πιά οὔτε μισὸ καπνίσι! Εἶναι ἡ σειρά τῶν φτωγῶν τώρα νὰ προσταζοῦν. 'Εκδικοῦνται!

— Σοῦ εἶχα τόση ἐμπιστοσύνη... ψιθύρισε ὁ Τρεσνίκωφ. Σοῦ εἶχα δώσει τὰ πάντα...

— Δὲν σοῦ ὀφείλω τίποτε! εἶπε ἡ 'Αννα μὲ θυμὸ. Χόρηκες τὰ νειάτά μου, θὰ γαστὸ τὰ λεφτά σου! Εἴμαστε πᾶσαι. Θανοῦσες, λοιπόν, ὅτι μοῦ ἦταν εὐχάριστη νὰ φιλῶ ἓναν γεροκουτοῦλακα σὰν καὶ ἐσένα!

Γιὰ τὸν Τρεσνίκωφ, αὐτὸ ἦταν τὸ τελευταίον, τὸ πὺ σκληρὸ χτύπημα. 'Υστερα ἀπὸ αὐτό, τίποτε χειρότερο δὲν μπορούσε πιά νὰ τοῦ συμβῇ...

— ■ —

Τὸ μέγαρο Τρεσνίκωφ ἦταν θυσιμένον σὲ ἀπόλυτη σιωπή. 'Εξαφνα, ἀκούσθηκε ἀναπάντως χτυπήματα στὴν πόρτα: 'Ηταν ἡ Τσέκα.

— Ποῦ εἶναι ὁ σύντροφος Τρεσνίκωφ; οὐλοῖαζε ὁ ἐπὶ κεφαλῆς. Γιὰ τὴν παρουσιάζθηκες στίς ὁγτὼ στὴ Γκοροκὸβαγια, ὅπως τοῦ εἶχες πῆ;

'Εβῆσαν στὴν πόρτα τοῦ δωματίου του καὶ γύπησαν. Καμιά ἀπάντησι. Ξαναχτύπησαν. Τίποτε καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ.

— Στάστε τὴν πόρτα! φώναξε ὁ ἐπὶ κεφαλῆς.

— 'Οταν ἀνοίξῃ ἡ πόρτα, οἱ Τσεκιστὰι βρῆθηκαν σ' ἓνα πῶμα. 'Ο Τρεσνίκωφ ἦταν κρεμασμένος μὲ μιὰ θηλιά στὸ λαιμό...

ΑΛΕΞΗΣ ΜΙΣΑΓΚΙΝ—ΣΚΡΥΝΤΑΦ

'Η ἄγνωστη Ν. ΑΦΕΝΤΑΚΗ

ΕΙΝΑΙ γνωστὸν πὺς ἡ δις Νίνα 'Αφεντάκη, εἶναι μιὰ κπὸ τὶς πὺς γοητευτικὲς πρωταγωνίστριες τοῦ ἐλαφροῦ μουσικοῦ μας θεάτρου. Πολὺ χαριτωμένη, πάντοτε μπριόζα, μὲ πραγματικὰ σπουδαία φωνή, μὲ σιλουέττα γοητευτικὴ, μὲ μόρφωση ἀξιολογώτατη —παίζει πιάνο, μιλά ὠρτῖα ἀγγλικά καὶ γαλλικά — μὲ ἥθοποια ἀξιοζήλευτη — ἡ μόνη ἥθοποιὸς τοῦ ἐλαφροῦ θεάτρου πὺ εἶναι διπλωματοῦχος τῆς Δραματικῆς Σχολῆς τοῦ Βασιλικοῦ θεάτρου. Δυὸ σειρές μαργαριταρένιων δοντιῶν, καὶ μιὰ φυσικὴ εὐγένεια καὶ καλωσύνη συμπληρώνουν τὸ ὠραῖο σύνολο.

Προχθὲς εἶχαμε τὴν χαρὰ νὰ περάσομε ἓνα πρωῒνὸ σπίτι τῆς Μᾶς περιποιήθηκε μὲ πολλὴ φιλοφροσύνη καὶ δὲν μᾶς ἄφισε τὸ μεσημέρι νὰ φύγομε.

'Η δις 'Αφεντάκη εἶναι κόρη τῆς συμπαθεστάτης παλαιμάχου πρωταγωνίστριας κ. 'Ελλης 'Αφεντάκη καὶ τοῦ μακαρίτου ἐξαιρετικοῦ ἥθοποιου 'Αφεντάκη. 'Ας ἀφίσωμε ὅμως τὴν ἴδια νὰ μᾶς μιλήσῃ γιὰ τὴν ζωὴ τῆς:

— Γεννήθηκε, μᾶς εἶπε ἡ χαριτωμένη συνομιλήτριά μας, στὴν 'Αθήνα, στὴν ὁδὸ 'Ηπειροῦ, καὶ ἦμου τρομερὸ σκάνδαλο μικρὴ. Δὲν ἤσυχάζα καθόλου. Καὶ δὲν ἄφιναι παιδί γιὰ παιδί ἀπειράχτο. 'Ολα τάσπαγα στὸ ξύλο. Τὰ παιδιὰ τῆς γειτονίας μου μὲ εἶχαν πάρει ἀπὸ φόβο.

— Ποῦ τελειώσῃτε τὸ γυμνάσιον;

— Στὸ κ. Κωνσταντινίδη, νῦν 'Αηδοπούλου, 'Ημου καλὴ μαθήτριά καὶ μ' ἄρεσαν τὰ μαθήματα.

— Φοιτῆσατε καὶ σὲ ὠδεῖο;

— Βεβαίωτατα. Στὸ 'Ελληνικὸ 'Ὁδεῖο, ὅπου ἔκανα τραγοῦδι καὶ πιάνο, καθὼς καὶ χορὸ. Χορὸ, ὅμως, ἔκανα μὲ πολλὰς καθηγήτριες, γιὰ τὴν ἡ λατρεία μου. 'Ετοί εἰμαι μαθήτριά τῆς κ. Τίλντας ντὲ Βαίνας, τῆς κ. Ραῦμόν, τῆς διδος Πράτσικα κλπ.

— Ὡστε ἀπὸ μικρὴ τοῖφατε δνεῖρα γιὰ τὸ θεᾶτρο;

'Η γοητευτικὴ συνομιλήτριά μας διαμαρτύρεται:

— Κάθε ἄλλο. Τὸ θεᾶτρο δὲν μοῦ ἄρεσε. Μὰ καὶ οὔτε οἱ γονεῖς μου ἤθελαν νὰ μὲ κάνουν θεατρίνα. Σπούδαζα ἔτσι γιὰ νὰ μορφωθῶ.

— Καὶ πὺς συνέβη νὰ γίνεσαι ἥθοποιός;

— Κατὰ ἓνα περίεργον τρόπο. 'Οταν ἔλειπε ὁ πατέρας μου μὲ τὸ θιασὸ τοῦ στὴν 'Αμερικὴ, μὲ ζήτησαν ἰ. 'Εκείνη ὡς πρωταγωνίστρια στὴν πρώτη ὁμιλοῦσα ἑλληνικὴ ταινία «'Ο Ἀγαπητικὸς τῆς Βοσκοπούλας». Καὶ ὡς «Κουστᾶλλω» ἐσημείωσα ἀρκετὴ ἐπιτυχία. 'Ετοί πρωτοντεμποντάρισσα ὡς «στάρ» τοῦ κινηματογράφου...

— Ἐπειτα;

— Ἐπειτα, μετὰ τὴν ἐπιτυχία μου αὐτὴ, τὰ μυαλά μου... πῆραν ἄερα! 'Ερωτεύθηκα τὸ θεᾶτρο, καὶ ὁ μῆσος γράφτηκα στὴν Δραματικὴ Σχολὴ τοῦ Βασιλικοῦ θεάτρου, ἀπὸ τὴν ὁποία ἐπῆρα καὶ τὸ διπλωμά μου.

— Εἴσατε καλὴ μαθήτριά;

— Μᾶλλον ὅχι. Γιὰ τὴν μάξευα τοὺς συναδέλφους μου καὶ τοὺς χόρευα ροῦμπα καὶ καριόκα. 'Ετοί παραμελοῦσα κάπως τὰ μαθήματά μου. Πάντως προσελήφθην ὡς πρωταγωνίστρια τοῦ θιάσου Μ. Μυράτ καὶ φύγαμε γιὰ ἓνα μεγάλο τούρνε, στὸ ὁποῖο εἶχα πολὺ σουξέ.

— Ἐμένα, ὅμως, συνεχίζει ἡ δις 'Αφεντάκη, μ' ἄρεσε περισσότερο ὁ χορὸς καὶ τὸ τραγοῦδι. Κι' ἔτοί ἄφισα μιὰ ὠραία πρωῒαν, ἡ καλλιτερά... ἐσπέρα, τὴν πρόξα καὶ μετεπῆδσα στὸ μουσικὸ θεᾶτρο πὺ εἶχε γίνεῖ ἐν τῷ μεταξύ ἡ λατρεία μου.

— Καὶ πὺς πρωτοντεμποντάρητε;

— Στὸ «Κεντρικόν» μὲ τὸν Οἰκονόμου στὰ 1935 ὡς πρωταγωνίστρια τῆς ὁπερέττας τοῦ Χαιροπούλου «'Ενα χρόνο χωρίς γυναίκα».

— Μετὰ τὸν θῖασο Οἰκονόμου, συνεχίζει ἡ χαριτωμένη συνομιλήτριά μας, προσελήφθην ἀπὸ τὸν Κυριακὸ, μὲ τοῦ ὁποίου τὸν θῖασο ἐργάστηκα τρία χρόνια. 'Ακολούθως πῆγα στὴν Πόλι μὲ τὸν θῖασο Φιλίππιδη. Στὴν Κων' πολὺ ξαναπῆγα καὶ μ' ἄλλους θῖασους καὶ φέτο στὰς ἀρχὰς τοῦ σκαλοκαριῖν ἔκανα δικό μου θῖασο στὸ «Περοκέ», ὅπου ἀνεβάσαμε τὸν «Μοσχολμάγκα τῆς 'Αθήνας».

Τολμοῦμε μιὰ ἀδιάκριτὴ ἐρώτησιν:

— Πότε πρωτοαἰσθανθήκατε τὴν καρδιά σας νὰ χτυπᾷ;

'Η δις 'Αφεντάκη γελά:

'Η δις Νίνα 'Αφεντάκη.

— Ἀπὸ 8 χρονῶν. 'Η καρδιά μου ἔχει ἐρωτικὴ... ταχυπαλμία! Καὶ διαρκῶς χτυπᾷ. Εἰμαι διαρκῶς ἐρωτευμένη. 'Οκτὼ χρονῶν, λοιπόν, ἐρωτεύθηκα τὸν δασκάλό μου στὸ δημοτικὸ σχολεῖο. 'Ήταν ἓνας ὠραίος τύπος δασκάλου. Γοητευοῦν ὅταν ἀρχίζει τὴν παράδοσι. Λες ὅτι κρεμόμουν ἀπὸ τὰ χεῖλιά του... Μὰ πάντα, μ' ἄρεσει νὰ φλερτάρω μὲ ὠραίους ἄντρες. 'Η ἀδυναμία μου εἶναι οἱ... χοντροί! Μ' ἄρεσουν οἱ ἀρρενωποὶ τύποι. Καὶ δὲν κρύβω πὺς εἰμαι ὠραιοπαθής...

— Σὰς ἔχει συμβῇ κανένα ἐπεισόδιο σχετικὸ μὲ τὴν ὠραιοπαθειά σας;

'Η δις 'Αφεντάκη χαμογελά:

— Μοῦ συνέβη φέτος κατὶ τὸ χαριτωμένο στὴ «Ντιάνα» τοῦ Π. Φαλήρου. Παρακολοῦθοῦσα τὸ φῖλμ «Μαρία Βαλέφσκα» κι' ἔλεγα στὸν συνοδό μου πὺς εἰμαι καταγοητευμένη μὲ τὸν Σάραλ Μπουαγιέ, μᾶλλον ἐρωτευμένη. 'Εκείνος... ζήλεψε κι' ἄρχισε νὰ μοῦ κατηγορητὴ τὸν γόητα τῆς ὁθόνης. Τοῦ εὗρισκε ἐλαττώματα. Τὸν ἀποκαλοῦσε κρύο. Καὶ προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ μοῦ τὸν ἐξευτελίσῃ. Τότε δὲν χάνω καιρὸ, σηκώνομαι, τοῦ κάνω ἐπεισόδιο καὶ τὸν ἐγκαταλείπω, φωνάζοντας δυο νὰτὰ πιά κι' ἔξω φρενῶν!

— Εἶσαι γελοῖος!...

— Ἐγὼ εἶναι ἀρκετὴ φασαρία. Τώρα γελᾷ μὴ μὴν μοῦ γιὰ τὸ ἐπεισόδιο αὐτό.

— Πότε πῆγατε γιὰ πρώτη φορὰ σὲ αἰσθηματικὸ περίπατο;

— Οὐ!... Δὲ θυμᾶμαι... 'Επέρασε ἀπὸ τότε τόσος καιρὸς...

— Πὺς περνᾶτε τὴν μέρα σας;

— Συνηθισμένα πράγματα. Σπίτι, περίπατο, διάβασμα. Μελετῶ ἄκομα πιάνο. Τελειοποιῶμαι στὰ γαλλικά καὶ στ' ἀγγλικά. Συνήθως περνῶ ἡσυχᾶ. Μ' ἄρεσουν τὰ σπόρ, ἀπὸ τὰ ὁποῖα προτιμῶ τὸ κολύμπι. Τρελαίνουμαι γιὰ τὰ μακροβούτια... Φέτο πὺς παραθέρισα στὸ Φάληρο, πέρασα περιφημα κι' ἐχόρτασα τὴ θάλασσα, πὺς εἶναι ἡ λατρεία μου. Διακινδυνεύομε νέαν ἀδιάκριτὴ ἐρώτησι:

— Μήπως εἶστε ἐρωτευμένη;

'Η δις 'Αφεντάκη μᾶς κοτᾷ καὶ χαμογελά. 'Επειτα παίρνει τὰ τοιγάρα τῆς, μᾶς προσφέρει ἓνα, ἀνάβει κι' αὐτὴ καὶ ἀφοῦ τραβᾷ μιὰ δυνατὴ ρουφιξιά, μᾶς λέει ἀργὰ καὶ ποιητικά:

— Θὰ σὰς ἐπιθυμίσω ἓνα ταγκό: «Εἴν' ἡ ζωὴ μας ἀπὸ ἐρωτὰ γιομάτη, χωρίς ἀγάπη, πὺς νὰ ζῇ κανεῖς;...»

— Ἐτοί καὶ ἐγὼ εἰμαι πάντα ἐρωτευμένη. Σὰ δὲν ἀγαπῶ, θαρρῶ πὺς μὴ λείπει κατὶ 'Αλλωστε, χωρίς ἀγάπη, ἡ ζωὴ δὲν ἔχει κανένα νόημα, Γεννήθηκαμε γιὰ ν' ἀγαπᾶμε...

— Ποιά εἶναι τὰ δνεῖρά σας;

— Νὰ ξαναγυρίσω στὴν πρόξα, γιὰ τὴν ἔγω ἀπογοητευθῇ ἀπὸ τὸ μουσικὸ θεᾶτρο...

ΧΡ. ΠΥΡΡΑΣ

Απειλές

Τί μου μηνάς και μου μηνάς
Κι' όλο τὰ ίδια κοπανάς
Και κάνεις τὸν γκιουλέκ;
"Άσε τὰ κόλπα, βρέ κουτέ,
Και δὲν φοβήθηκα ποτέ
Κι' ἄς εἶμαι και γυναῖκα!

Μὴ με κυτῶς ποὺ σοὺ μιλῶ
Μὲ γλύκα καὶ μὲ τὸ καλὸ
Και πάντα μελιχίως
'Εὰν θυμῶσω δηλαδὴς
Στὴ σκῆα δίχως νὰ με δῆς
...Κρυφὰ κι' ὁποῦ ρυχίως!...

Μου κάνεις θόρυβο πολὺ
Μὲ κάθε μιὰ σου ἀπειλή,
Μὰ ἐγὼ 'μαι ξελογιάστρο
Και σὺ ὡς φαίνεται ἀγνοεῖς
Πῶς ἂν τυχὸν εἶσαι νταῆς
... 'Εγὼ γκρεμίζω κάστρα!...

Η ΜΑΝΙΣ

Βλάχικες κουβέντες

ΤΟ...ΒΡΑΔΥΟΦΩΝΟ

"Ενεκα ὁ πόλεμος, σοὺ λέει, ἡ Πάουερ, οἰκονομίες περὶ τὸ
βλάντρικ. Καὶ στὴ μιὰ, τὸ καφεντεῖο σκόλασε.
Παυτῆσας ἀδρεφέ μου τὴ ξερή, στὴ μέση καὶ ξεκινήσας.
Μὲ τὸν Παμεινῶντα γιὰ τὸ τσαρόδι.

Στὸ δόου ἀπὸ ἕνα παράθυρο ἀνοιγτὸ ἀκούει φωνές. Βάζο-
με αὐτὴ: μίλαγε τὸ βραδυόφωνο περὶ τὰ τελευ-
ταῖα νέα.

— "Άκου σέ, λέω τοῦ Παμεινῶντα μιλάει
τὸ βραδυόφωνο...

— Ραδιόφωνο Βάθρακα, μὲ διορθώνει τοῦ
λόγου του.

— Βραδυόφωνο ἀδρεφέ μου, γιατί θγάνει
ἡ φωνή του τὸ βράδυ!... Μπήκες;

— Ποὺ νὰ μπῇ ὁ Παμεινῶνδας.

— Εἶσαι ἀγοάμματος μοὺ λέει;

— 'Εγὼ ἀγοάμματος;

— 'Αγοάμματος σὰν σάπιο μούσμουλο!...

Τέτοια δὲ σηκώνω ἐγὼ. Μὲ ξέρετε ἀδρεφέα.
Βάθρακα μὲ λένε τῆς μεγάλης οἰκογενείας τῶν
Βαθρακαίων...

— Πρόσεχε πῶς μιλάς σέ Παμεινῶντα

— Αὐτὸ ποὺ σοὺ λέω!

Τοῦ ζηγίεμαι κυντολιά στὸ σαγῶνι. Νόκ ἀουτ ὁ Παμεινῶν-
τας, ἀρριθάρει ἕνας μολιγμένος, λές καὶ τοῦχαψα τὴν τρίχα.

— Τί συμβαίνει;

— Παρεξήγησι!

— Τράβα μέσα!

— Παρόδον;

— Τράβα μέσα!...

'Η καρδιά μου τὸ λέει ἀλλὰ στὴν ἐξουσία μπροστὰ εἶμαι 'Αρ-
σκακίως παινεμένη.

'Επτάδηξα μέσα ἀδρεφέα μου βλαστημώντας τὸν Μωκόνι καὶ
τὸ σόι του!...

Ο ΒΑΘΡΑΚΑΣ

Εὐθυμο...

ΟΙ ΑΤΥΧΟΙ ΣΥΖΥΓΟΙ

'Ατυχήσας στὸν
γάμο του σύζυγος,
περιπλανῶνται ἀφη-
ρημένος, ἐπειτα ἀ-
πὸ τὰ ἀλλεπάλληλα
συζυγικά παθήμα-
τα, σὲ μιὰ ἐκθεση
αὐτοκινήτων. Κά-
ποια στιγμή, στέκε-
ται, μπροστὰ σὲ μιὰ
ἀστροποδο λ ο θ σ α
«ρόλες - ρούες», στὴν
μηχανή τῆς ὁποίας
διαβάζει τὴν ἀκό-
λουθη ἐπιγραφή:
«ΚΟΜΨΗ ΣΙΩΠΗ-
ΛΗ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟ-
ΜΙΚΗ».

Κι' ἐνῶ ὁ ἀτυχῆ-
σας σύζυγος ἀπο-
μακρύνεται, ψιθυρί-
ζει:

—Τέτοια γυναῖκα
μοὺ ἐπρεπε!

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΟΡΙ- ΤΣΙΑ

'Η Λιλὴ συναντᾶ-
ται μὲ τὴν "Ελλη,
στὰ λουτρά.

—Τί ἀνέλπιστη τύ-
χη, ἀναιδέη μου,
τῆς λέει γασοῦμενος
ἡ Λιλὴ. Εἶναι καὶ ἡ
ἐξοδὲλση σου ἡ
Ντόλυ ἐδῶ;

—Ὁ, ὄνι τῆς ἀπαν-
τᾶ ἡ "Ελλη. 'Ο ἀρ-
σκακίως ἀστικός της
σκοτώθηκε μὲ τὴν
μυτοσυκλέττα καὶ
εἶναι πολὺ λυπημέ-
νη.

Καὶ ἡ Λιλὴ προσ-
θέτει:

—Τὴν ξεύρω τὴν
Ντόλυ. Κλαίει καὶ
λυπᾶται μὲ τὸ πα-
ραμικρό!

Η ΣΥΓΓΡΟΝΗ ΠΟΙΗΣΗ

'Η Λιλίαν μα-
ζεύει, στὴν ἐξοχή,
κάτ' χρωματιστὰ
λουλουδάκια. "Ε-
νας ννωστός της
πλησιάζει καὶ τῆς
λέει μὲ τρυφερότη-
τα:

—Τί ποιητικὴ ψυ-
χή ποὺ ἔχετε, εἰς
Λιλίαν! Μαζεύετε
ὥρασια λουλούδια
βλέπω.

—Ναί, τοῦ ἀπαν-
τᾶ ἡ Λιλίαν, νωρίς
νὰ διακόψῃ τὴν ἀ-
σολλία της. Μοὶ εἶ-
παν ὅτι τὰ λουλού-
δια αὐτὰ εἶναι ἕνα
ἐξαιρετὸ καθαριτι-
κό!

Μυθιστόρημα σπυδαίο ποὺ ἐντύπωση θὰς νῆ:

'Η Χιονάτη μοδιστρούλα κι' οἱ ἑφτά μεγάλοι νάνοι

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

"Ολοι, πιστεύω, εἶδατε μὲ ἅποιαν ἀγωνία
ἐκείνη τὴν περίφημη τοῦ Ντάντε ταινία
μὲ τὴν Χιονάτη τὴν γνωστὴ
ποὺ ἀπ' τὸ κάστορ της, σκαστὴ
Μέσα στὸ δάσος βοήθησε καὶ ἄρχισε νὰ τὰ χάνη...
"Ολοι θυμάστε βέβαια, πῶς οἱ ἑφτά οἱ νάνοι
τὴν ἐπειροῦθησαν, στὸ σπῆ τους, πολὺ
καὶ ἡ κοπέλλα ἡ Χιονάτη
ποὺ εἶχε κάποιον ἔρωτα, καὶ ἐκείνη, στὸ μυαλό της
στὸ τέλος ἐπαντρεύτηκε τὸ καλὸ ποῦλό της.

Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα φίλοι μου, ἐν εἶναι παλαιόδι:
Εἶναι τοῦ κόσμου θάσσανα ἡθεα—συνήθη.
Κι' ὁ Ντάντε, ὁ φίλτατος τὸς 'Αμερικάνος,
ποὺ περιέφερε τὸ φίλμ παρὰ τὸ ὑπερφάνως
κι' ἐβγαλε μπόλει παρὰ
καὶ πῆρε λίρες μὲ τὸ
δὲν ἔκαμεν ὁ ἄνθρωπος, δὲ ἔκαμε καμμίαν
ἱσως καινοτομίαν.
'Αντέγραψεν ἀπλοῦς, ὅσο μπορούσε κάλλιστα
αὐτὸ τὸ ἴδιο γένη
ποὺ, σὰς τὸ λέω, ἐκρινῶς.
Ἐσχάτως πάλιν ἐγίνε, καὶ σὺν 'Αθήνα μάλιστα!...

ΚΕΦΑΛΙΟΝ Α'.

'Ελέγετο Χιονάτη
καὶ ἦταν μοδιστρούλα.
'Εφαίνετο ἀφράττα
κομψὴ καὶ νοστιμὴ
κι' ὅλοι τὴν κυνηγοῦσαν, ὅτις σπυδαῖος γυναικῆς
τὰ πάντα πιά τῆς ἔταζε.
'Εκείνη δὲν τὸν ἄκουγε,
διότι αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο,
κι' εἰδοσκην ἔτι ἐμοίχε
'Ἐτσι λοιπὸν μορᾶζωσαν
'Ο δεῦτερος ὁ νάνος της
Εἶχε προγοῦλι καὶ κοιλιά,
εἶχε στὴν νύκτα τὸν ποῦλό,
καὶ ἔτρεπε ὁ καὶ
σφοδρὰ ἐρωτευμένον
Καὶ ἄλλος ὑποψήσιος ὑπῆρξεν
ὁ νάνος της ὁ τρίτος,
ἦταν ὁ Κουτούτσικος καὶ ἦν φοιτητῆς
'Επαγωγίτης δυστυχῶς καὶ ἦν πρωτοετής.
Ἄνιδεος στοῦ ἔωτος τὴν
εἰς τὰ τοιαῦτα ἀμάθητοι
τὴν ἀγαποῦσε τρυφερὰ ὁ
κι' ἐνῶ μπορούσε νὰ περῶ
ἔως αὐτὸς ἐπέμενε νὰ κλῇ
ἦταν στὸν δόμο ἐδὼκεν
'Υπῆρχε καὶ ὁ Ντροπαλὸς
ποὺ πάντα, σὰν τῆς μιλάγε
καὶ κόκκινος γινότανε ἡ
γιατὶ ἦταν ὁ φοκακίς αὐτῆς
'Εκτὸς αὐτῶν τῶν θαυμαστῶν
ἐρωτευμένοι καὶ αὐτοὶ τρεῖς
καὶ τσακίζεταν ὁ καθένας
ὁ 'Υποψήσιος καὶ ὁ Φαγᾶς
'Ἐτσι λοιπὸν ὁ
ἦταν οἱ νάνοι τοῦ
τῆς συνέχευαν
νὰ τὴν γράψω
ὁ σὺλλο.

Γιανν.

ΟΣΠΟΡΤΑΣ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

"Ενας γιατρός,
Ένας μάγειρος, ἕ-
νας φιλόσοφος, ἕ-
νας κηπουρὸς κι' ἕ-
νας ξενοδόχος, συ-
ζητοῦν γιὰ τὸν ἔρω-
τα.

'Ο γιατρός λέει:
'Ο ἔρως εἶναι ἀπό-
στημα τῆς καρ-
δίας!

'Ο μάγειρος ἀ-
παντᾷ: Τὸ πᾶν στὸν
ἔρωτα εἶναι τὰ ὄρ-
ν' ἔθρι!

'Ο φιλόσοφος προ-
σθέτει: 'Ο ἔρως δὲν
εἶναι ὑπόθεσις ἐγ-
κεφάλου, ὅπως νομί-
ζουν πολλοί!

'Ο κηπουρὸς ἀπο-
φαινεται: 'Ο ἔρως
εἶναι σὰν τὸ μπου-
μπούκι τοῦ λουλου-
διοῦ. Κρατᾷ τὸ ἄ-
ρωμα στὰ φύλλα
του κι' ὅταν ἀνοίξῃ,
τὸ ἄρωμα χάνεται!

Καὶ ὁ ξενοδόχος
λέει, ἐνῶ κινεῖ με-
λαγχολικὰ τὸ κεφά-
λι του: 'Ο ἔρως μοι-
άζει σὰν τὰ μικρὰ
ξενοδοχεῖα, ποὺ ὅλη
ἡ πολυτελεία των
εἶναι στὸν προθάλα-
μο!

ΔΙΑΣΗΜΟΣ

'Ο γέρο - Μιχάλης
διηγείται μὲ πολλὴν
ὕπερηφάνεια στοὺς
συγχωριανούς του,
ὅτι ὁ γιός του ἔχει
ὀκτῶ χρόνια ποὺ ἔ-
φυγε γιὰ τὴν 'Αμε-
ρικὴ γιὰ νὰ κἀνῃ
λεπτά.

—Καὶ τώρα θὰ ἔ-
χῃ μεγάλη περιου-
σία, τοῦ λέει ἕνας
συγχωριανός του.

—Δὲν ξέρω, τοῦ
ἀπαντᾷ ὁ γέρο - Μι-
χάλης, γιατί δὲν
μοὺ γράφει. Μὰ
εἶδα τίς προάλλες
τὴ φωτογραφία του
στὴς ἀμερικανικὲς
ἐφημερίδες.

—Μπᾶ; Καὶ για-
τί; τὸν ρωτᾶνε ὅλοι
μαζί οἱ χωρικοί.
ἐκπληκτοί.

—Πρέπει νὰ εἶναι
πολὺ σπουδαῖος,
τοὺς ἀπαντᾷ ὁ ἀνί-
δεος πατέρας, ἀ-
φοῦ ἡ ἀμερικανικὴ
ἀστυνομία τὸν θεω-
ρεῖ τόσο ἀπαραί-
τητο, ὥστε προσφέ-
ρει 10,000 δολλά-
ρια σ' ἐκεῖνον ποὺ
θὰ μπόρῃ νὰ τῆς
δόσῃ πληροφορίες
γι' αὐτόν.

Ἀπαντήσεις

'Εγὼ δὲν κάνω ἀπειλές
Μ' ἂν ἀληθεύουν ὅσα λές
Τὰ μέτρα μου θὰ λάβω
Δὲν ἔχω στόλο καὶ στρατὸ
Μὰ θάρθω δίχως νὰ ρωτῶ
Καὶ θὰ σέ καταλάβω!...

Γιὰ τιμωρία σου, κακὴ,
Θὰ σέ ἀφήσω νησιτικὴ
Τοῦλάχιστο ἕνα μῆνα
Εἶδος Τιὲν Τσὶν σέ θεωρῶ
Κι' ἔτσι γιὰ κάμποσο καιρὸ
Θὰ νοιώσῃς τί εἶναι πείνα!

Καὶ κάποιον σούρουπο θαμπὸ
'Απ' τὸν διάδρομο θὰ μπῶ
Χωρὶς τὴν ἀδείά σου
Καὶ θὰ τὸ κάνω ρημαδιὸ
'Όταν εἰσέλθω μιὰ καὶ δυὸ
Στὸ Ντάντισιχ... τῆς καρδιάς
(σου!)

Ο ΒΑΓΓΟΣ

Σημειωμστάριός μου

ΓΑΪ·ΔΟΥΡΟΚΑΛΟΚΑΙΡΟ

'Εντεπὴς ἱπράμματα Παναεῖα μου. Ντροπῆς ἱπράμματα ἔ-
νεται.

—'Ανὰ, 'Ογιτῶδης ἱμῆνας ἐχομένος κάνει, ζέστη-μέστη φι-
λάν-φιστίχ, ξανά-μὰν ἔνεται. 'Υγεία ντιχό μου, Ταχοῦ, ζυ-
πημένο ἔκανε ἑμένα καὶ—ἀφῆρι Ταχοῦ!...—λεγαμένο ἔκανε:

—Καραμπέτ, ζέστη πάλι ἔνεται, ἱφουστάνι
καλοκαιρινὸ ντέν ἔκυ...

—'Ανὰ Ταχοῦ! 'Ανὰ τατλί κουζούμ, γὰ-
βροῦμ, ἀνὰν, ἱφουστάνι καλοκαιρινὸ κανωμένο
ἔκανε Ταχοῦ, ὠραῖο ἱπράμμα, ἀνὰ ντέν ἡ-
θαλές ἀλτίν Ταχοῦ μου.

—'Ιφουστάνι ἔκείνο ντέν ἔκανε Καραμπέτ.
'Ιστέ, καλοκαίρι ντέν ἔνεται, ἀνὰ ἱμὰνᾶδης
ντιχός μας ἔλεε γκαλντοῦρι—καλοκαίρι ἔνεται...

—Γκαλντοῦρι—καλοκαίρι; Τί ἱπράμμα τοῦ
το πάλι ἔνεται;

—Ντέν ἱσέρω Καραμπέτ. 'Ανὰ ἱχασάπη
πηγαμένο ἔκανε ἱχρέας φωνισμένο νὰ κάνω,
καὶ ἱχασάπης μὲ ἱμὰνᾶδης ἱσούφονοι γιὰβροῦμ
εἶναι, γκαλντοῦρι καλοκαιρινὴ ἱδῖττα ἱτόπε
μας κανωμένο ἔκανε.

—Τί—τὰ πῇ γκαλντοῦρι—καλοκαιρινὸ, τζά-
νυμ; 'Εγκὼ ἱσέρω γκαλντοῦρι—μάλντοῦρι φιλάν φιστίχ ὅλο
ἱχρόνο ἔνεται. 'Ανὰ γκαλντοῦρι καλοκαιρινός...

—'Εγκὼ ἱσέρω γιὰβροῦμ, Γκαλντοῦρι καλοκαιρινὸ ἱκουκου
λάοικος-γκαλντοῦρις ἔνεται, ἱστέ ἱκουκουλάοικο ἱφουστάνι ἡθέλε
ραμμένο νὰ κάνω...

—Τζάνεμ Ταχοῦ ὄνειρο ἱδεμένο ἔκανε. Γκαλντοῦροκαλοκαί-
ρο ἱπράμμα ντέν ἱσέρω ἐντεπὴς κουβέντα ἔνεται, ἱντροπῆς
τράμμα!... 'Αναντίν:

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

μαζευτούν απ' έξω δλοι οι φωτορε-
πόρτες του Παρισιού. Αυτό ήταν
δλο!

— Έν πάση περιπτώσει, έκανε ή
Λούσυ μ' ένα χαριτωμένο χαμόγελο,
έγώ εύχαριστώ την καλή αυτή τύχη
πού σάς έφερε σήμερα απ' εδώ.

— Έτσι μάλιστα! Έκανε γελάοντας
ο κ. Λονζεβέρν. Δεν βλέπω όμως τόν
λόγο, γιατί να αποφεύγετε τόσο αυ-
τούς τούς καλούς ανθρώπους. Οι
δυστυχείς, δεν θέλουν παρά τὸ καλό
σας. — Αν πάτε έτσι, αύριο δεν θα
μπορήτε να ξεμυτήσετε από τὸ σπι-
τι σας χωρίς να έπικαλεσθε την
έπέμβαση της αστυνομίας!

— Μά γιατί, κύριε; ρώτησε ή Λού-
συ.

— Γιατί; Μά γιατί εἰσθε ή ήρωϊς
μιας μυστηριώδους Ιστορίας, από έ-
κείνες για τίς όποιες τρελλαινεται
τὸ παρισινὸν κοινὸ. Αύριο τὸ πρωί,
μυριάδες μάτια θα πέσουν σάν πει-
νασμένα έπάνω στην πρώτη σελίδα
τῶν έφημερίδων για να ιδούν ποιὰς
νέας περιπετειὰς εἰναιτε ή ήρωϊς.
Ποιὸς εκατομμυριούχος σὰς εἰήτη-
σε εἰς γάμον, ή ποιοί γκαγκωτέρς
σὰς ἀπήγαγαν, ζητώντας ένα εκα-
τομμύριο για λύτρα!...

— Αγαπητοί μου! Έκανε εκείνη
την ώρα ή Ζάν ντ' Άρτουά, έγώ έ-
φθασα. Σας ἀφώνω, λοιπόν.

Καί χτύπησε τὸ τάζμι τοῦ σωφέρ,
τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε καί ή
Ζάν ντ' Άρτουά πήδησε κάτω. Η
Λούσυ θέλησε να την μιμηθῇ, ἀλλ'
ή πόρτα είχε κιάλας ξανακλείσει
καί τὸ αὐτοκίνητο συνέχισε τὸν δρό-
μο του.

— Μά... θα ήθελα να κατεβῶ κι' έ-
γώ! Έκανε στὸν συνοδὸ της.

— Έχετε κανένα να σὰς περιμένῃ
στὸ τραπέζι;

— Ω!... ὄχι! Ἀλλά...

— Ο καιρὸς εἶναι θαυμάσιος, θα
σας πρότεινα, λοιπόν, έναν μικρὸ
περίπατο ἕως τὸ δάσος καί κατόπι
ένα καλὸ γεύμα σ' ένα ἀπὸ τὰ ἐστι-
ατοράκια ἐκείνα πού εἶναι κρυμμέ-
να μέσα στην πρασινάδα καί τὴν
δροσιά... Δέχεσθε;

Θάθελε πάλι να πῇ «ὄχι» ή Λού-
συ, ἐν τούτοις, χωρίς να ξέρῃ κι'
αὐτὴ τὸ γιατί, ἐκούνησε τὸ κεφάλι
καταφατικά. Εἶχε περάσει τόσες
συγκινήσεις μέσα σὲ λίγες ὥρες πού
αἰσθανότανε τώρα ἐπιτακτικὴ τὴν
ἀνάγκη να ἐσκάση λίγο...

Ο κ. Λονζεβέρν ἔσκιψε καί ψιθύ-
ρισε δυὸ λόγια μετὸν ἀκουστικὸ σω-
λήνα στὸν σωφέρ. Τὸ αὐτοκίνητο ἀ-
νέβηκε πρὸς τὴν πλατεία Ἐτουάλ,
πῆρε κατόπι τὴν Ἀθενὺ ντὲ Μπουά
καί σὲ λίγο διέσχισε τίς δροσερὲς
ἀλλέες τοῦ ὁραίου δάσους Καθ' ὅ-
λο αὐτὸ τὸ διάστημα, ο κ. Λονζε-
βέρν καί ή Λούσυ δὲν ἀντήλλαξαν
οὔτε λέξη.

Ο σωφέρ, ἀφοῦ ἔκανε τὸν γύρο
τοῦ δάσους, σταμάτησε μπροστὰ σ'
ένα μικρὸ κέντρο: πρὸς τὸ χωριὸ
τῆς Βουλώνης, χλωμένο πραγματικὰ
μέσα σὴν πρασινάδα.

— Εἰδὼ εἶναι, εἶπε ο κ. Λονζεβέρν,
ἀνοίγοντας τὴν πέρτα. Πῆδησε ἔξω
ἐλαφρὸς καί ἔδωκε τὸ χέρι του σὴν
Λούσυ.

Σὲ λίγο ἦσαν καθισμένοι σὲ μιὰ
μοναχικὴ γωνιά τοῦ κήπου, ἐνῶ ο
μαίτρ ντ' ὀτέλ ἔσπευδε να τοὺς
προσφέρει τίς υπηρεσίες του.

Τὸ ἐστιατόριο αὐτὸ ἦταν μὲν μι-
κρὸ, ἀλλὰ ὄχι καί για μιντινέτες.
Ἦταν ένα ἀπὸ τὰ κέντρα ἐκείνα
πολυτελείας πού εἶναι σκορπισμένα
ζῶα καί ἐκεῖ, γύρω ἀπὸ τὸ Παρίσι

καί πού ἀν δὲν δείχνουν πολὺ τὴν πο-
λυτελείά τους, δὲν σημαίνει ὅτι συγ-
κεντρώνουν ὀλιγώτερο τὸν καλὸ κό-
σμο τοῦ Παρισιού, πού ἐπιθυμεῖ να
ξεφύγῃ λίγο ἀπὸ τὴν ρουτίνα τῶν
ἀπασχολησάντων αἰθουσῶν καί τῶν
ἐκπαιδευτικῶν φώτων.

Ο κ. Λονζεβέρν χαιρέτησε φιλικὰ
τὸν «μαίτρ-ντ' ὀτέλ» καί κατόπι συ-
νεβουλευθῇ τὴν Λούσυ για τὸ μενοῦ.
Σὲ λιγάκι ἐδίδοτο ή παραγγελία,
μετὴν σύσταση στὸν «μαίτρ» να μὴν
ἀργήσῃ.

— Φαίνεται γνωστὸς ἐδῶ, ἔκανε ή
Λούσυ, ὅταν ἀπεμακρύνθη ο «μαίτρ-
ντ' ὀτέλ».

— Ναί. Μὲ ξέρουν ὅλοι. Ἐρχομαι
συχνὰ καί τρώγω, μόνος... Ἦν ἀρέ-
σει πολὺ αὐτὴ ἐδῶ ή γωνία. Ἐπὶ
πλέον δὲ ή κουζίνα του εἶναι ὑπέρο-
χη. Θὰ ἰδῇτε ἄλλωστε...

Η Λούσυ εἶχε ἀρχίσει κιάλας να
κάνῃ κέφι. Ο περίπατος μέσα στὸ
δάσος τῆς εἶχε κατευνάσει τὰ νεύ-
ρα. Καί ή παρέα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώ-
που... τῆς ἀνοίξε τὴν ὀρεξη. Πραγ-
ματικὰ, ο κ. Λονζεβέρν ἦταν ένας
πολὺ εὐχάριστος ἄνθρωπος. Εὐγενι-
κός, ἀνοιχτόκαρδος, ἔξυπνος.

Ἐφαγαν περίφημα καί ἐτίμμη-
σαν ὅσο ἔπρεπε τὰ εὐγεσὰ κρῆσιὰ
πού τοὺς σερβίριζε παγωμένα ο ὁ
ποχρεωτικώτατος Λεόν, ὁ φίλος τοῦ

κ. Λονζεβέρν «μαίτρ». Ὅσο περισσό-
πο, Λονζεβέρν καί ἔπινε ο κ. Λονζε-
βέρν, τόσο πὺδ κλιμακώδης καί χαρι-
τόλογος γινότανε. Η Λούσυ τὸν ἄ-
κούγανε χωρίς να μιλά. Χωρίς να ἐξέ-
ρη τὸ γιατί, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τῆς
ἐνέπνεε τώρα ὀλοένα καί περισσό-
τερη δυσπιστία. Στὸ τέλος, μὴ ἀν-
τέχοντας ἄλλο, προφασίσθηκε τὴν
ζέστη καί πῆγε να ρίξῃ λίγο νερὸ
στὸ πρόσωπό της. Κυττάζοντας τον
καθρέπτη τῆς τοιαύτης, ή Λούσυ
ἔμεινε κατὰπληκτη μετὴν πυράδα
πού εἶχε τὸ πρόσωπό της. Κυττάζο-
τανε ἀκόμη, ὅταν κάποιος ψιθύρος
τράβηξε τὴν προσοχή τῆς Λούσυ. Ἦ-
σαν δυὸ γκαρσόνια πού μιλοῦσαν
σιγὰ ἀπ' ἑξῶς, στὸν διάδρομο.

— Ὡστε, ἔλεγε ο ένας, εἶσαι βέ-
βαιος ὅτι εἶναι ή μιντινέτοῦλα μετὴ
τὸ εκατομμύριο;

— Βεβαίωτατος. Ο μικρὸς τὴν ἀ-
νεγνώρισε ἀμέσως. Τὴν εἶδε τὸ με-
σημέρι πού ἔβγαινε ἀπὸ τὸ ἀτελιέ.

— Αἱ... φαίνεται ὅμως πὺς ο γέ-
ρος θέλει να τὴν μεθύσῃ για καλὰ...

Οι παραγγελίες, τούλάχιστον, πού
πῆρε ο Λεόν, αὐτὸ δείχνουν...

Ἀθροῦσα ή Λούσυ ἀνοίξε τὴν πόρ-
τα καί βρέθηκε ξαφνικὰ ἀπέναντι
στὰ δυὸ γκαρσόνια. Αὐτὰ τὴν κύτ-
ταξαν σατισμένα.

— Το καπέλλο μου, γρήγορα, καί
τὸ μαντῶ μου!... φώναξε.

Τὰ γκαρσόνια ἔσπευσαν να ὑπα-
κούσουν. Ὑστερ, ἀπὸ λίγο ή Λούσυ
ἔβγαινε βιαστικὰ ἀπὸ τὸ κομψὸ κέν-
τρο καί χανότανε μέσα στὸ δάσος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 10ο

ΤΟ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟ

Εἰν τῷ μεταξύ τί ἔκανε ο Ζυλ-
έν Ταρντιβῶ, ὁ ἀρραβωνιαστι-
κὸς τῆς Λούσυ; Ο νέος αὐτὸς
ἀν δὲν μπορούσε να καυχήθῃ για
πολλὰ πράγματα, μπορούσε ὅμως να
πῇ ὅτι ἦταν ένα πολὺ πρακτικὸ παι-
δί. Κυττάζε τὰ πράγματα τῆς ζωῆς
ἀπὸ τὴν πρακτικὴ τους ὀψη καί—συ-
νηθεισμένος ἀπὸ τὴν τράπεζα— τὰ
μυλοῦσε ἀναλόγως, σὲ κέρδη καί
ζημίες.

Ἦ περιπέτεια, θέβια τῆς Λούσυ
ἦταν λιγάκι ὑποπτη, ἀλλὰ στὸ κάτω
κάτω, τί κακὸ εἶχε πάθει ή ἀρρα-
βωνιαστικιά του; Τίποτε. Ἀπεναν-
τίας, ἔβγαινε ἀπ' αὐτὴ τὴν περιπέ-
τεια μετὸν ἀμερικανὸ, μετὴν ὀλο-
στρόγγυλο ἑκατομμύριο πού θα
συντελοῦσε πολὺ σὴν συζυγικὴ
τους εὐτυχία. Ἐπειτα ο Ζυλιέν αἰ-
σθανότανε καί κάποια ὑπερηφάνεια
στὴ σκέψη ὅτι ή Λούσυ, τὸν εἶχε
προτιμήσει, αὐτὸν ένα μικρὸ τράπε-
ζοῦπάλληλο ἀπὸ έναν ἑκατομμυρι-
οῦχο, πού δὲν ἦταν οὔτε καὶ γέρος!

Τέλος θα ἔπαι νε ὡς σύζυγο μιὰ
κοπέλλα διάσημη, ἀφοῦ ὅλες
οἱ ἐφημερίδες μιλοῦσαν γι' αὐτὴν.

Ο Ταρντιβῶ, ρουφούσε κυριολεκτι-
κῶς, ὅσα ἔγραφαν οἱ ἐφημερίδες
για τὴν Λούσυ. Καί ὄχι μονάχα αὐ-
τό, ἀλλὰ καί ἔκοβε κάθε τι σχετικὸ
γι' τὴν περιπέτεια τῆς μνηστῆς του
καί τὸ κολλοῦσε μετὴν προσοχή καί
μεθοδικότητα σ' ένα εἰδικὸ τετρά-
διο, ὑψηματίζοντας ἔτσι ένα εἶδος
ἀρχείου, για τὸ ὁποῖο ἐκ τῶν προτέ-
ρων ἦταν ὑπερήφανος.

Ἐκείνο τὸ βράδυ, λοιπόν, ο Ταρν-
τιβῶ καταγινόνταν καί πάλι μετὴν
ποσοφίῃ του ἐνασχόληση, ὅταν τὸ
μάτι του ἔπεσε στὶς ἐξῆς τρομερὲς
γραμμές:

«Ὅσον ἀφορᾷ τὸ περίφημον ἑκατομμύ-
ριον, φαίνεται ὅτι αὐτὸ δὲν θα κυκλοφο-
ρήσῃ ποτὲ ἐν Γαλλίᾳ ἐφόσον ή δις Λού-
συ Ντερβέ, ἡγήθη να τὸ δεχθῇ. Καί προ-
βάλλει εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴ τὸ ἐρώ-
τημα: τί θα γίνῃ τὸ ἑκατομμύριον αὐτό;

Ἦ πιθανόντες να ἔλθῃ να τὸ παραλάβῃ
ὁ τέως κάτογός του κ. Τζὼν Σινκλαίρ,
εἶνε πολὺ μικρὰ. Ο πλουσιώτατος αὐτὸς
Ἀμερικανὸς ἔχει πολλὰ ἀκόμη ἑκατομ-
μύρια εἰς τὴν Ἀμερικὴν ὥστε να μὴ θε-
λήσῃ να διακινδυνεύσῃ διὰ τὸ ἐγκαταλει-
φθὲν ἐδῶ τὴν ἡσυχία του καί τὸν καιρὸν
του, δεδομένου ὅτι ἐὰν ἔλθῃ ἐδῶ, θα ἔχῃ
να δώσῃ λόγον ἐνώπιον τῆς δικαιοσύνης
για τὴν μυστηριώδη συμπεριφορὰν του.

Τὸ περισσότερο θέβιον, λοιπόν, εἶνε ὅτι
δὲν θα ζητήσῃ τὸ ποσὸν αὐτό, τὸ ὁποῖον
ἄλλωστε ἔχει χάρισει. Ὅποτε, σύμφω-
να μετὸν νόμον, τὸ διαβόητον ἑκατομμύ-
ριον θα περιέλθῃ... μετὰ τριάκοντα ἔτη
εἰς τὸ Κράτος. Ἐν τῷ μεταξύ, αἱ ἀρχαὶ
τὸ παρέδωκαν εἰς τὸ Ταμεῖον Παρακατα-
θηκῶν».

Ο Ταρντιβῶ ἔμεινε μετὸ στόμα
ἀνοιχτό. Ἐν τούτοις, αὐτὸς εἶχε συ-
στήσει σὴν Λούσυ να πάῃ καί να τὸ
ξαναζητήσῃ... Καί εἶχε κάνει τόσο
ῶραϊα ὄνειρα για τὴν διάθεσιν τοῦ
θησαυροῦ αὐτοῦ! Στὸ Νεβύ-Παι-
γιόν, τὴν πατρίδα του, ἤξερε ένα

«εἴγало κτήμα ἕως δέκα ἑκτάρια
πού θα τὸ μετέτρεπε γρήγορα σ'
ένα συγχρονισμένον ἀγρόκτημα, μέ-
σα στὸ ὁποῖο θα ἔκτισε ένα ῶραϊο
σπίτι πού θα ἦταν ή ἐρωτικὴ τους
φωλιά. Θα διέθετε για τὴν δουλειὰ
αὐτὴ ἕως 300.000 φρ. Μετὸ ὑπόλοι-
πο ἀπὸ τὸ ἑκατομμύριο θ' ἀγοράζε
τίτλους σίγουρους καί κερδοφόρους,
ή θα ἔδινε δάνεια με ἀσφαλῆς ὀ-
ποθῆκες. Καί να πού τώρα διελύε-
το τὸ ῶραϊο αὐτὸ ὄνειρο σάν κα-
πνός...

Τὸ χτύπημα ὑπῆρξε τόσο κεραυ-
νοβόλο, πού ο Ταρντιβῶ ἔμεινε για
πολλὰ ὥρα ἀκίνητος, βυθισμένος σὲ
σκέψεις. Κατόπι, ἀπότομα τινάχθη-
κε, σάν να τὸν ἔσπρωξε κανένα ἐ-
λατήριο, πῆρε τὴν πέννα καί ἀρχι-
σε να γράφῃ:

(Συνέχεια στὸ ἐπόμενο)

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Τὸ ναυαγιο

ΤΟΥ ΖΑΝ-ΖΑΚ
ΑΡΣΑΜΠΩ

μιας ζωῆς

ΠΡΟ εἴκοσι χρόνων, ὁ σημαιο-
φόρος τοῦ γαλλικοῦ πολεμι-
κοῦ ναυτικοῦ Ὑβὲ Λελὸ παν-
τρευτότανε σὴν Βοέστ— τὴ Λου-
ίζα ντὲ Κουέ. Οι δυὸ οἰκογένειες
γνωρίζονταν ἀπὸ πολλὰ χρόνια, ὁ-
λος δὲ ὁ κόσμος ἐνόμιζε ὅτι ἐπρό-
κειτο περὶ ἐνώσεως δυὸ παιδικῶν φί-
λων. Ἀλλοίμονο ὅμως!.. Η ἀλήθεια
ἦταν πολὺ διαφορετικὴ. Μόλις πέρα-
σε ὁ μήνας τοῦ μελῆτος, ή Λουίζα ἀν-
τελήφθη ὅτι παντρεύτηκε έναν ἀνυ-
πόφορο τύραννο.

Τί συνταρακτικὴ ἀποκάλυψις για
μιὰ γυναῖκα γεμάτη ἀγνότητα καί
εὐλκρινεία! Ἐνῶ ή ταλαίπωρη Λου-
ίζα εἶχε τὴν ἰδέα ὅτι παντρεύθηκε
τὸν τρυφερόν σύντροφο τῶν παιδι-
κῶν τῆς χρόνων, μετὸ χλωμὸ πρό-
σωπο καί τὰ μελαγχολικὰ μάτια, εἶ-
δε ἔξαφνα μπροστὰ τῆς έναν τύπο
βάνουσο, πρόστυχον, γεμάτον κυνι-
σμὸ καί σκαλιότητα καί πρὸ παντὸς
τρομερὰ ζηλιάρη. Καί αὐτὸ ἀκρι-
βῶς ἦταν τὸ χειρότερο. Γιατί, μιὰ
γυναῖκα πού ἀγαπάει τὸν ἄνδρα
τῆς καί τοῦ εἶναι ἀφωσιωμένη, μπο-
ρεῖ να παραβλέψῃ πολλὰ ἐλαττώμα-
τά του. Τὴν ζήλεια, ὅμως, δὲν εἶναι
δυνατὸν να τὴν ἀνεχθῇ ἐπὶ πολὺ.

Τὸ συχαμένο αὐτὸ ἐλάττωμα τοῦ
Ὑβὲ Λελὸ ἐκδηλώθηκε δυὸ ἀκριβῶς
μήνες μετὰ τὸν γάμο τους, στὶς πα-
ραμονὲς τῆς ἀναχωρήσεως του για
ένα πολὺμηνον ταξίδι. Ἀφορμὴ, ένα
καινούργιο φόρεμα πού ἔφραζε ή
Λουίζα καί πού τῆς πῆγαινε πολὺ.

— Για ποιὸν τῶκανες αὐτὸ τὸ φόρε-
μα; τῆς εἶπε, πράσινον ἀπὸ τὸ ταπει-
νὸ πάθος του ὁ Ὑβ. Σὲ ποιά γλέν-
τια πρόκειται να πάς καί με ποιόν;

Ἦ Λουίζα ἔμεινε ἀναυδῇ. Ἐκεί-
νος, τότε, παίρνοντας τὴν ἐντροπι-
σιωπὴ τῆς ὡς ἀπόδειξη ἐνοχῆς, ἐξέ-
σπασε σ' ένα χειμαρρὸ βρωμερῶν
λέξεων, πού πληγώσαν κατὰκαρδὰ
τὴν ἀτυχὴ γυναῖκα.

— Για ποιὸν τῶκανες αὐτὸ τὸ φόρε-
μα; τῆς εἶπε, πράσινον ἀπὸ τὸ ταπει-
νὸ πάθος του ὁ Ὑβ. Σὲ ποιά γλέν-
τια πρόκειται να πάς καί με ποιόν;

Ἦ Λουίζα ἔμεινε ἀναυδῇ. Ἐκεί-
νος, τότε, παίρνοντας τὴν ἐντροπι-
σιωπὴ τῆς ὡς ἀπόδειξη ἐνοχῆς, ἐξέ-
σπασε σ' ένα χειμαρρὸ βρωμερῶν
λέξεων, πού πληγώσαν κατὰκαρδὰ
τὴν ἀτυχὴ γυναῖκα.

Τρία ὀλόκληρα χρόνια πέρασαν
ἔτσι. Τρία χρόνια ἀφάνταστου
μαρτυρίου για τὴν Λουίζα, πού
ὥστόσο ἐνοιθετὴ συνειδήσις τῆς κα-
θαρῆ σάν τὸν καθρέφτη. Τί τὸ ἐκ-
πληκτικὸ, λοιπόν, ἂν ὕστερ' ἀπὸ μιὰ
τέτοια βασανιστικὴ ζωὴ ή γυναῖκα
οὕτῃ ἀπομακρύνθηκε ψυχικὰ ἀπὸ
τὸν ἄντρα τῆς καί κυριεύθηκε ἀπὸ
μιὰ μυστικὴ συμπάθεια για έναν ἄλ-
λον;

Ἦ Λουίζα εἶναι τώρα εἴκοσι πέντε
χρονῶν. Ἐπὶ πλέον, εἶναι ή ὁμορφό-
τερη γυναῖκα τῆς Βρέστης. Ἀλλὰ
καί τὸ πὺδ ἀξιοπρεπῆς. Ο ἄνδρας
πού τράβηξε τὴν προσοχή τῆς εἶναι
κατὰ δύο χρόνια μικρότερός της.

Τὸν λένε Φίλιππο Ζερβάλ. Μεταξὺ
αὐτοῦ καί τῆς Λουίζας ἐνεῖ ἀναπτυ-
χθῇ σὴν ἀρχὴ μιὰ λεπτὴ καί ἀγνή
συμπάθεια, γευστὴ διακριτικότης
καί ἀλληλοσεβασμόν.

Μιὰ μέρα, ὅμως, ἐκεῖ πού διὰ-
βαζε τὴν ἐφημερίδα, ή Λουίζα εἶδε
αὐτὴ τὴν τρομακτικὴ εἰδησι:

«Τὸ ὑποβρύχιον «Τιτάν» πλέον ποδὲ
τὸν Ἰνδιανὸν Ὠκεανόν, προσέκρουσε ἐπὶ
ὕφάλου καί κατεβύθη αὐτανδρὸν».

Μέσα στὸ ὑποβρύχιον αὐτὸ βρισκό-
ταν κι' ὁ ἄντρας τῆς Λουίζας, ὁ ἀν-
θυποπλοίαρχος τώρα Ὑβ Λελὸ».

«Τὸ ὑποβρύχιον «Τιτάν» πλέον ποδὲ
τὸν Ἰνδιανὸν Ὠκεανόν, προσέκρουσε ἐπὶ
ὕφάλου καί κατεβύθη αὐτανδρὸν».

Μέσα στὸ ὑποβρύχιον αὐτὸ βρισκό-
ταν κι' ὁ ἄντρας τῆς Λουίζας, ὁ ἀν-
θυποπλοίαρχος τώρα Ὑβ Λελὸ».

Ποιὲς λέξεις εἶναι ἱκανὲς να πε-
ριγράψουν τὰ συναισθήματα πού
δοκίμασε ή Λουίζα, μόλις διάβασε
τὸ «εὐχάριστο» αὐτὸ τηλεγράφημα
τοῦ συζύγου της; Διὰ μιὰς, κατέρ-
ρευσαν τὰ πάντα μέσα της. Καί χω-
ρίς να χάσῃ καιρὸ, ή τραγικὴ αὐτὴ
γυναῖκα ἔστειλε στὸν Φίλιππο τὸ ἀ-
κόλουθο σημείωμα:

«Δὲν πρέπει πῶ να ξαναἰδωθῶμε. Ἀν
συνεχίζαμε τὸν σύνδεσμό μας, ὅζ ἦταν
σάν να περιμέναμε ένα δεύτερο δυστύχη-
μα εἰς βάρος τοῦ προσώπου πού ξέρεις.
Κι' αὐτὸ θὰ ἦταν πολὺ ἐγκληματικόν».

... Λουίζα κι' ὁ Φίλιππος δὲν ἰδῶ-
θηκαν ξανά.

Ο Φίλιππος παντρεύθηκε, τὰ
χρόνια πέρασαν, τὰ νεῖα τῆς Λου-
ίζας μαράθηκαν καί ὁ Ὑβ Λελὸ,
πλοίαρχος τώρα ἐν ἀποστρατεία,
ἔμεινε διαρκῶς στὸ Παρίσι, τυραννι-
κώντας ἀκατάπαυστα τὴ γυναῖκα
του, μετὴ τὴν παθολογικὴ του ζήλεια.

Ἐνα βράδυ τοῦ περασμένου Ἰου-
νίου — ἦταν ἀκριβῶς ή εἰκοστὴ ἐπέ-
τειος τῶν γάμων τῆς Λουίζας μετὴ
τὸν Ὑβ — τὸ ραδιόφωνο μετέδιδε
τὴν ἐξῆς εὐχάριστη εἰδησι:

«Κατὰ τηλεγραφήματα ἐκ Σαίγχν, ἔ-
πα νῦν τὸ κατεποντισθέντις ὑπο-
βρυχίου «Φοινὶς» εὐρίσκονται ἐν τῇ ζωῇ.
Οὗτοι, διὰ διαφόρους λόγους, εἶχαν μεῖ-
νει τὴν τελευταία στιγμὴν εἰς τὴν Σαί-
γχν, μὴ ἐπιβιβασθέντες τοῦ σκάφους».

— Τί σκέπτεσαι; τὴ ρώτησε ὁ ἄν-
δρας τῆς, βλέποντας τὸ σκυθρωπὸ
τῆς ὄφρος.

— Τίποτε...

— Δὲν σὲ πιστεύω. Κάποιον ἄνδρα
θα ἔχῃς στὸ νοῦ σου...

— Ἀρχίσεις πάλι τὰ ἴδια;...

— Θέλω να μάθω τί σκέπτεσαι!

Ἦ Λουίζα ἔκρινε δὲν ἀντήντησε.
— Λουίζα!

— Τί θέλεις, τέλος πάντων;

— Θὰ μπορούσες ν' ἀπαντᾷς ὅταν
σοῦ μιλοῦν.

— Μὰ ἀφοῦ σοῦ ἀπήντησα!...

— Μήπως δὲν σ' εὐχαριστεῖ ή ἰδέα
ὅτι ἐπὶ γαλλικὲς οἰκογένειες θα
δοκίμασαν ἀπόψε τὴν χαρὰ μετὴν
εἰδησιν πού τοὺς ἔφερε τὸ ραδιόφω-
νο;

— Εἶσαι βέβαιος νι' αὐτό;

Ἦ ἐρώτησις τῆς ἔξφυγε, χωρίς
να τὸ θέλῃ. Ἀλλ' ὁ ἄνδρας τῆς, φι-
λύποτος ὥπως πάντα, δαγκώθηκε.

— Τί θέλεις να πῇς;

Κι' ἔσφιξε τίς γροθιές του, ἐτοι-
μος νὰ τὴν χτυπήσῃ. Τότε, ή Λουίζα,
μὴ μπορώντας πῶ ν' ἀνέξῃ, τοῦ
εἶπε:

— Μὴ μ' ἐγγίζῃς! Σὲ μισῶ!

— Μὲ μισεῖς; Ὡστε... ἐσὺ δὲν χά-
ρηκες τότε, ὅταν ἔμαθες ὅτι δὲν πνί-
γηκα;

Κι' ἔκανε νὰ τὴν ἀρπάξῃ ἀπὸ τὰ
μαλλιά. Ἀλλὰ δὲν πρόλαβε. Μετὴ
ἀν ἀστραπιαία κίνηση, ή Λουίζα ἀ-
νοίξε τὸ συρτάρι τοῦ μπουφέ, πῆρε
τὸ πιστόλι καί τὸν ξάπλωσε χάμω
νεκρόν...

'Ο σκελετός με βασιλική στολή 'Ο γυιός της Μαρίας Στούαρτ

Η ΜΑΡΙΑ ΣΤΟΥΑΡΤ αποτελεί α-
ναμφισβήτητως την πιο δραματική
φυσιογνωμία της ιστορίας των νε-
ωτέρων χρόνων. 'Η τραγική αυτή
γυναίκα έγινε βασίλισσα της Σκωτίας σε
ήλικία ογτώ ημερών, ετέφθη εις ήλι-
κίαν εννέα μηνών, αρραβωνιάσθηκε με
τον Δελφίνο της Γαλλίας (διάδοχον του
θρόνου), μόλις συνεπλήρωσε τα πέντε
της χρόνια, παντρεύθηκε για πρώτη φο-
ρά εις ήλικίαν δέκα πέντε χρόνων και
χέρησε στα δέκα ογτώ της χρόνια!

Όταν επέστρεψε στη Σκωτία, μετά
τον θάνατο του συζύγου της, η Μαρία
Στούαρτ έλαβε άπανωτά εί-
κοσι προτάσεις γάμου, από
διαφόρους βασιλείς και πρί-
γκιπες της Ευρώπης. Τις
απέκρουσε όμως, όλες και έ-
δωσε την προτίμησή της
στον λόρδο Ντάρνλεϋ, γιο
του κόμητος του Δέννοξ,
γιατί είχε δικαιώματα επί
του θρόνου της Αγγλίας.

Ο Ντάρνλεϋ αυτός ήταν
ένas νέος, μόλις δέκα εννέα
ετών, χαλαρής αδυνάτου
και τελείως διεφθαρμένος.
Όταν η Μαρία αντελήφθη
τά άπαισία ελλειψώματά του
και του άρνήθηκε τον τίτλο
ου άβασίλικου συζύγου, ο
άνθρωπος αυτός κατελήφθη
από τέτοια λύσσα, ώστε ώρ-
κίσθηκε να εκδικηθή. Και η
ευκαιρία του δόθηκε πολύ
γρήγορα, μόλις η βασίλισσα
προσέλαβε ως μυστικοσύμ-
βούλο της τον ώραίο Ιταλό
Δαυίδ Ρίτσιο.

Ο Ρίτσιο αυτός ήταν έ-
νας όμορφος νέος, που είχε
στο παρελθόν του πολλές έ-
ρωτικές περιπέτειες. Έφλεε
τάριζε με την όμορφη βασίλισσα; Πο-
λώς λένε ναί, άλλος, όμως, λένε όχι. Ό-
πως και αν έζη, όμως, το πράγμα, το
γεγονός είναι ότι ο λόρδος Ντάρνλεϋ
έβηκε άφορμή να κατηγορήσει τη βασί-
λισσα και να της πη κατάμουτρα, μπρο-
στα στο πλήθος των αγγλικών, ότι το παι-
δί που είχε στην κοιλιά της δεν ήταν δι-
κό του, αλλά του Ιταλού ερωμένου της.

— ΕΕ —

Η Μαρία Στούαρτ υπέμεινε τον Ντάρν-
λεϋ επί τρία ολόκληρα χρόνια. Όταν έ-
μως, ο άνδρας της, τρεις μήνες πριν γε-
νήθ το παιδί της, έσχότασε τον Ρίτσιο
μπροστά στα μάτια της, η ώραία βασί-
λισσα δεν μπόρεσε πιά να συγκρατήσει το
μίσος της. Και ώρκίστηκε κι' αυτή με
την σειρά της να εκδικηθή. Τα πράγμα-
τα χειροτέρευαν όταν γεννήθηκε το παι-
δί της Μαρίας Στούαρτ.

Ο λόρδος Ντάρνλεϋ, άνήθηκε ν' άνα-
γνωρίσει την πατρότητα του νεογεννητού,
που έμελλε να γίνει μια μέρα βασιλεύς
της Σκωτίας, υπό το όνομα του 'Ιακώ-

βου 4ου, και της 'Αγγλίας υπό το όνομα
του 'Ιακώβου Α'.

Αναμείχθηκε άραγε η βασίλισσα στην
συνωμοσία που έσκευώθηκε ο κόμης του
Μπόθουελ κατά της ζωής του Ντάρνλεϋ;
'Αγνωστον. Πάντως, γεγονός είναι ότι
τρεις μήνες μετά την δολοφονία του
Ντάρνλεϋ, ο Μπόθουελ αυτός άπήγαγε την
Μαρία, την πήγε στον πύργο του και
την παντρεύθηκε.

Η έρωτική αυτή περιπέτεια προκά-
λεσε τρομερό σκάνδαλο και η Μαρία-
Στούαρτ αναγκάστηκε να παραιτηθή ά-
πό τον θρόνο της Σκωτίας, ύπερ του πρί-

Ο λόρδος άρνήθηκε να άναγνωρίσει την πατρότητα του
νεογεννητού.

γκηπος 'Ιακώβου, του παιδιού της, που
μόλις είχε συμπληρώσει το πρώτο έτος
της ηλικίας του. Και από κείνη την σι-
γητή ή ζωή της γυναίκας αυτής υπήρξε
μια άκατάπαυστη σειρά από μηχανορρα-
φίες και φυλακίσεις, μέχρι της ημέρας
που η βασίλισσα της 'Αγγλίας 'Ελισάβετ,
διέταξε να της κόψουν το κεφάλι.

— ΕΕ —

Κατά τη διάρκεια της τραγικής της
ζωής, ο γυιός της 'Ιακώβος την μεταχει-
ρίσθηκε με μιάν άσυνχώρητη σκληρότη-
τα. Όσο μεγάλωνε ο υιός αυτός, έδει-
χνε ότι δεν είχε καμιά φυσική ή ήθική
ομοιότητα με τους Στούαρτ. Ούτε όμως
και με τους Ντάρνλεϋ έμοιαζε.

Στα 1830, τη χρονιά που άνήλθε στον
αγγλικό θρόνο ο Γουλιέλμος 4ος, ο πύρ-
γος του 'Εδιμβούργου έχάνεκε. Και μέσα
στα συντρίμια του δωματίου, όπου ήταν
άλλοτε η κοιμάτα της Μαρίας
Στούαρτ, οι έργάτες βρήκαν τον σκελετό
ένος μικρού παιδιού, τυλιγμένου σ' ένα
χρυσοκέντητο φόρεμα, που έφερε τα άρ-

χικά «I. R.» ('Ιακώβος Ρέξ=Βασί-
λεύς).

Από την ημέρα της μακάβριας αυτής
ανακαλύψεως μέχρι σήμερα, πέρασαν έ-
κατό και πλέον χρόνια. Καθ' όλο αυτό
το διάστημα, οι ιστορικοί της 'Αγγλίας
κατέβαλαν ακούραστες προσπάθειες, για
να λύσουν το μυστήριο του μικρού σκε-
λετού. Έν τέλει, από τις διάφορες έρεύ-
νες που έγιναν, οι ιστορικοί παρεδέχθη-
σαν ότι ο σκελετός αυτός άνήκε στον
πραγματικόν πρίγκιπα 'Ιακώβον Α', το
παιδί της Μαρίας Στούαρτ, το οποίο φο-
νεύθηκε ή πέθανε από φυσικόν θάνατο,
σε μικρή ηλικία, και άντι-
κατεστάθη κατά μυστηριώ-
δη τρόπο από ένα άλλο παι-
δί. Σχετικώς, υποστηρίζον-
ται και οι εξής τέσσερις έκ-
δοχές:

1) Ο Ντάρνλεϋ, επάνω
στην κρίσι του θυμού του,
για την ύποτιθεμένη άπιστία
της Μαρίας-Στούαρτ, έσχό-
τωσε ο ίδιος το παιδί του.

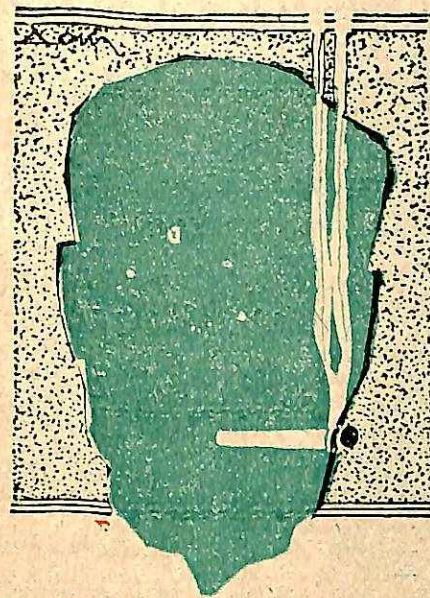
2) Ο πρίγκιπ πέθανε ά-
πό φυσικόν θάνατο, κατά
την άπουσία της μητέρας
του στον πύργο του τρίτου
συζύγου της, κόμητος Μπό-
θουελ. Τότε, κάποιος αγγι-
κός απέκρυψε τον θάνατο
του πρίγκιπος κι' έδωσε
στη θέσι του ένα άλλο μωρό
για να σώσει τη Σκωτία ά-
πό ένα εμφύλιον πόλεμο που
έσφαλως θα έσπαζε εξ' ά-
φορή της διαδοχής του
θρόνου.

3) Ο μικρός πρίγκιπ δεν
άντικατεστάθη από αγγλικόν,
άλλ, από την ίδια την τρο-
φή του, την λαϊδή Γέρε, ή
οποία έδωσε στην ασίλική
κούνια το δικό της παιδί, που είχε την ι-
διαν ηλικία.

4) Η κόμισσα του Μάρ, κυρία επί
των τιμών της βασιλίσσης έντρομη από το
γεγονός ότι ο μικρός 'Ιακώβος τέθανε στα
χέρια της, κατά τη διάρκεια της άπουσί-
ας της βασιλίσσης, απέκρυψε τον θάνα-
το κι' αντικατέστησε τον 'Ιακώβο με το
δικό της παιδί, για να μη την κατηγο-
ρήσουν ως δολοφόνου.

Η έρεε άραγε ή Μαρία την άντικατά-
σταση αυτή; 'Αγνωστον. Το πιθανότε-
ρον, όμως, είναι ότι μέχρι του θανάτου
της, θεωρούσε τον 'Ιακώβο που φέρθηκε
άπέναντί της τόσο σκληρά, ως και το
πραγματικό της τέκνο. Έτσι, ποτέ δεν
θα γνωστή ή άληθινή ταυτότητα του άν-
θρώπου που έπαίξε τον ρόλο του βασιλέ-
ως της Σκωτίας 'Ιακώβου 4ου, που διε-
ως της Σκωτίας άγγλικό θρόνο την βασίλισσα
'Ελισάβετ και του οποίου ο γυιός, Κά-
ρολος Α', έμελλε να πεθάνη στο ικρίωμα.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΣΑΙΝΤ-ΜΑΡΣ

Ο ΜΙΑΤΟΝ ΦΕΙ-ΜΠΕΡ άνοιξε
την πόρτα του και άντίκρουσε έναν
παχύσαρκο και ροδοκόκκινο άνδρα
άκαθόριστης ηλικίας, με ύψος άγα-
θού άστου.

— Ζητείτε;
— Έρχομαι έκ μέρους του μεσίτου
Στήβ για την θέσι του οικόνομου.

— Α! Σας στέλνει ο μίστερ Στήβ;
Περάστε.

Ύστερα από λίγες στιγμές, στο χώλλ
της μικρής μονοκατοικίας, ο Μίλτον Φέι-
μπερ κατόπιζε τον νέο του οικόνομο:

— Ο μίστερ Στήβ στον όποιον έχω ά-
πόλυτη έμπιστοσύνη, θα σας ειπε ποιά
θα είναι τα καθήκοντά σας και ποιές εί-
ναι οι ιδιοτροπίες μου.

— Ναί. Κάτι μου ειπε. Έκείνο που
έχω να πω μίστερ Φέιμπερ, είναι ότι θέ-
λω να έργασθώ γιατί έμεινα άρκετον και-
ρό άνεργος. Έπαναλάβετε μου παρακα-
λώ, όσα μου ειπεν ο μίστερ Στήβ.

— Ίδου. Θα κάμετε όλες τις εργασίες.
Όχι δέβαια και το σκούπισμα του σπι-
τιού. Αυτό, το κάμετε χρόνια τώρα μια
γυναίκουλα, που έρχεται στις 7 το πρωί
και φεύγει στις 9. Στις εργασίες τις άλ-
λες, δεν θάχετε βοηθόν. Θα μαγειρεύετε
το δικό σας φαγητό γιατί έχω πτώμα στο
ρεστοράν. Με λίγα λόγια, είπατε ο οικο-
νόμος, ο θαλαμηπόλος, ο θυρωρός, ο κη-
πουρός. Από το σπίτι σπανίως θα βγαί-
νετε και τουτό με την άδείά μου. Το
βράδυ, θα πλαγιάζετε μετά την επιστρο-
φή μου, στο ντιβάν της βιβλιοθήκης μου
γιατί, ιδιαίτερο δωμάτιο δεν θα έχετε.
Κάποτε θα γράφετε και την άλληλογρα-
φία μου. Δέχεστε;

— Μια τέτοια εργασία μίστερ Φέιμπερ,
όνειρευόμουνά τόσον καιρό.

— Θαυμάσια! Έχετε ιδέαν για κάποιον
«Λωποδύτη-Φάντασμα»;
— Μά... κάτι διαβάζω στις έφημερί-
δες. Κλέβει φαίνεται τον κόσμο για να
παχαίνει τα ζώα.

— Είναι ένας επικίνδυνος τύπος που
θάπρεπε να βρίσκεται στα σίδερα. Άτυ-
χώς, ή «Σκότλαντ-Γιάρντ» έχει έμπιστευ-
θή την ανακάλυψη και σύλληψή του σε
κάποιο ήλιθιο αστυνομικό επιθεωρητή,
στον ινσπέκτωρ Σούμερ, ο όποιος, θα έ-
πρεπε να συγκαταλέγεται μεταξύ των
προστατευομένων του «Λωποδύτη-Φάντα-
σμα».

Ο ύποψήφιος οικόνόμος του Μίλτον
Φέιμπερ εγγούρωσε τα μάτια του αλλά-
ζοντας χρώμα. Από ροδοκόκκινος έγινε
χαλκοπράσινος και, ξεροκαταπίνοντας,

Τα κατορθώματα του Λωποδύτη Φαντάσμα

Σούμερ... ο κέρβερος

Του Χέρμαν Λάντον

μόλις κατώρθωσε να τραυλίσει:

— Χμ... Χμ... Φαίνεται ότι ο «Λω-
ποδύτης-Φάντασμα» σας έκαψε και τάχε-
τε με την αστυνομία που δεν κατώρθωσε
άκόμη να του περάσει τις χειροπέδες.

— Για να είμαι ειλικρινής, δεν μ' έκα-
ψε άκόμη αυτός ο σατανάς. Μ' έχει ώ-
στόσο τρομοκρατημένο και άκριβως, γι'
αυτό τα έχω με την αστυνομία και προ
πάντων μ' αυτό το βωδι, τον ινσπέκτωρ
Σούμερ.

— Συννώνημ.. γνωρίζω τον ινσπέ-
κτωρ Σούμερ, και τον θεωρώ εξαιρετικά
δραστήριο. Έχει σημειώσει ως τώρα έχι
λίγες αστυνομικές επιτυχίες. Γιατί σας
τρομοκρατεί ο «Λωποδύτης-Φάντασμα»;

— Στο χρονικό διάστημα είκοσι ήμε-
ρών διέρρηξε τρεις φορές το σπίτι μου.
Προχθές το διέρρηξε για τρίτη φορά και
φαντάζομαι ότι μια άπ' αυτές τις νύχτες
θα κάνη και τετάρτη άπόπειρα.

— Άλλά τότε δεν έχετε δικη να κα-
ταφέρετε εναντίον του Σούμερ γιατί αυ-
τός μόλις χδές επέστρεψε από την άδείά
του.

— Ό! Κι' αν βρισκόταν εδώ θάκανε
μια τρύπα στο νερό! Όπως άλλως τε κά-
νει και με το κάθε νέο κατορθώμα του
«Λωποδύτη-Φάντασμα»! Γι' αυτόν άκρι-
βώς τον λόγο, άπεφάσα να προστατεύ-
σω μόνος μου την περιουσία μου και ζή-
τησα από τον φίλο μου Στήβ να μου συ-
στήση έναν άνθρωπο της έμπιστοσύνης
του, που να κοιμάται μέσα στην βιβλιο-
θήκη μου και να μη κάνη θήμα από το
σπίτι μου. Έκείνος μόνο υποσχέθηκε να
ποταθή σε κάποιο φίλο του Μάρτεν
Ντάλ..

— Α! Τώρα καταλαβαίνω.

— Τί πράγμα;

— Ο μίστερ Μάρτεν Ντάλ με έσύστη-
σε στον μίστερ Στήβ. Άλλά δεν μου εί-
πατε τί σας έκλεψεν ο «Λωποδύτης-Φάν-
τασμα»;

— Τίποτα! Έκανε τρεις διαρρήξεις
στο σπίτι μου, άνοιξε και τις τρεις φορές
το χρηματοκιβώτιό μου, βρήκε μέσα σ'
αυτό κοσμήματα αξίας και χαρτονομίμα-
τα και δεν πήρε τίποτα παραπάνω! Άρεσθή-
κε μόνο να μου άφήση και τις τρεις φορές
το έπισκεπτήριό του με την σημείωση:
«Νούλα κι' απόψε Είς το έπανειδείν!»

— Περίεργο!

— Φαντάζομαι ότι ο σατανάς αυτός εί-
ναι βαλτός από μια κοπέλλα Μάρθα 'Ιγ-
κεν όνόματι, ή όποία μου διακδικεί κά-
ποιο ιστορικό ρουμπίνι άνυπολόγιστης ά-
ξίας.

— Α!

— Ίσχυρίζεται ή νέα αυτή ότι ή μη-
τέρα της που πέθανε εδώ και πέντε μή-
νες, μου είχαν έμπιστευθή αυτό το ρου-
μπίνι που έχω το άγόρασα από την μη-
τέρα της άντι πέντε χιλιάδων λιρών!

— Τόσο ακριβά; Άξίζει αυτό το πο-
σό;

— Άξίζει το τριπλάσιο ίσως. Άν το
έχω όμως, το πλήρωσα! Άς μή μου το
πουλούσε ή μητέρα της.

— Άν σας το πουλήσε, και δεν άμφι-
βάλλω, γι' αυτό, θάπρεπε ναχετε και
κάποιο έγγραφο που να πιστοποιή την
άγοραπωλησία.

— Έχω άλλα ή τρελλή αυτή ισχυρί-
ζεται ότι το έγγραφο είναι πλαστό. Έ-
πιμένει ότι ή μητέρα της είχαν άποδείξη
μου ότι το ρουμπίνι βρισκόταν στα χέρια
μου ως ένεχυρο και ότι ή άπόδειξη αυτή
έξαφανίσθηκε μυστηριωδώς από το σπίτι
της.

— Α! Τά γνωρίζει όλα αυτά ο μίστερ
Μάρτεν Ντάλ;

— Δεν ξέρω για τον Μάρτεν Ντάλ αν
το γνωρίζει ή όχι. Τά γνωρίζει όμως, ο
μίστερ Στήβ. Φαντάζομαι λοιπόν ότι ο
«Λωποδύτης-Φάντασμα» γνωρίζει την δι-
αμάχη και θέλει να μου πάρη αυτό το
ρουμπίνι. Έπειδή όμως, δεν το έχω στο
χρηματοκιβώτιό μου και έπειδή με δσες
και αν κάνη διαρρήξεις δεν θα το ανακα-
λύψη εκεί που το έχω κρύψει, φοβάμαι
μήπως στο τέλος εκδικηθή ρημάζοντας
τις πολύτιμες συλλογές της βιβλιοθήκης
μου. Γι' αυτό φίλε μου, σεις θα κοιμάστε
στην βιβλιοθήκη μου και δεν θα βγαίνε-
τε από το σπίτι κατά την άπουσία μου,
Σύμφωνοι;

— Σύμφωναι. Σας υπόσχομαι, αν τολ-
μήση και ξαναπατήση εδώ μέσα ο «Λω-
ποδύτης-Φάντασμα» να τον παραδώσω δε-
μένο χειροπόδαρα στον ινσπέκτωρ Σού-
μερ. Για κυττάτε αυτή τη γροθιά! Άλ-
λοίμονα σ' εκείνον που θα την δεχθή στο
σαγόνι!

— Πραγματικά! Βλέπω ότι ή γροθιά
σας είναι επικίνδυνη. Πώς μου είπατε
το όνομά σας;

— Τζών Μπάουελ.

— Λοιπόν, μίστερ Μπάουελ, βασίζομαι
σε σας όσο ποτέ μου δεν βασίσθηκα στην
«Σκότλαντ-Γιάρντ» και μάλιστα σ' αυτό
το ζώο, τον Σούμερ...

Ο ΦΕΙ-ΜΠΕΡ ΕΙΧΕ ΔΙΚΗΝ

Τρεις μέρες και τρεις νύχτες πέρασαν
χωρίς να συμβη τίποτε το έκτακτο
στο σπίτι του Μίλτον Φέιμπερ. Σω-
στός κέρβερος, ο οικόνομος Τζών Μπά-
ουελ ούτε άπουακρυβόταν καν από την
πόρτα και όταν άκόμη ο Μίλτον Φέιμπερ
δεν άπουσίαζε από το σπίτι του. Το βρά-
δυ, κλειδωνόταν μέσα στην βιβλιοθήκη
περνώντας ολόκληρες ώρες στο μπλάνκο
και, όταν τέλος κατά τις προινές ώρες
ξαπλωνόταν στο ντιβάνι, κοιμόταν

**Μία πλήρης
καϊαυτοτελής**

περιπέτεια του

ΛΩΠΟΔΥΤΗ-

ΦΑΝΤΑΣΜΑ

τό ένα μάτι ανοιχτό! Ο Μίλτον Φέιμπερ ήταν κατενθουσιασμένος μαζί του, μολονότι οι λογαριασμοί των προμηθειών τροφίμων ήταν τρομακτικοί! Ο οικονομός του... κάθε άλλο παρά οικονομός ήταν! Κατεβόρθιζε όσα θα επαρκούσαν σε τρεις άνδρες για να χορτάσουν την πείνά των!

Την τετάρτη νύχτα ωστόσο, λίγο πριν από τα μεσάνυχτα, ενώ ο Μίλτον Φέιμπερ διάβαζε κάποιο βιβλίο ξαπλωμένος στο κρεβάτι του και ο κοιλιόδουλος Τζών Μπάουελ γρόντας έχοντας ξαπλωμένη την άριδα του σε μια αναπαυτική πολυθρόνα στο μπαλκόνι της βιβλιοθήκης, ο δρόμος αναστατώθηκε από τις φωνές δυο μεθυσμένων με εργατική περιβολή που διαπληκτιζόταν κάτω ακριβώς από το μπαλκόνι. Παράθυρα και υπαλκονόπορες άνοιξαν και οι περικοί, με τις πυτζάμες των ή με τα νυχτικά των, παρακολουθούσαν διασκεδάζοντας την σκηνή! Έν τέλει, ο ένας από τους δυο μεθυσμένους, θράζοντας το σακάκι του, το πέταξε μακριά του βρίζοντας και πήρε στάση πυγμαχού. Ο άλλος τον μιμήθηκε και σε λίγες στιγμές, υπό τα χειροκροτήματα των θεατών της πρωτότυπης αυτής πυγμαχίας, ο ένας από τους δυο δεχόταν μια τρομερή γροθιά στο στήθος που τον έστειλε να μετρούσε ανάσκελα το πλάτος του απέναντι πεζοδρομίου. Για μια στιγμή, όλοι υπέθεσαν ότι η σκηνή είχε τερατιασθή στο σημείο εκείνο. Άλλη ωστόσο ήταν η γνώμη εκείνου που μετέτρεψε το πεζοδρόμιο! Ανασηκώθηκε βρίζοντας, πήρε από καταγής μια πέτρα και, χωρίς να σκοπεύσει, την έξεσφονδύισε έναντιον του αντιπάλου του... και έσπασε το τζάμι του δωματίου του Μίλτον Φέιμπερ! Οι περικοί λιγώθηκαν στα γέλια, ο Μίλτον Φέιμπερ έτρεξε στο παράθυρό του απειλώντας, ο Τζών Μπάουελ από το μπαλκόνι έσπευσε στο διάλογο τους ταδεονίζοντες και η κωμωδία θα συνεχίζονταν αν δεν εμφανίζονταν ο πόλις της ύπηρεσίας, στην όρα του οποίου οι δυο μεθυσμένοι τάβαλαν στα πόδια εγκαταλείποντας τα σακάκια των καταμεσής του δρόμου.

Το πρωί, λίγο μετά την αναχώρηση της καθαρίστρας από το σπίτι, ο Μίλτον Φέιμπερ έβγαине λέγοντας προς τον Τζών Μπάουελ ότι θα στείλει κάποιον να αντικαταστήσει το σπασμένο κρύσταλλο του παραθύρου του.

Ένα τέταρτο της ώρας μετά την αναχώρηση του Μίλτον Φέιμπερ, ο Τζών Μπάουελ άνοιξε την πόρτα σε ένα ψηλό εργατικό, στον όμο του οποίου λεμόταν με ένα λουρί, η κασσετίνα των εργαλείων του. Ένα μεγάλο τζάμι που κρατούσε, πρόδιδε την ειδικότητά του.

Είμαι το σπίτι του μίστερ Μίλτον Φέιμπερ;

— Άκριβως, Ήλθε για το τζάμι του παραθύρου;

— Ναι.

— Έλα μαζί μου.

Και ο Τζών Μπάουελ ώδήγησε τον εργατικό στο δωμάτιο του Μίλτον Φέιμπερ. Υστερα ωστόσο από λίγα λεπτά, ενώ ο εργατικός έπαιρνε από μέτρα του τζαμιού, άνηγγησε το κωδόνι του τηλεφώνου και ο Τζών Μπάουελ έτρεξε στην βιβλιοθήκη και πήρε το ακουστικό.

— Άλλο-άλλο!... Μάλιστα μίστερ Φέιμπερ... Έδώ είναι... Πώς είπατε;... Μια στιγμή παρακαλώ να πάω χαρτί και μολύβι... Άλλο... Λέγετε παρακαλώ. Διγά-διγά παρακαλώ γιατί θαρραλώς

στο τηλέφωνο, να μη κάνω κανένα λάθος. Μάλιστα...

Και ο Τζών Μπάουελ, έχοντας το ακουστικό στ' αυτί του, άρχισε να γράφει την επιστολή που, από το τηλέφωνο του υπαγόρευε ο Μίλτον Φέιμπερ.

— Μάλιστα μίστερ Φέιμπερ! Θα την χτυπήσω άμέσως και θα την παραδώσω στον μάστορα να σας την φέρη.

Έβαλε χαρτί στην γραφομηχανή κάθισε και, με ύφος διοικητού της Τραπεζής της Άγγλιας, άρχισε να χτυπάει σ' αυτήν την επιστολή που του είχε υπαγορεύσει ο Μίλτον Φέιμπερ. Έχτύπησε κατόπιν και τον φάκελλο και πέρασε στο δωμάτιο του ύπνου, όπου ο εργατικός μάζευε πιά τα εργαλεία του μέσα στην κασσετίνα του.

— Τέλειωσε;

— Όπως βλέπετε...

— Για να δώ... είναι καθαρό το κρύσταλλο; Πολύ καλή δουλειά... θα πληρωθής από τον μίστερ Φέιμπερ.

— Ω! Διάολε! Θα πρέπει να κυνηγάω τώρα τον μίστερ Φέιμπερ για να πάρω τα λεφτά μου;

— Έτσι μοι τηλεφώνησε. Δεν πρόκειται άλλως τε να τον κυνηγήσει αφού το μαγαζί σου είναι πλάι στο σπίτι της αδελφής του. Σε περιμένει εκεί να του πω και αυτό το γράμμα για να το υπογράψει και...

— Τι; δέχομαι ο εργατικός παίρνοντας το γράμμα. Μήπως σκέπτεται να μου ζητήσει να το ρίξω και στο ταχυδρομείο; Θαλήματα θα κάνουμε τώρα; Άλλο πάλι αυτό!

Και μουμουρίζοντας, άναψεν ένα τσιγάρο και βγήκε.

Κατά την μία μετά το μεσημέρι, ένα ταξί σταμάτησε στην πόρτα της μονοκατοικίας και κατέβηκε απ' αυτό ο μίστερ Μίλτον Φέιμπερ συνοδευόμενος από δυο άνδρες. Ο Τζών Μπάουελ έτριψε τα μάτια του αναγνωρίζοντας τους δυο συνοδούς του Φέιμπερ. Ο ένας, ήταν ο μίστερ Στήβ και ο άλλος, ο άριστοκράτης Μάρτεν Ντάλλ!

— Άγιοι, δαίμονες και φαντάσματα της Ίολανδίας! μουμούρισε ο Τζών Μπάουελ ανήσυχος. Τι διάολο γυρεύει εδώ ο Μάρτεν Ντάλλ;

Δέν του δόθηκε ωστόσο ο καιρός να πολυσκεφθή. Οι τρεις άνδρες ανέβηκαν τα τρία μαρμάρινα σκαλοπάτια του πρώτου πατώματος και σε λίγο, ο Μίλτον Φέιμπερ, μέσα στο χόλι, προχωρούσε προς αυτόν με το χέρι τεταμένο για χειραψία.

— Συγκαρητόρια! ινσπέκτωρ! Ο υίστερ Στήβ μου είπε το κόλπο! Κατωρθώσατε θαυμάσια να μου κρύψετε την ιδιότητά σας.

— Α! Ο υίστερ Στήβ σας είπε;

— Πώς είπατε ο ινσπέκτωρ Σούμερ! Σας ζητώ συγγνώμην μάλιστα αν... δεν έξεφράστην κολλαυετικά για τον Σούμερ...

— Τι; Πού τον άνωμάσατε ήλίθιο και ζωο; Δεν δίνω σημασία σε τέτοια κομπλιμέντα.

— Πώς να φανταζόμουν ότι σεις είσθε, ο ινσπέκτωρ Σούμερ! Σ' αυτό σφαιεί ο φίλος μου Στήβ που είχε την εμπνευσή να σας στείλν στο σπίτι μου ως οικονομός!

— Διαμαρτύρουμαι! διέκοψε γελώντας ο μίστερ Στήβ. Η ιδέα ήταν του φίλου μου Μάρτεν Ντάλλ!

— Σ; Έκπαιε κατάγλωμος πιά ο Σούμερ, άστεινόμενος προς τον Μάρτεν Ντάλλ. Σ' ενέπνευσες αυτή την ιδέα;

— Χμ!... Το όμολογώ... Θέλησα να σε διευκολύνω να πιάσης τον αλωποδότη-Φάντασμα...

— Ο οποίος δέν ξανάδωσε σημείο ζωής, θεοβίωσε με ευχαρίστηση ο Μίλτον Φέιμπερ. Θα μυστήθηκε φαίνεται το μπουλντόκ που έχω στο σπίτι μου!

— Α, μίστερ Φέιμπερ! Είπατε άσυγχώρητος! άποκρίθηκε γελώντας ο Μάρτεν Ντάλλ. Άλλο έπίθετο δίνετε στον φίλο μου Σούμερ;

— Ο μίστερ Σούμερ δέν παρξηγεί θα πάρουμε κύριοι ένα ούισκυ την βιβλιοθήκη μου. Δέν σας είπα! Χθες θράδυ είχαμε και μια κωμωδία κάτω από τα παράθυρά μου. Μοι στείλινεν ένα τζάμι αυτή η κωμωδία αλλά γέλασα με την καρδιά μου. Το άπόγευμα ινσπέκτωρ θα στείλω έναν άνθρωπο να αντικαταστήσει το τζάμι.

— Πώς; Έκαμεν ο Σούμερ χλωμιάζοντας. Η αντικατάσταση έγινε κιάλας.

— Έφέρατε σεις άνθρωπο;

— Έγώ; Όχι! Σεις στείλατε κάποιον.

— Έγώ;

— Ναι... κατά τις δέκα το πρωί... Λίγο πριν μοι υπαγορέψετε από το τηλέφωνο την επιστολή.

— Επιστολή; Ποιά επιστολή;

— Εκείνην που σας έστειλα με τον μάστορα να την υπογράψετε, αφού την χτύπησα στην γραφομηχανή!

— Έγώ;

Και εγκαταλείποντας κόκκαλο τούς τρεις άνδρες, ο Μίλτον Φέιμπερ έτρεξε σαν τρελλός στην κρεβατοκάμαρά του για να επανέλθω σε λίγες στιγμές κάτω γρος και να πέσει σε ένα φωτειν ψιθυρίζοντας με θυσμένη φωνή:

— Είχα δικη ινσπέκτωρ Σούμερ! Είσθε ήλίθιος και ζωο! Πάει το ρουμπίνι μου!

— Ε;

— Ο άνθρωπος που έβαλε το τζάμι... ήταν ο Αλωποδότης-Φάντασμα!

— Το ιστορικό ρουμπίνι;

— Το είχα κρυμμένο μέσα στην κλειδαριά του δωματίου μου! Ξεδίωσα και πήρε δόκληρη την κλειδαριά! Την στιγμή που σεις χτυπούσατε στην γραφομηχανή μια επιστολή την όποιαν κάποιος συνεργάτης του σας είχε υπαγορέψει!

— Ηλίθιε! Ζωο!... Νά τί βρήκα στη θέση της κλειδαριάς!

Και λέγοντας, έπινεν ένα επισκεπτήριο, που ο υίστερ Στήβ διάβασε δυνατά: «Μίστερ Φέιμπερ, μην άνησυχείτε για την κλειδαριά σας. Θα σας την επιστρέψω όταν καταθέσετε ένα σελλίνι υπέρ της Εταιρίας προς προστασίαν των ζώων. Όσο για το ρουμπίνι δέν θα το ξαναβήτε. Το κρατώ γιατί δέν είναι δικό σας και γιατί τρέφω μεγάλη άδυναμία στα θαυμάσια και ιστορικά πετράδια. Ο Αλωποδότης-Φάντασμα».

— ΕΡΡ —

— Μά βρε άδελφέ! Έλεγε το ίδιο θράδυ ο Μάρτεν Ντάλλ στον φίλο του Σούμερ. Τόσο τέλεια ήταν μετεμφισμένοι αυτός ο σατανάς;

— Μή με πειράζεις Μάρτεν γιατί, μα την τιμή μου, κι' εγώ δέν ξέρω ποδμπορώ να φθάζω!

— Δε βαρύνεσαι! Μή χαλάς το αίμά σου. Σε είπα ζωο ο Φέιμπερ! Πέες τον και σ' παληάνθρωπε. Τι λές; Πάμε για το ρουμπινάκι; Ανακάλυψα ένα κρασί!...

— ΕΡΡ —

— Μά βρε άδελφέ! Έλεγε το ίδιο θράδυ ο Μάρτεν Ντάλλ στον φίλο του Σούμερ. Τόσο τέλεια ήταν μετεμφισμένοι αυτός ο σατανάς;

— Μή με πειράζεις Μάρτεν γιατί, μα την τιμή μου, κι' εγώ δέν ξέρω ποδμπορώ να φθάζω!

— Δε βαρύνεσαι! Μή χαλάς το αίμά σου. Σε είπα ζωο ο Φέιμπερ! Πέες τον και σ' παληάνθρωπε. Τι λές; Πάμε για το ρουμπινάκι; Ανακάλυψα ένα κρασί!...

— ΕΡΡ —

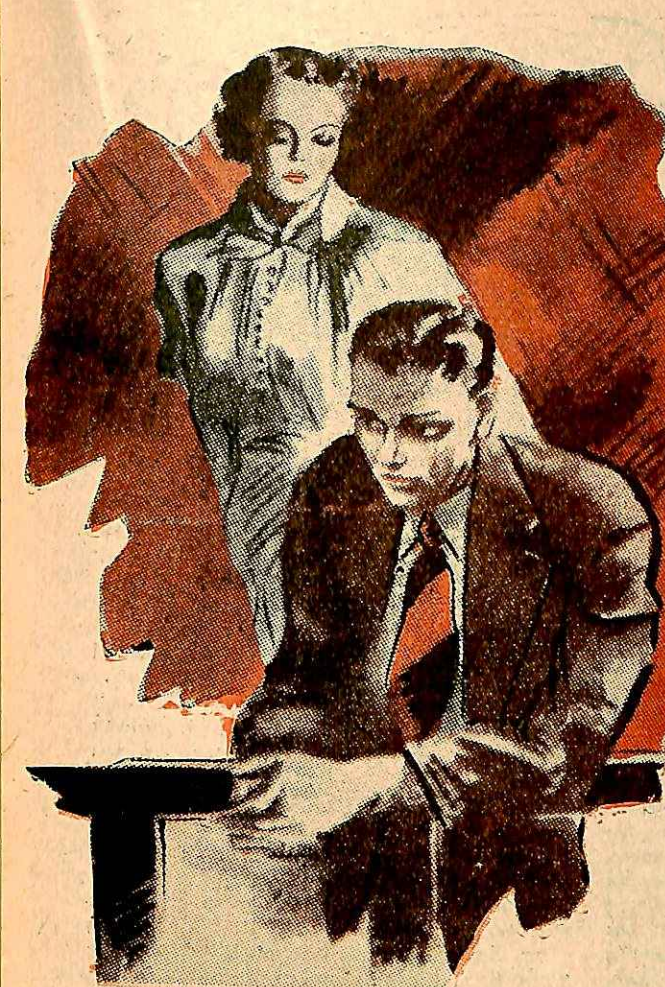
— Μά βρε άδελφέ! Έλεγε το ίδιο θράδυ ο Μάρτεν Ντάλλ στον φίλο του Σούμερ. Τόσο τέλεια ήταν μετεμφισμένοι αυτός ο σατανάς;

— Μή με πειράζεις Μάρτεν γιατί, μα την τιμή μου, κι' εγώ δέν ξέρω ποδμπορώ να φθάζω!

— Δε βαρύνεσαι! Μή χαλάς το αίμά σου. Σε είπα ζωο ο Φέιμπερ! Πέες τον και σ' παληάνθρωπε. Τι λές; Πάμε για το ρουμπινάκι; Ανακάλυψα ένα κρασί!...

— ΕΡΡ —

— Μά βρε άδελφέ! Έλεγε το ίδιο θράδυ ο Μάρτεν Ντάλλ στον φίλο του Σούμερ. Τόσο τέλεια ήταν μετεμφισμένοι αυτός ο σατανάς;

Μια νύχτα στο Μακάο

Ένα έρωτικό διήγημα του Άνρυ Νταρμπλέν

ΚΑΠΟΙΟ, θράδυ, πλανιόμουν άσκοπα στους μισοφωτισμένους δρόμους του Μακάο. Ήμουν πλούσιος. Μπήκα στο σαλόνι ενός πλουσιου χαρτοπαικτικού κέντρου. Δοκίμασα την τύχη μου. Έχασα ένα δολλάριο. Μοι προσέφεραν μέσα σ' ένα μικρό δοχείο λιχουδιές.

Κείνη την στιγμή άκουσα πλάι μου μια γλυκειά φωνή που μοι έλεγε.

— Μοι δίνετε παρακαλώ, ένα σοκολατάκι;

Ήμουν τόσο άποροφνημένος με το παιγνίδι ώστε δέν είχα προσέξει ποιος βρισκόταν πλάι μου. Στράφηκα και είδα πως μοι μιλούσε μια γυναίκα ώραια και θελκτική. Το βαρύ και γεμάτο άπελπισία βλέμμα της μ' αϊχμαλωτίζε.

— Θα χάσατε πολλά; την ρώτησα.

Μοι άπήντησε άρνητικά ενώ κατεβόρθιζε τις άνοστες λιχουδιές που κατασκευάζουν οι Κινέζοι.

— Δέν έπρεπε να παίξετε, της ψιθύρισα. Κάρφωσε πάνω μου το βλέμμα της. Τά στήθη της επάλλοντο. Η καρδιά μου χτυπούσε ζωηρά.

— Ήταν άνάγκη μοι άπάντησε, έπειτα από μερικά λεπτά σιωπής. Δανείστε

μια γυναίκα φώναζε ένα φορείο. Όταν πλησίασε, μοι είπε.

— Θέλετε να συναντηθώμε αύριο θράδυ στο πλοίο, που φεύγει για την Καντώνα;

— Ως τη στιγμή εκείνη δέν είχα αποφασίσει ποτε θάφευγα. Το Μακάο μοι άρεσε. Η Φλορίντα όμως, με έδραζε σε πειρασμό. Πουλούσα να γνωρίσω καλλίτερα την γυναίκα εκείνη, να λύσω το αίνιγμά της, να μάθω ποιά ήταν, να διαλύσω το μυστήριο που την τύλιγε και την έκανε τόσο γοητευτική. Χωρίς διαταγμό της άπήντησα πως δίχως άλλο, θα ήμουν στο πλοίο. Άνέθηκε στο φορείο κι' έξηφάνισθη μέσα στο σκοτάδι.

Την επομένη, τρία τέταρτα προ της άναχωρήσεως του πλοίου, που εκτελούσε την συγκοινωνία από το Μακάο στην Καντώνα, βρισκόμουν πάνω στο πλοιο παρακολουθώντας τους έπιβάτες. Την άναζητούσα άρεστή ώρα. Άνυπομονούσα.

Σίγωνα με είχε χροολέψει.

Κουρασμένος από τις διάφορες σκέψεις πήγα σ' ένα καμπίνα μου. Καθώς πήγα μεσα, μια φωνή με σταμάτησε.

— Μην άνάψετε το φως...

Κατάπληκτος, έκλεισα την πόρτα, και

τέβασα τα παραπετάσματα των φιλιστριών, κι' άναψα το φως. Στην κοκκίττα ήταν ξαπλωμένη με τα ρούχα της ή Φλορίντα! Με κύτταζε με βλέμμα άνάμικτε έμπιστοσύνης και φόβου.

— Γιατί δέν με είδοποιήσατε πως θα κρυβόσαστε εδώ; της είπα ψυχρά.

— Δέν με άντελήφθη κανείς όταν άνέβηκα.

— Όστε είσαι λαθρεπιβάτης;

— Διόλου. Έχω εισιτήριο. Άλλά κρυβόμαι. Πλήρωσα στον καμαρώτο είκοσι δολλάρια να με κρύψει εδώ. Φαντάστηκε πως έπρόκειτο για κάποια... αίσθηματική περιπέτεια.

— Απατήθηκε;

— Όσον άφορά έμένα, έτσι πιστεύω, άπήντησε ή Φλορίντα.

— Με φέρατε σε δύσκολη θέση, τι καταλαβένετε;

— Σας έχω έμπιστοσύνη. Ο άνθρωπος που δίχως να με γνωρίσει με βοήθησε χθες, θα με βοηθήσει και σήμερα, δίχως να μοι ζητήσει άντάλλαγμα. Με κατεδίωκαν. Είχα άνάγκη από χρήματα να φύγω από το Μακάο. Έπαίξα τα λίγα που είχα. Έχασα. Μοι δανείσατε. Κέρδισα. Πλήρωσα το εισιτήριό μου, για την Καντώνα. Από εκεί θα πάω στην Σαγκάη να εργασθώ.

— Την ρώτησα αν την κατεδίωκε ή άστυνομία.

Γίνηκε κατακόκκινη. Με φωνή γεμάτη συγκίνηση μοι είπε.

— Είμαι όρφανή. Είμαι είκοσι χρόνων. Όταν ο πατέρας μου πέθανε μ' άνεπιστεύθη σ' ένα φίλο του. Με περιποιήθηκε πολύ δυο χρόνια. Τελευταία όμως ηθελε να με παντρεύη μ' ένα φίλο του Κινέζο, πολύ μεγαλύτερο από μένα. Τό χειρότερο ήταν πως αυτός ο Κινέζος ήταν λαθρέμπορος ναρκωτικών. Τους ξέρω καλά αυτούς τους ανθρώπους. Δέν μπορούσα ν' άποτανθώ στην άστυνομία. Δέν θα με πίστευε, κι' εκείνοι θα με σκότωναν...

Την διαβεβαίωσα πως μπορούσε τώρα να κοιμηθή χωρίς να φοβηθή τίποτε από μένα. Βλέπετε ήταν άμορφη και είμασταν μόνοι... Τέλος αποφάσισε να γδυθώ. Γύρισα στη ράχη μου. Άντελήφθη πως την ώρα που πλάγιασε, έκλεισε βρήκα όμως, τη δύναμη να μην της μιλήσω.

Την επομένη, σηκώθηκε πρωί-πρωί, ντύθηκε, και καλλωπίστηκε. Όταν έτοιμάστηκε, σηκώθηκε κι' ένω κι' εντύβηκα. Την πλησίασα και φίλησα το λευκό της πρόσωπο...

Εκείνη την στιγμή ή σύζυγος του Έριβέ πλησίασε το τράπεζι μας.

— Χωρίς άλλο είπα, ο Έριβέ σας διηγείται την περιπέτειά του με την Φλορίντα. Το κατάλαβα από την έκφρασή του. Παράγεται: Έδώ και λίγες μέρες, έλαβε από την Σαγκάη ένα δέμα. Περιείχε μια χρυσή σιγαροθήκη κι' ένα χαρτονομίσμα των πενήντα δολλαρίων.

Η Φλορίντα τον πληροφορούσε πως είχαμε ένα ποώτης τάξεως γάμο. Ο Έριβέ, όμως, έχασε να σας πη και κάτι άλλο. Στην καμπίνα που βρισκόταν δίπλα στη δική τους, ήταν και κάποια Εβραίοπαία έπιβάτης. Το χώρισμα ήταν λεπτό και εκείνη παρακολούθησε όλη την συζήτηση. Η στάση του Έριβέ της έκανε έντονη. Ζήτησε να τον γνωρίσει στην Καντώνα και... τον παντρεύτηκε!

Και τώρα άγαπημένε μου Έριβέ, δόσε μου ένα τσιγάρο. Κι' εγώ άναψω αυτή την σιγαροθήκη γιατί θυμίζει την εδυσχία δυο γυναικών.

ΕΡΡΙΚΟΣ ΝΤΑΡΒΛΕΝ

Ο ΠΥΡΓΟΣ

“Ενα συγκλονιστικόν
μυθιστόρημα

ΤΗ ΚΑΤΑΙΓΙΔΟΣ

Υπό Έ. Μπρόντε

Τὰ προηγούμενα

Ἡ οἰκονόμος τῆς οἰκογενείας Ἐντγκαρ Λίντον ἀνακαλύπτει ὅτι ἡ νεαρή Κάτυ ἐπισκέπτεται κρυφὰ κάθε θρόνου τὸν ἀρρωστο ἐξάδελφον τῆς Λίντον Χήθκλιφ πού κατοικεῖ στὸν γειτονικὸ «Πύργο τῆς Καταιγίδος». Ὁ πατέρας ὅμως, τῆς Κάτυ, πού τὸν χωρίζει ἕνα θανάσιμον υἱὸς μετὰ τὸν Χήθκλιφ, ἀπηγόρευσε κάθε συνάντησιν τῶν δύο νέων.

15ον

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 27ον

ΠΕΡΑΣΕ ἀκόμα μιὰ βδομάδα, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὁποίας ἡ κατάστασις τοῦ Ἐντγκαρ Λίντον, ἐπῆγε πρὸς τὸ χειρότερον.

Στὴν ἀρχὴ θελήσαμε νὰ τὸ κρύψουμε αὐτὸ ἀπὸ τὴν Κάτυ. Τὸ ἐμάντευσε, ὅμως, μόνῃ τῆς καὶ κατελήφθη ἀπὸ τρομερὴ ἀπελπισία. Ἔτσι, ὅταν ἐξέλασε ἡ ἄλλη Πέμπτη, ἡ μικρὴ μου κυρία δὲν ἔβηκε τὸ θάρρος νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν ἀρρωστο πατέρα τῆς τὴν ἄδεια, νὰ βγῇ περίπατο μετὰ τὸ ἀλόγιστον, πρὸς συνάντησιν τοῦ ἐξαδέλφου τῆς. Μίλησα, ὅμως, ἐγὼ στὴ θέσιν τῆς καὶ πέτυχα τὴν ἄδεια νὰ τὴν διᾶσω νὰ γοῦμε, γιὰ νὰ πάρῃ λίγον ἀέρα.

Ὁ Ἐντγκαρ Λίντον εἶχε μιὰ ἔμμονη ἰδέαν τὴν ὁποία μοῦ ἀπεκάλυψε μετὰ διάφορα μισόλογα πού τοῦ ἐφέυναν ἀπὸ τὰ χεῖλη. Συλλογιζόταν ὅτι ἂν ὁ ἀνεψιὸς τοῦ τοῦ ἐμοίχευε στὸ πρῶτον, θὰ τοῦ ἐμοίχευε καὶ στὸν χαρακτῆρα. Γιατὶ τὰ γράμματα τοῦ Λίντον δὲν ἐπρόδιδαν τὰ ἐλαττώματά του. Κι' ἐγὼ, κυρσισμένη ἀπὸ μιὰν ἀδυναμία δικαιολογημένη, ἀπέφευγα συστηματικὰ νὰ βγάλω τὸν κυριό μου ἀπ' αὐτὴ τὴν πλάνην. Εἶχα τὴν ἰδέαν ὅτι δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ τὸν διαταράξω τὴς τελευταίας στιγμῆς τῆς ζωῆς του, μετὰ μιὰ πληροφορία ἀπὸ τὴν ὁποία δὲν θὰ εἶχε οὔτε τὴ δύναμιν, οὔτε ἀπαιτούμενον καιρὸ γιὰ νὰ ἐπωφεληθῇ.

Τὸ ἀπόγευμα, λοιπόν, τῆς Πέμπτης, πήραμε τὰ ἀλογὰ μας καὶ ξεκινήσαμε. Ἡ φύσις γύρω μας χαμογελοῦσε. Βοήκαμε τὸν Λίντον στὸ ἴδιον μέρος, ζῆπου μᾶς περιμένε καὶ τὴν ἄλλη φορὰ. Ἡ Κάτυ ζεπέζεψε καὶ μοῦ εἶπε νὰ μὴ ξεπεζέψω καὶ νὰ κρατῶ τὸ ἀλόγιστον. Μετὰ βεβαίως ὅτι ἦταν ἀποφασισμένη νὰ μὴ μείνῃ πολλὴ ὥρα μετὰ τὸν Λίντον. Ἐγὼ ὅμως, ἀνῆλθον. Δὲν ᾔθελα νὰ μείνω οὔτε μιὰ στιγμὴ μακριὰ ἀπὸ τὴν μικρὴν μου κυρία. Ἐπεζέψα, λοιπόν, κι' ἐγὼ καὶ ἀνηφορήσαμε μαζὶ πρὸς συνάντησιν τοῦ Λίντον.

Ὁ νέος μᾶς ὑποδέχτηκε μετὰ αὐτὰ τὰ λόγια:

— Ἀργήσατε πολὺ. Μήπως ὁ πατέρας σου, Κάτυ, εἶναι χειρότερος; Φοβόμουν μάλιστα δὲν ἔλθετε.

— Ναί, εἶπε ἡ Κάτυ, μὴ μπορῶντας νὰ κούψῃ τὸν ἀνευρισμὸ τῆς. Ὁ πατέρας μου, δυστυχῶς, εἶναι πολὺ ἀρρωστος. Ἀρρῶ ὅμως τὸ ἔξτερες, γιατί νὰ μὴ μοῦ

στείλῃς δυὸ λέξεις καὶ νὰ μ' ἀπαλλάξῃς ἔτσι ἀπὸ τὴν σημερινὴ συνάντησι; Ἀκούσε, Λίντον. Προτιμῶ νὰ ἐξηγηθῶμε μιὰ καὶ καλὴ. Ὁ ἐγωισμὸς σου δὲν μοῦ ἀρέσει καθόλου. Ἄν δὲν γίνῃς εὐλικρινέστερος καὶ καλύτερος μαζὶ μου προτιμώτερο εἶναι νὰ μὴ ξανασυναντηθῶμε. Δὲν μπορῶ ν' ἀφήσω τὸν πατέρα μου πού ἀγωνιᾷ πάνω στὸ κρεβάτι, γιὰ νὰ χάνω τὴς ὥρες μου μετὰ σένα.

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, φώναξε παραπονιάρικα ὁ Λίντον, μὴ θυμώῃς ἔτσι, Κάτυ! Μπορεῖς νὰ με περιφρονῇς ὅσο θέλεις. Εἶμαι ἕνα πλάσμα ἀνάξιο, ἕνας δειλός, ἕνας ἄθλιος, ἕνας ἀνθρώπος γεμάτος ἐλαττώματα. Δὲν πρέπει, ὅμως, καὶ νὰ με μισῇς. Φτάνει ὅτι μισεῖς τὸν πατέρα μου. Μὴν ἐπεκτείνῃς τὸ μῖσος σου ἐναντίον μου.

— Κουταλάδες! φώναξε ἡ Κάτυ. Τί ἀνόητο παιδί! Νὰ πού ἄρχις κιόλας νὰ τρέμῃ, μήπως τὸν μισῶ! Ἐλα τώρα, Λίντον, σήκω καὶ φύγε! Πρέπει νὰ ἐπιστρέψω γρήγορα στὸ σπίτι, στὸν πατέρα μου. Εἶναι τρέλλα αὐτὸ πού κάνεις, νὰ θναίνῃς ἔξω, ἐνῷ δὲν ὀρεῖς νὰ σύρῃς τὰ πόδια σου. Γιατὶ νὰ προσποιεῖσαι ὅτι εἶσαι καλὰ; Πρὸς τὴν αὐτὰ τὰ ψέμματα; Μὴ με τραβάς ἀπὸ τὸ φουστάνι! Νέλλη, πές του, σὲ παρακαλῶ ὅτι ἡ διαγωγή του εἶναι συκαμένη. Πές του ὅτι δὲν μοῦ ἀρέσουν τὰ ἔρπενά!

Ὁ Λίντον ἄρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ τρέμῃ σύγχωρος.

— Ὁ! Κάτυ, εἶπε, δὲν ἀντέχω πιά!.. Πρέπει νὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα... Ἐκτός ἀπὸ τ' ἄλλα μου ἐλαττώματα, εἶμαι κι' ἕνας προδότης... Ἄλλ' ὅχι, δὲν μπορῶ τίποτε νὰ σοῦ πῶ!.. Μὴ φεύγῃς, Κάτυ!.. Ἄν φύγῃς, θὰ με σκοτώσῃς! Μοῦ εἶχες πῆ ὅτι μ' ἀγαπᾷς. Κι' ἀφοῦ μ' ἀγαπᾷς, τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι τόσο τρομερό!.. Ὁχι, δὲν θὰ φύγῃς!.. Πρέπει νὰ μείνῃς κοντὰ μου... Διαφορετικὰ, θὰ γίνῃς αἰτία τῆς καταστροφῆς μου... Γιατὶ δὲν συγκατατίθεσαι;

— Σὲ τί πράγμα νὰ συγκατατεθῶ; ῥώτησε ἡ Κάτυ, ἐνευρισμένη ἀπὸ τὴν ἀγωνία τοῦ ἐξαδέλφου τῆς. Στὸ νὰ μείνω κοντὰ σου; Ἰδέησέ μου, σὲ παρακαλῶ, τὸ νόημα τῶν παραξένων αὐτῶν λόγων καὶ θὰ μείνω. Μοῦ λέει ὅλο πράγματα μπεδομένα καὶ με κάνεις νὰ χάνω τὰ μυαλά μου! Ἐλα, ἡσύχασε καὶ πές μου τί σοῦ θορνίζει τὴν καρδιά. Δὲν πιστεύω νὰ θέλῃς νὰ μοῦ κάνῃς κανένα κακὸ Λίντον! Γιὰ ποῖα προδοσία υἱάκις!.. Ἐχει σκοπὸ ν' ἀφίσσῃ τοὺς ἐχθρούς μου νὰ με βιάζωνται, γιὰ νὰ τοὺς ἐμποδίσῃς; Ἐξέρω ὅτι γιὰ τὸν εαυτὸ σου εἶσαι δειλός, δὲν μπορῶ, ὅμως, νὰ φαντασθῶ ὅτι θὰ προδοῖς ἀπὸ δειλία καὶ τὴν καλύτερή σου φίλη!

— Μὰ, ὁ πατέρας μου με ἀπελπίσει! φώναξε ὁ Λίντον. Καὶ τὸν φοβῶμαι! Δὲν μπορῶ τίποτα νὰ πῶ!

— Πολὺ καλὰ, εἶπε ἡ Κάτυ με περισσήν ἐλπίδα, φέλλας τὸ μυστικόν σου! Ἐγὼ δὲν εἶμαι δειλὴ. Κυττάξτε γιὰ τὴν διχὴ σου ἀσφάλεια. Ἐγὼ δὲν φοβῶμαι γιὰ τὸν εαυτὸ μου.

Ὁ Λίντον ξανάρχισε τὰ κλάμματα. Ἐκλαίει σὰν ἕνας ἀπελπισμένος, φιλιώντας τὰ χεῖρα τῆς Κάτυ καὶ βίως μὴ μπορῶντας νὰ βρῇ τὸ θάρρος γιὰ τὰ μιλήσῃ. Ἐξάφνα, παρυσιασθῆκε μπροστὰς ὁ πατέρας τοῦ Λίντον.

Χωρὶς νὰ φανῇ ὅτι ἔδινε προσοχὴ στὸ νεαρὸ ζευγάρι, με πλησίασε καὶ μοῦ εἶπε με προσποιητὴ ἐγκαρδιότητα:

— Τί νέα ἀπὸ τὸν Γκράντ, μίς Νέλλη; Ἀκούσα ὅτι ὁ Ἐντγκαρ Λίντον ἐτοιμάζεται νὰ μὴ ἀφήσῃ χρόνους. Εἶναι ἀλήθεια ἢ τὰ παραλένε;

— Δυστυχῶς, εἶναι ἀλήθεια, ἀπάντησα. Ὁ κύριός μου πνέει τὰ λοιθία.

— Πόσον καιρὸ ἐλπίζεται ὅτι μπορεῖ νὰ ζήσῃ ἀκόμη; με ῥώτησε ὁ Χήθκλιφ.

— Δὲν μπορῶ νὰ ξέρω, ἀπάντησα.

Ὁ Χήθκλιφ ἔριξε στοὺς δύο νέους μιὰ γρήγορ ματιά πού τοὺς παρέλυσε καὶ εἶπε:

— Ὅθι ᾔθελα πολὺ νὰ πεθάνῃ ὁ κύριός σου, πρίν ἀπὸ τὸν γιό μου. Διαφορετικὰ, ἀνατρέπονται τὰ σχέδιά μου. Ἀλλὰ γιὰ πές μου, Νέλλη. Πῶς ἦταν σήμερα ὁ γιός μου; Ἦταν χαρούμενος ἢ μήπως ἐκλυθιζόταν ὅπως συνήθως;

— Χαρούμενος; εἶπα. Κάθε ἄλλο. Ὁ γιός σας, κύριε Χήθκλιφ φαίνεται νὰ ἔγῃ πάθῃ τρομερὴ ἡθικὴ κατὰπτωση. Ἐξ ἄλλου, ἡ ὕψις του δὲν εἶναι καθόλου καλὴ. Ἀπορῶ πῶς τὸν ἀφίετε νὰ θναίνῃ ἔξω. Τὸ παιδί αὐτὸ θάπρεπε νὰ βρισκεται τώρα στὸ κρεβάτι του καὶ νὰ χῇ διὰ ἀρκῶς τὸν καιρὸ ἀπὸ πάνω του.

— Ὅθι πλαγίσιον σὲ μιὰ δυὸ μέρες, ψιθύρισε ὁ Χήθκλιφ. Πρὸς τὸ παρὸν, ὅμως, (ῥώσε τὴ φωνή του) ὁ δόκιμος Λίντον! Σήκω ἀμέσως ὁρθὸς καὶ μὴ σέρονεσαι χάμω σὰν σκουλήκι! Σήκω ἀμέσως!

Μετὰ πρῶτον πελιδνὸν ἀπὸ τὸν τρόμο καὶ περὶ τοῦ ἀπὸ κοῦρον ἰδρωτὰ ὁ Λίντον ἐπεγεύρησε νὰ σηκωθῇ. Δὲν θὰ κατάρρε, ὅμως, καὶ σωρῆσθῃκε πάλι χάμω, τοῖσμοντας σὰν τὸ ψέρι. Ὁ πατέρας του πλησίασε, τὸν σήκωσε καὶ τὸν στήριξε στὸν κορμὸ ἐνὸς δέντρου.

— Ὅθι με κάνῃς νὰ θυμώσω! τοῦ εἶπε. Δὲν σε διέταξα ν' ἀφίσσῃς αὐτὸ τὸ κακομοιριασμένον ὄρος; Νομίζεις ὅτι θὰ με κάνῃς νὰ σε λυπηθῶ; Κάνεις μεγάλο λάθος. Στάσου ὀρθὸς, γιατί, διαφορετικὰ, θὰ σὲ πάσῃ ὁ διάβολος. Ἀκούσες;

— Ναί, πατέρα τραυλίσσε ὁ Λίντον. Ἀσῆστε με, ὅμως, μονάχον, γιατί ἀλλοίως θὰ λιποθυμήσω. Ὁτι μοῦ εἶπατε, τώκανα, σὰς βεβαίω. Ἡ Κάτυ δὲ σὰς πῆ ὅτι ἡμῶν... πολὺ χα...χαρούμενος. Κάτυ, μὴ φύγῃς!.. Δόσε μου τὸ χεῖρ σου.

Πᾶρε τὸ δικὸν μου, εἶπε ὁ πατέρας του. Στάσεώσου καλὰ στὰ πόδια σου. Ἔτσι! Τόσα, στηρίζου στὸ μπράτσο τῆς Κάτυ. Ἀλλὰ γιατί με κυττάξετε ὡς αὐτὸ τὸ ἐντρομο ὄρος, μίς Λίντον; Μήπως μοιάζω μετὰ τὸν διάβολο; Ἄν οὐδὲν τὸ πῆτε, δὲν θὰ ἐξαναπαθῶ καὶ πολὺ. Ἐλάτε τώρα! Κάντε μου τὴ γὰρ νὰ συνοδεύετε τὸν ἐξαδέλφον σας μέχρι τὸν Πύργο. Ἐμένα με σιβάται. Μόλις τὸν ἐγγίωμι, τὸν πιάνει ῥίγος.

— Λίντον, ἀγαπημένε μου Λίντον εἶπε

ἡ Κάτυ, χαμολῶφονα. Δὲν μπορῶ νὰ πάω στὸν Πύργο τῆς Καταιγίδος. Μοῦ τῶχει ἀπαγορεύσει ὁ πατέρας μου. Πήγαμε μετὰ τὸν δικὸν σου πατέρα. Γιατὶ ὅμως τὸν φοβᾶσαι τόσο πολὺ;

— Δὲν μπορῶ, δὲν μπορῶ, εἶπε ὁ Λίντον. Πρέπει νὰ ἔλθῃς καὶ σὺ μαζί μου, Κάτυ.

— Ἀλλ'! φώναξε ὁ Χήθκλιφ. Ἀς σε-δασθοῦμε τίς ἐπισημολογίες τῆς Κάτυ, ἢ ὁποῖα δὲν θέλει νὰ παρακούσῃ στίς διαταγὰς τοῦ πατέρα τῆς. Νέλλη, κάντε μου τὴ χάρη νὰ συνοδεύετε σεις τὸν γιό μου, μέχρι τοῦ Πύργου καὶ ὅ' ἀκολουθήσω ἀμέσως τὴ συμβουλὴ σας, ἀναφορικῶς μετὰ τὸν γιᾶτρό.

— Ὅθι κάνετε πολὺ καλὰ, ἀπάντησα. Ἐγὼ, ὅμως, πρέπει νὰ μείνω μετὰ τὴν Κάτυ. Δὲν μπορῶ ν' ἀπασχοληθῶ μετὰ τὸν γιό σας.

— Δὲν εἴθε καθόλου εὐγενὴς μίς Νέλλη, εἶπε τότε ὁ Χήθκλιφ. Τὸ ἔξτερες. Ὅθι με κάνετε, ὅμως, νὰ τρουᾶζω τὸν μπέμπε μου καὶ θὰ τὸν κάνω νὰ μπῇ τὴς σωνές, γιὰ νὰ προκαλέσω τὴ συμπάθειά σας. Ἔστω! Ἐλα δὴ, λέβεντ μου. Θέλεις νὰ με ἀκολουθήσῃς στὸν Πύργο;

Πλησίασε ἀκόμα πιὸ πολὺ κι' ἔκανε ν' ἀρπάξῃ τὸν γιό του ἀπὸ τὸ γέρι. Ἀλλ' ὁ Λίντον ὑποβόσκησε με τρόπο, γαντζώθηκε πάνω στὴν ἐξαδέλφη του καὶ τὴν ἱκέτευσε νὰ τὸν συνοδεύσῃ. Ἀρχίσαν νὰ κάμπτονται κι' ἐγὼ, τραβήξαμε, λοιπόν, ὅλοι γιὰ τὸν Πύργο, μπροστὰ ὁ Λίντον μετὰ τὴν Κάτυ καὶ πίσω ἐγὼ μετὰ τὸν Χήθκλιφ. Ἡ Κάτυ μπῆκε μέσα μετὰ τὸν Λίντον, ἀλλ' ἐγὼ ἔμεινα ἔξω.

— Μὰ γιατί, λοιπόν, δὲν ἔρχεσθε μέσα, μίς Νέλλη; Μοῦ εἶπε ὁ Χήθκλιφ. Μήπως ἔχει πανοῦκλα τὸ σπῆτι μου; Ἐλάτε μέσα καὶ μὴ μᾶς περιφρονῇτε τόσο πολὺ. Βλέποντας ὅτι ἡ Κάτυ ἀρροῦσε νὰ βγῇ ἔξω, ἀναγκάσθηκε νὰ δεχθῇ τὴν πρόκλησιν τοῦ Χήθκλιφ. Ἀλλὰ μόλις μπῆκαμε μέσα, κλειδώσε τὴν πόρτα κι' ἔβαλε τὸ κλειδὸ στὴν τσέπη του, πράγμα πού μ' ἔκανε ν' ἀνατριχιάσω ἀπὸ τὸν τρόμο.

— Ὅθι πάρτε τὸ τσάι μαζί μας, προσέθεσε ὁ Χήθκλιφ, κι' ὕστερα θὰ φύγετε. Εἶμαι μόνος. Ὁ Χάρτον πῆγε στὸ χωριὸ νὰ πεταλώσῃ ἕνα ἄλογο καὶ ἡ Τζίλλα μετὰ τὸν Ζοζέφ ἔχουν πάει ἐκδρομὴ. Ἄν καὶ εἶμαι συντηρημένος στὴ μοναξιά, μοῦ ἀρέσει νὰ ἔχω μερικὸς ἐνδιαφέροντας ξένους ὅταν μπορῶ νὰ τὸ κάνω. Μίς Λίντον, καλῆς κοντὰ τὸν γιό μου. Ἀλλὰ γιατί με κυττάξετε μ' αὐτὸν τὸν τρόπο; Μὴ φοβάσθε;

Δὲν σὰς φοβᾶμαι καθόλου, φώναξε ἡ Κάτυ.

Καὶ πλησιάζοντας στὸν Χήθκλιφ, τοῦ εἶπε προστακτικὰ:

— Δόσε μου τὸ κλειδὸ τῆς πόρτας! Τὸ θέλω! Δὲν θὰ φάγω καὶ δὲν θὰ πῶ τίποτα ἔξω μέσα. Προτιμῶ νὰ πεθάνω ἀπὸ αἰτία, παρά νὰ δεχθῶ ἔστω κι' ἕνα πατήρι νερὸ ἀπὸ τὰ χεῖρα σας!

Ὁ Χήθκλιφ πού κατὰ τοῦτε τὸ κλειδὸ στήριζε μὲσα στὸ γέρι του, ἐξονιάσθηκε ἀπὸ τὴν τόλμη τῆς Κάτυ. Καὶ τῆς εἶπε με θυμῷ:

— Πρόσεξε τὰ λόγια σου, Κάτυ Λίντον! Μὴ με ζυγώσῃς, γιατί θὰ φᾶς κλωπαῖ, πού θὰ κάνῃ ἔξω φρενῶν τὴν μίς Νέλλη.

Ἀλλ' ἡ Κάτυ, ἀνυποκίνητη, ὑποστάς τὴν ἀπειλὴν τοῦ Χήθκλιφ, ἐπεγεύρησε νὰ τοῦ ἀσπᾶξῃ τὸ κλειδὸ, σπινάζοντας:

— Δείλουμε νὰ φύγουμε!

Ὁ Χήθκλιφ γελοῦσε παρκαστικὰ. Ἡ Κάτυ, καταπόνηση ἀπὸ τὸν θυμὸ τῆς, ἄρχισε νὰ χρησιμοποιοῖ τὰ νύχια τῆς καὶ

τὰ δόντια τῆς. Τότε, ὁ Χήθκλιφ τὴν ἔρπαξε ἀπὸ τὰ μαλλιά καὶ με τὸ ἄλλο χεῖρ τοῦ τῆς ἔδωκε δυὸ δυνατὰ χαστούκια, πού τὴν ἔκαναν νὰ σωριασθῇ χάμω.

Μπροστὰ στὴν ἀπίστευτὴ αὐτὴ θανάσιμότητα, ἐγὼ μῆλα κατεπάνω του καὶ ἄρχισα νὰ τὸν ἀπειλῶ ὅτι ἐὰν τὸν καταγγείλω. Μετὰ μιὰ γροθιά, ὅμως, στὸ στήθος, μ' ἔκανε νὰ σωπάσω καὶ ν' ἀποτραβήχθω. Καθὼς εἶμαι σωματώδης, φοβήθηκα μήπως πάθω συγκοπή.

— Ἀρκετὰ παίξαμε! φώναξε ὁ Χήθκλιφ. Ἀς σοδαρευθοῦμε τώρα. Ἐλα, Κάτυ, πήγαμε καὶ κάθῃς κοντὰ στὸν Λίντον καὶ κλάψε μετὰ τὴν ἡσυχία σου. Ἀῦριο θὰ εἶμαι πατέρας σου... Σὲ λίγες μέρες, θὰ εἶμαι ὁ μόνος πατέρας σου... Καὶ θὰ σοῦ δώσω λογαριασμὸ μετὰ ζυλίας. Ἐσὺ ἀντέχεις στὸ ξύλο. Δὲν εἶσαι φορμιτὸν σὰν τὸν Λίντον! Ὅθι σε δέρονω κάθε μέρα, μέχρις ὅτου σάβωσῃ ἡ φλόγα τοῦ θυμοῦ, πού βλέπω στὰ μάτια σου!

Ἀντὶ νὰ τρέξῃ κοντὰ στὸν Λίντον, ἡ Κάτυ ἤρθε κοντὰ μου, μ' ἀγκάλιασε κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ. Ὁ ἐξαδέλφος τῆς, ζαρμένος στὴ γωνία τοῦ δωματίου, ἔτρεψε σὰν τὸ φύλλο. Ὁ Χήθκλιφ, βλέποντας τὴν παραγῇ ὄλων μας, σηκώθηκε κι' ἔκανε μόνος του τὸ τσάι. Τὰ φλυτζάνια ἦσαν ἐπάνω στὸ τραπέζι. Τὰ γεμίσε καὶ μοῦ προσέφερε τὸ ἕνα.

— Ἐνα τσάι εἶναι πάντοτε κατευναστικὸ, μοῦ εἶπε. Ὅσο νὰ τὸ πιῇτε, θὰ πάω νὰ σὰς φέρω τὰ ἄλογα.

Ἡ πρώτη μας σκέψις, μόλις βγήκε ἔξω, ἦταν νὰ τὸ σκάσουμε. Ἀλλ' ὅλες οἱ πόρτες ἦσαν κλειδωμένες. Καὶ τὰ παράθυρα εἶχαν ὅλα σίδερα.

— Κύριε Λίντον, εἶπα, μόλις διεπίστωσα ὅτι εἶμαστε φυλακισμένοι, θέλω νὰ μᾶς πῆτε τί σχεδιάζει εἰς βάρος μας ὁ διαβολοπατέρας σας. Διαφορετικὰ, θὰ σὰς χαστουκίσω, ὅπως ἔχαστουκίσε αὐτὸς τὴν ἐξαδέλφη σας!

— Ναί, Λίντον, ποῖπει νὰ μᾶς τὸ πῆς, εἶπε καὶ ἡ Κάτυ. Μὴν ξεχνᾷς ὅτι γιὰ σένα ἦρθε ἔδω πέρα. Ὅθι ἦσουν ἀχάριστος ἂν δὲν ἦς τὸ πῆς!

— Δόστε μου λίγο τσάι διπλῶν, εἶπε ὁ Λίντον. Ὑστερα, θὰ σὰς πῶ. Μίς Ντὴν, πηγαίνετε πιὸ πέρα, σὰς παρακαλῶ. Δὲν μπορῶ νὰ σὰς γοιώθω τόσο κοντὰ μου.

Κατέδρανε δυὸ-τρεῖς ρουφηξίες τσάι κι' ὕστερα εἶπε:

— Ὁ πατέρας θέλει νὰ μᾶς παντρεύῃ. Ἐρεῖ ὅτι ὁ δικός σας πατέρας ἀντιτίθεται πρὸς τὸ πλάνη σ' αὐτὸν τὸν νόμον.

— Καὶ γιατί διέχεται τόσο πολὺ ὁ πατέρας σας; Τὸν ῥώτησα.

— Φοβάται μήπως πεθάνω καὶ θέλει νὰ με παντρεύῃ τὸ συντομώτερον. Μοῦ εἶπε ὅτι ὁ γάμος μᾶς θὰ μῖνῃ αἷριο τὴ ποῦ. Ὅθι μείνετε ἔδω ὅλην τὴ νύκτα. Ἄν κάνετε ὅτι, σὰς πῆ, θὰ ἐπιστρέψετε αὔριο στὸ σπίτι σας καὶ θὰ με πάρτετε κι' ἐμένα μαζί σας.

— Τρελλάθηκε, λοιπόν, ὁ πατέρας σου, φώναξε, ἡ θέλει νὰ τρελλάνῃ ἐμᾶς; Φαντάζεσαι ὅτι ἡ ὁμορφὴ καὶ γοῆ αὐτῆς κοπέλλας θὰ παντρευθῇ μίαν ἐτοιμοθάνατην μαῖμού σὰν κι' ἐσένα; Τὸ θράσος σου ὑπερβαίνει κάθε ὄρος, θωρόμπαδο! Μὰς παρότρυνε ἔδω μέσα μετὰ τὰ πιὸ πονηρὰ κούπα καὶ μ' ἕνα ὄρος κακομοιριασμένο, πού δὲν ἦταν παρὰ μιὰ καθαρή ὑποκρισία. Ἦτσι μοῦρχεται νὰ σε σπᾶσω στὸ ξύλο, ἔλασιν ἔρπετό!

Τὸν ἔρπαξε ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ τὸν

τράνταξα δυνατὰ, μετὰ ἀπόφασι νὰ τὸν διαλύσω. Τὸν ἄφισα, ὅμως, ἀμέσως, γιατί τὸν ἐπίασε ἕνας δανατὸς δίχας καὶ ἡ Κάτυ τὸν λυπήθηκε.

— Ἀφισέ τον, Νέλλη, μοῦ εἶπε. Ἐκεῖνο πού προέχει, εἶναι νὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ μέσα, ἔστω καὶ ἂν πρόκειται νὰ δάλουμε φωτιά στὴν πόρτα.

Πλησίασε στὴν πόρτα, ἐτοιμὴ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπειλὴν τῆς, ἀλλ' ὁ Λίντον ἐσώθηκε κοντὰ τῆς, τὴν ἀγκάλιασε κι' ἄρχισε νὰ κλαυθμυρίζῃ:

— Δὲν δέχεσαι, λοιπόν, νὰ με σώσῃς; Δὲν θέλεις νὰ με πάρῃς μαζί σου στὴν Γκράντ; Ὁ! Δὲν πρέπει, Κάτυ, νὰ μ' ἐγκαταλείψῃς!.. Πρέπει νὰ ὑπακούσῃς στὸν πατέρα μου... Πρέπει!

— Πρέπει νὰ ὑπακούσῃς στὸν δικὸν μου πατέρα καὶ νὰ ἐπιστρέψω γρήγορα κοντὰ του, ἀπάντησε ἡ Κάτυ. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μείνω ὀλόκληρη τὴν νύκτα ἔδω πέρα; Τί θὰ βάλῃ μετὰ τὸ μυαλό του; Δὲν σκέπτεται τὴν ἀγωνία του; Ἀφισέ με! Δὲν διατρέχεις κανένα κίνδυνον... Ἀφισέ με νὰ φύγω... Πρέπει νὰ τὸ μάθῃς!.. Ἀγαπῶ τὸν πατέρα μου περισσότερο ἀπὸ σένα!

Τὴν ἴδια στιγμὴ, ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ μπῆκε μέσα ὁ Χήθκλιφ.

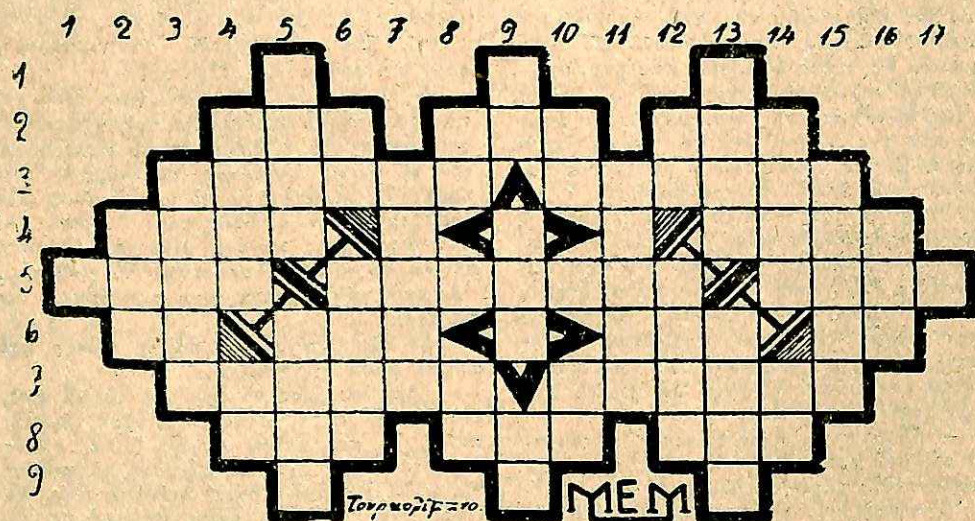
— Δὲν ὑπόρεσε νὰ ὀρθῶ τὰ ἄλογά σας, εἶπε... Ἀλλὰ τί ἐπαθῆς, Λίντον; Κλαίεις πάλι; Τί σοῦ ἔκανε αὐτὴ; Ἐλα, σκούπισε τὰ μάτια σου καὶ πήγαμε νὰ κοιμηθῇς... Σ' ἐνα-δυὸ μῆνες, λέβεντ μου, θὰ εἶσαι τόσο δυνατός, ὥστε νὰ μπορῇς νὰ τὴν δέρονῃς χωρὶς νὰ κουράζεσαι!.. Πήγαμε νὰ κοιμηθῇς... Ἐκανε καλὰ τὴ δουλειά σου. Ἀπὸ τώρα καὶ πέρα, θὰ συνεχίσω ἐγὼ!..

Καθὼς μιλούσε, ὁ Χήθκλιφ κρατοῦσε τὴν πόρτα ἀνοιχτή, γιὰ νὰ περάσῃ ὁ γιός του. Μόλις ὁ Λίντον ἔφυγε, ὁ πατέρας του ἐγκατέλειπε τὴν πόρτα, τὴν κλειδῶσε, ἔβαλε τὸ κλειδὸ στὴν τσέπη του καὶ πλησίασε στὴν φωτιά.

Ἐγὼ ε

Για να διασκεδάσετε

Σταυρόλεξον

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

2) Καί ξ— Πρόθεσις— Αιθιοπικός τί-
τλος. 3) Πόλις τῆς Ρουμανίας—Βράχο
ὑπὸ τὴν θάλασσαν. 4) Κράτος— Όλοι
τὸν ἔχουμε μακρυνὸ συγγενή. 5) Γερμα-
νική πόλις— Ἡ κατοικία τοῦ πάγου—Βα-
σιλεύς. 6) Τροφή— Πόλις τῆς Γαλλίας—
Ἡ μήτηρ τῶν θεῶν—Τὸ ὑπόγειον. 7) Ἡ-
το ὁ Αἰσωπος—Κάτοικος Ἑλλήν. νόσου.
8) Συμπερασματικόν— Ἡ μητρὶς τοῦ
Φρίξου καὶ τῆς Ἑλλης—Χρονικὴ μονάς.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

2) Χύνω. 3) Προφήτης. 4) Ἡ κεφα-
λή παρ' ἀρχαίους—Αἰγυπτιακὴ θεότης. 5)

Τὸ ἔνδυμα τοῦ ἱερωμένου—Τὸ μουσικόν
ὄργανον τοῦ Ὀρφέως. 6) Γράμμα—Ε-
κεῖ συνήθως πεθαίνουν οἱ ποιηταὶ κι' εἰ
ἐφευρέται. 7) Πόνος ψυχικός. 8) Πρό-
θεσις—Νότα. 9) Ἑρωτηματικὴ ἀντωνυ-
μία—ἐλληνικὴ νῆσος—Γράμμα 10) Προ-
σωπικὴ ἀντων.— Ἄγγλος χιουμορίστας.
11) Καταστροφή. 12) Αἶγυπ. θεότης τοῦ
Ἡλίου—Μοιρᾶζω. 13) Δωμάτιον — Ση-
κῶν. 14) Χωνευτικὸν σάουμακον.—Ο Α.
15) Τροφή τῶν ζώων. 16) Νῆσος Βρε-
τανική.

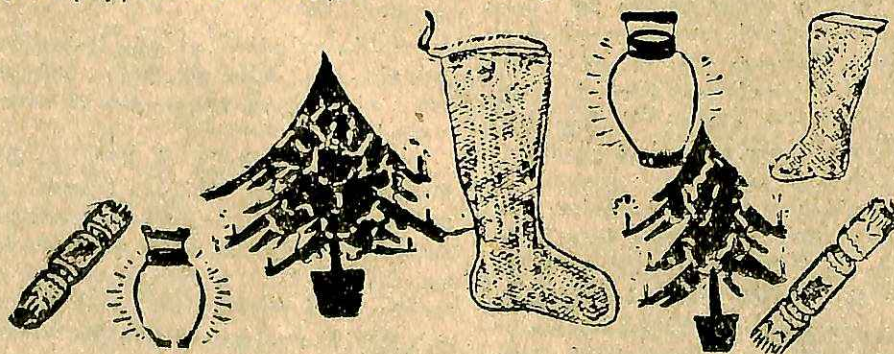
ΜΗΝΑΣ ΕΜΜ. ΜΑΤΣΑΚΗΣ

Ἀποστολὴς:

(Τουρκολίμανο Πειραιῶς)

ΔΥΟ-ΔΥΟ

Μπορείτε νὰ ἐνώσετε δύο-δύο τὰ ὁ-
ποῖα ἀντικείμενα μὲ μιὰ συνεχῆ γραμμὴ;
Δηλαδή τὰ δύο δένδρα μαζί, τὰ δύο φα-
ναράκια μαζί, καὶ οὕτω καθεστῆς.

ΠΑΙΧΝΙΑ ΣΥΛΛΟΓΙΣΜΟΥ

Ὁ ἄνθρωπος δοκιμάζει ἀνέκαθεν ζωη-
ρὰν εὐχαρίστησιν μὲ τὰ δύσκολα προβλή-
ματα, ποὺ τυραννοῦν καὶ βασανίζουν τὴ
ἀσκήσι. Οἱ ἀρχαῖοι μάλιστα πρόγονοὶ μας
εἶχαν ἰδιαιτέρη κλίσι σ' αὐτοῦ τοῦ εἶδους

τὰ παιγνίδια τοῦ πνεύματος, ἐκ τῶν ὁ-
ποίων παραθέτουμε σήμερα, ἕνα πολὺ ἐν-
διαφέρον:

Τὸ πρῶτον πρόβλημα τὸ εἶπεν ὁ μαθη-
ματικὸς Ζήνων τὸ 488: π. Χ.

Ὁ Ἀχιλλεὺς τρέχει δέκα φορές πλεον
γρήγορα ἀπὸ τὴν χελώνα. Τῆς δίνει ἀχά-

ριν» ἑκατὸ βημάτων καὶ κατόπιν προσπα-
θεῖ νὰ τὴν ξεπεράσῃ. Μέχρις οὗτου ὅμως,
καλύψῃ τὰ ἑκατὸ αὐτὰ βήματα ἢ χελώνα
ἔχει διανύσει ἀπόστασιν δέκα βημάτων.
Κατόπιν, μέχρις οὗτου ὁ Ἀχιλλεὺς καλύ-
ψῃ καὶ αὐτὰ τὰ δέκα βήματα, ἢ χελώνα
ἔχει διανύσει ἕνα βήμα. Ὅσο νὰ καλύψῃ
κι' αὐτὸ τὸ βήμα ὁ Ἀχιλλεὺς, ἢ χελώνα
διανύει ἀκόμα ἕνα δέκατο τοῦ βήματος
καὶ οὕτω καθεστῆς. Συνεπῶς, μὲ τὴν ἀ-
ναλογία αὐτῇ, ὁποῖοτε κι' ἂν εἴναι ἡ
ταχύτης τοῦ Ἀχιλλέως, θὰ μείνῃ πάν-
τοτε μιὰ μικρὴ ἀπόστασις—ὑπερμικρὴ, φυ-
σικά—μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς χελώνας.
Δὲν θὰ τὴν φθάσῃ, λοιπόν, ποτέ.
Ποῦ συνίσταται ἡ πλάνη τοῦ ἐν λόγῳ
συλλογισμοῦ;

— ΕΒ —

Λύσεις τοῦ προηγουμένου φύλλου

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ 625

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

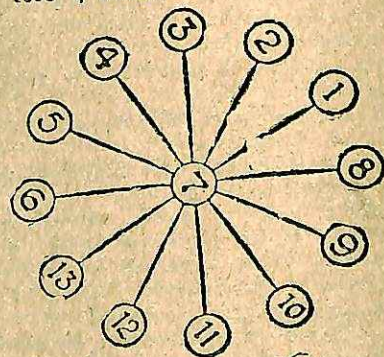
1) Ἀσέλον—Στήμων. 2) Τίς— Ἐρα-
τῶ—ρίς. 3) Ὁστούν—Σ' ὄης. 4) Κλά-
δος—δρόλος. 5) Πάν—Ἐντεν—Ἴος. 6)
Ὀνειρα—Νέστος.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Ἰσχιος—λέαινα. 2) Ὑλη—χορδή
—λίξα. 3) Ἀντρον—Συνδάν. 4) Ἀσω-
τος—Ὀρεινή. 5) Λήρ—αἰθος—ἔσω. 6)
Ἰωνική—Ὀλορος.

ΡΟΖΕΤΤΑ

Ἰσοδὴ ἡ λύσις:

ΟΠΤΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

Τὸ μάτι τοῦ σκόλου δεξιὰ εἶναι πλη-
σιέστερον πρὸς τὸ μάτι τοῦ σκόλου τοῦ
κέντρου.

Ο ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΣ ΤΑΦΟΣ

Δυὸ γῆρες εἶχαν δυὸ γιουούς. Κάθε γῆ-
ρα παντρεύτηκε τὸν γιοῦ τῆς ἄλλης καὶ
ἀπέκτησε ἀπὸ μιὰ κόρη ἀπὸ τὸν νέο αὐ-
τὸ γάμος.

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΛΑΡΡΙΝΓΛΟΝ ΚΟΡΙ

αυτοτελὴς νομβελία
τοῦ Ζ ΜΠΛΑΚ

Α'

ΚΑΘΩΣ ἡ Τάνια φόρεσε τὸ μι-
κρὸ κόκκινο καπέλο τῆς καὶ
τοῦ ἔδωκε τὴν λοξή, τσαχνί-
κη κλίση τοῦ, χαμογέλασε ἡ
κανονικομένη σὸν καθρέφτη τῆς.
Ἡ εἰκόνα ποὺ ἔβλεπε ἐκεῖ, ἦταν ἀπὸ
ἐκείνες ποὺ μποροῦν νὰ εὐχαριστή-
σουν τὸν πρὸ δύσκολο ἄνθρωπο. Μαλ-
λιὰ χρυσάφεια, ζαφειρένια μάτια
καὶ χεῖλη ποὺ εἶχαν γίνῃ ἀκόμα
πιο ἐλκυστικὰ μὲ τὴν μοντέρνα ἀ-
πόχρωση τοῦ κραγιονιοῦ, τὴν τε-
λευταία λέξη τῆς μόδας, ὅλα αὐτὰ
φωτισμένα μὲ τὸ θαυμάσιο ἐκεῖνο
στοιχείο ποὺ δὲν ἀγοράζεται: τὴν
εὐτυχία.

Ἡ νέα γύρισε ἀπότομα καθὼς τὸ
κουδούνισμα τοῦ τηλεφώνου τάραιε
τὴν ἡσυχία τοῦ μικροῦ διαμερίσμα-
τος. Στὴ στιγμὴ, βρέθηκε στὸ σα-
λονάκι καὶ πῆρε τὸ ἀκουστικό.

— Ἐμπρός!
— Ἐσὺ εἶσαι, ἀγάπη μου;
Ἡ νέα γέλασε καθὼς εἶπε:
— Τζέερρ, θὰ ἔπρεπε νὰ βεβαιωθῇς
πρῶτα, φαντάσου ἂν ἦταν ἡ κυρία
Χόε.

— Δύνατον, μὲ τέτοια βελούδινη
φωνή!
— Ὁ καλὸς μου ξέρεῖ νὰ λήῃ ὡ-
ραία γλυκόλογα, γέλασε πάλι ἡ Τά-
νια. Φοβοῦμαι ὅμως ὅτι τὰ διδάχτη-
κε ἀπὸ τὴν πεῖρα.
— Γι' αὐτὸ παραπονέισαι, ἀφοῦ τὸ
κέρδος εἶναι δικό σου; ἀποκρίθηκε
ὁ νέος ἀναίσχυντα κι' ἀμέσως πρὸς

Καθὼς καθόταν, εἶδε μὲ τρόμο ἕνα νέο πού τὴν κυττούσε...

Χωρίς γύπνη

Κάθε ζωή κορύβει το δράμα της. Σήμερα θα απαντήσουμε σ' ένα όρανο κορίτσι στο οποίο η ζωή φάνηκε πραγματικά σκληρή. Ο πατέρας της χάνει όλη την περιουσία του. Από την λύπη του πεθαίνει. Εκείνη αρρωσταίνει βαρεια και για κορύβωμα έχει και δυο ερωτικές απογοητεύσεις. Φαντάζεται ότι η ζωή έχει χάσει κάθε ενδιαφέρον γι' αυτήν. Ας συζητήσουμε επ' αυτού του θέματος και ας της υποδείξουμε τον δρόμο της ψυχικής γαλήνης και της χαράς.

Το πονεμένο σας γράμμα αγαπητή Λίλιαν, μ' ελύπησε βαθειά. Σας ευχαριστώ για την εμπιστοσύνη που μου δείχνετε. Πολύ θα ήθελα να σας βοηθούσα. Μου ανούησατε την ψυχή σας σαν βιβλίο και πραγματικά η ζωή καθενός μας είναι ένα αυτοτελές ρομάντσο. Μην στανταθίτε όμως, ότι είσατε η μόνη που υποφέρετε, ή μόνη που αισθάνεσθε αυτή την τρομερή μοναξιά, αυτό το κενόν μέσα στην ψυχή σας, αυτή την λύπη και την απογοήτευση επειδή δεν εύρησατε την ανταπόδοσιν που περιμένατε από το μεγάλο σας αίσθημα. Είναι αγαπητή μου κοινή τραγωδία. Έσείς είχατε το θάρρος να το δηλώσετε ενώ οι περισσότεροι άνθρωποι κρατούν ακριβώς αυτό τον πόνο κρυφό, και ζουν, γελούν, ενώ οι καρδιές των είναι κουρασμένες, πληγωμένες, ενώ η ψυχή τους κλαίει αδιάκοπα.

Αφού συζητούμε σαν καλές φίλες θα μου επιτρέψετε να σας υποδείξω και τα σφάλματά σας. Δεν έπρεπε να αφήσετε το αίσθημά σας να πάρη τον χαρακτήρα ενός κοινού σωματικού δεσμού πρό παντός αφού γνώριζατε ότι δεν βρισκε την πνευματική του ανταπόδοσιν. Είναι πάντοτε ολέθριον για μια γυναίκα. Ο άντρας δεν εκτιμά το ότι αποκτά εύκολα, γρήγορα περιφρονεί την γυναίκα αυτή και αδιαφορεί για τον πλούτο των αισθημάτων της. Άλλα τα περασμένα, ξεγασμένα. Δεν διορθώνονται ούτε αλλάζουν. Το μόνον που μπορούν να μας χρησιμεύσουν είναι να μας καθοδηγήσουν για το μέλλον.

Πρέπει αγαπητή μου Λίλιαν ν' απαλλαγείτε από την νευρασθένεια που σας κυριεύει. Σκεφθείτε την καλή και στοργική μητέρα σας ή οποία υπέφερε όσα υποφέρατε κι' εσείς και επί πλέον έχει την μεγάλη λύπη να βλέπη ότι δεν προσπάθησε να επιβληθίτε στον εαυτόν σας. Οι περισσότεροι άνθρωποι πάσχουν από ένα ακατανίκητον εγωισμόν, που τους κάνει δυστυχείς. Συγκεντρώνουν όλη την ζωή στον εαυτόν τους, στον τρόπον που τους εφάρθηκαν οι άλλοι, στις άτυχίες της ζωής των, και του ψυχικού των κόσμου. Ίσως κι' εσείς στο αίσθημά σας, να επληγώθηκε περισσότερον ο εγωισμός σας απ' την καρδιά σας.

Το φάρμακο που θα σας θεραπεύση είναι απλό, αρκεί να θελήσετε ν' ακολουθήσετε τις οδηγίες μου. Η συνταγή είναι του πατέρα μου. Την έτελ' πιστά και τον εύγνωμονώ καθημερινώς. Ακολουθήσατέ την κι' εσείς κι' ίσως βρήτε την γαλήνη και την χαρά.

Μου έλεγε πάντοτε: παιδί μου, η ζωή των ανθρώπων ομοιάζει σε μια ψηλή

Τὸ ΚΑΡΝΕ

Τὰ ταγιέρ

Τὰ ταγιέρ παρουσιάζουν συνήθως λίγες μεταβολές ετήσιως. Κι' όμως εφέτος αλλάξαν σημαντικά. Είναι πάρα πολύ φανταζύ.

Η σημαντικότερα μεταβολή της σαϊζόν 1939—1940 είναι η λεπτή μέση και οι διαγεγραμμένοι γομφοί. Επίσης οι τσέπες. Αυτές πρέπει να είναι βαρειά γαρνιρισμένες, με γούνινα μοτίφ, με παμαντρί ή με κεντήματα ματλασέ.

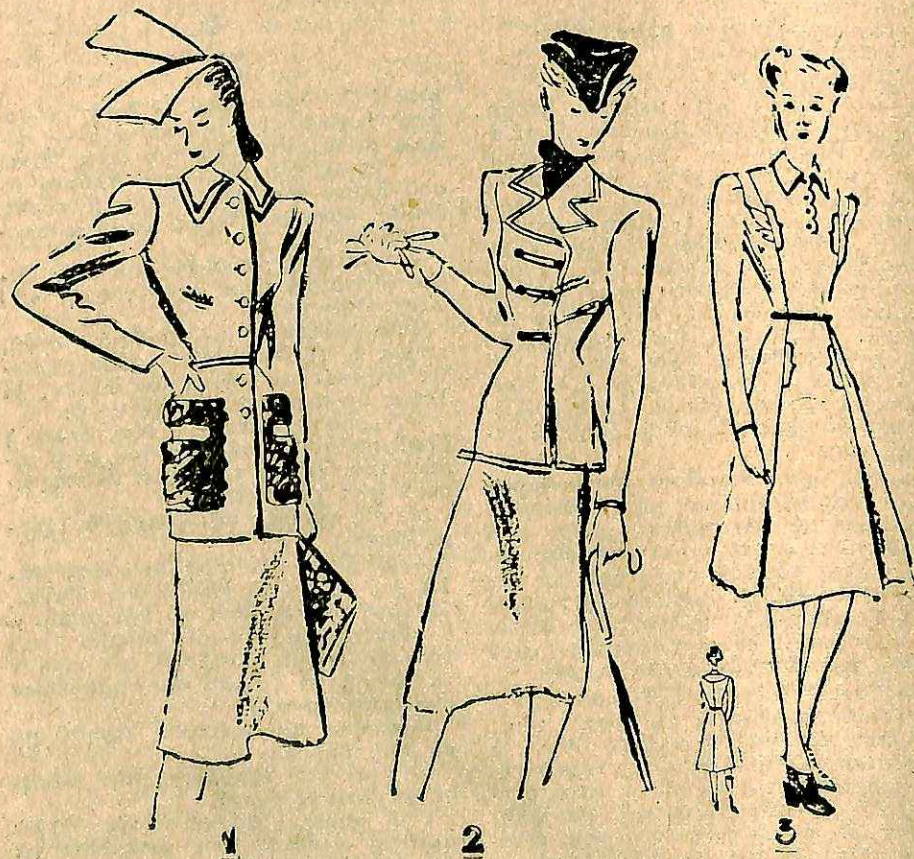
Μοντέλο Ραφαέλ. (Εικών 1): Κλειστό, μακρύ, στολίζεται με δυο πελώριες τσέπες από αστραχάν ακριβώς επάνω στους γομφούς που εμφανίζουν την νέα γραμμή. Προσέξτε το τσαντάκι. Είναι κι' εκείνο από Αστραχάν.

Μοντέλο Κρίντ-Ταγιέρ φόρμα Ντιρεκτουάρ (Εικών 2): Μακρύ κι' αυτό φαρδύνει στο κάτω μέρος. Το καπέλλο ακολουθεί το ίδιο στυλ.

Χαριτωμένο και νεανικό φορεματάκι

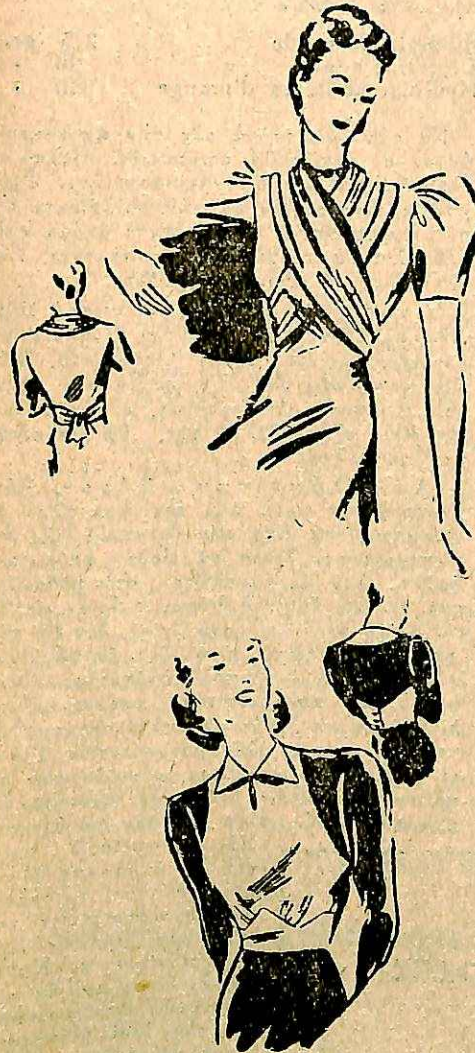
Ύφασμα μάλλινο ρόζ πάλ με ζωνίτσα από μαύρο βερνίκι. Το κλείσιμο του λαιμού γίνεται με φεστόνια και κουμπιά που τελειώνονται με μπορδούρα μαύρη. Η ράχη έχει μια ραφή στη μέση. Το μεγάλο μπροστινό φύλλο φαρδύνει στο κάτω μέρος. Οι τσεπούλες και η μπορτούρα στο μανίκι τελειώνουν το χαριτωμένο σύνολον. (Εικών 3).

ΔΟΡΑ

Πολυ χρησιμα κινητα γιλεκάκια

1) Τοποθετείτε το πρώτο γιλέκο (άνω) επάνω σε βραδυνό φόρεμα. Μεταβάλλεται άμέσως. Γίνεται από 2 εσάρπες σε σατίν ντραπέ. Σε μαύρα φορέματα τα γιλεκάκια γίνονται σε κτυπητά χρώματα. Σε χρωματιστά, στον ίδιο χρωματισμό αλλά σε διαφορετικό τόνο. (Εικών 5).

2) Αυτό το γιλεκάκι (κάτω) γίνεται από ντρα σε ζωηρά χρώματα. Το κόκκινο, πράσινο, ρόζ και μωβ είναι πολύ κατάλληλα. Μεταβάλλει απόλυτως το παλιό μεταξωτό ή μάλλινο μαύρο φόρεμά σας.

Η καλή νοικοκυρά

Μας συμβαίνει πολλές φορές να πρέπει να πάμε στην κουζίνα για να βοηθήσουμε την μαγείρισσα ή να την αναπληρώσουμε ή να την βοηθήσουμε. Δεν μπορούμε όμως να είμαστε αημέλητες ούτε να ριψοκινδυνεύουμε να χαλάσουμε τα φορεματά μας. Οι ποδιές δεν εκπληρώνουν τον προορισμόν τους. Δεν προστατεύουν όλο το φόρεμα και ε' άλλου δεν πρέπει ποτέ να χάνουμε την χάρι μας και να θυμίζουμε την υπηρεσία στον σύζυγό μας. Για τους λόγους αυτούς σας δίδουμε το σχέδιο μιας χαριτωμένης μακράς μπλούζας που κουμπώνει εμπρός, έχει μακρύ, μανίκια και φοριέται στο λεπτό. Το μοντέλλο είναι

Της ΤΥΝΑΙΚΑΣ

απ' αυτά τα χαριτωμένα καλοκαιρινά σκωτσέζικα που πλένονται και σιδερώνονται χωρίς να χάνουν ποτέ την φρεσκάδα τους. Ο νομίτης είναι κομμένος στο λοξό του ύφασματος. Ο γυριστός γι' ακάς του δίδει ένα ύφος πολιτισμένο. Η ζώνη έχει μια κουμπότρουπα στη μέση, κουμπώνει στο μπροστινό κουμπι της μπλούζας και δένει πίσω. Μ' αυτές τις

να μοντελάκι εκλεκτό. Το σημερινό γίνεται από φέτρ ή βελούδο. Δίδει πολύ άερα στην γυναίκα και είναι πολύ σίκι.

Η μόδα, στα καπέλλα θα είναι πολυποίκιλη εφέτος. Βελούδα, φέτρ, κορδέλες και φτερά. Τα καπέλλα θα φορεθούν ψηλά ή και σε φευγαλέο σχήμα. Οι γαρνιτούρες θα υπογραμμίζουν, την φευγαλέα φόρμα. Μερικά θα γαρνίρονται στον σβέρκο ακόμα και στους ώμους.

ΚΤΕΝΙΣΜΑΤΑ

Τὸ νέο πλές

Δεν είναι πλέον σκέτο. Είναι οντουλέ επως βλέπετε στην εικόνα. Σχηματίζει

τρεις σχάλες. Τα πλαϊνά είναι σχημαμένα ψηλά με μια μεγάλη οντουλασιόν που τελειώνει σε δυο μεγάλες μπούκλες.

ΚΟΥΖΙΝΑ

Γλυκίσμα των περιστάσεων

(Γίνεται με πολύ λίγη ζάχαρι) Αχλάδια σωτέ

Διαλέγετε 6 αχλάδια ώριμα. Αφαιρεί-

Κεπέλλο Έρικ

Θα σας παρουσιάσωμε εβδομαδιαίως ε-

τε την φλούδα και την καρδιά και τα κό-
βετε σε 4. Βάζετε περίπου 50 gr. βού-
τυρο σε μία κατσαρόλα και τα ψέγετε θ-
πως θα ψέγατε πατάτες σωτές. Προσέξτε
μη σας καούν. Τηγανίζετε επίσης με-
ρικές λεπτές φέτες ψωμιού και τοποθε-
τήσετε πάνω στην κάθε μία, ένα κου-
μάκι αγγουδι. Σκεπάζετε το όλον με ζά-
χαρι ψιλή. Το γλύκισμα αυτό σερβίρεται
πολύ ζεστό. Παρ' ότι η συνταγή είναι
πολύ απλή, είναι πάρα πολύ θεσπετική
και ωφέλιμη πρό παντός για τα ανδρέζα
παιδιά άνω των 6 ετών φυσικά. Δοκιμά-
στε την.

— 22 —

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Ρυτίδες

3ον

Εν συνεχεία των δύο προηγούμενων
σχετικών άρθρων, θα σας δώσω σή-
μερα μερικές αποτελεσματικές για
την καταπολέμηση των ρυτίδων συντα-
γές, απολύτως δοκιμασμένες κατά την
μακροχρόνιον πείράν μας.

Καθώς είπαμε, στο προηγούμενο οι
συνταγές αυτές είναι ειδικώς για την θε-
ραπεία των ρυτίδων και θα τις χρησιμο-
ποιήσετε κατά προτίμησιν στην θραυνη
περιποίηση του προσώπου, ούτως ώστε
να παραμένουν τα φάρμακα επί μακρόν
στο πρόσωπό σας.

Πρίν τις μεταχειρισθίτε πρέπει να ε-
μακρύνετε καλά την επιδερμίδα σας, ά-
πο τα διάφορα ρούζ, τις πούδρες, τα καλ-
λυντικά, τον ιδρώτα, τις σκόνες. Αυτό
θα το επιτύχετε όχι βέβαια με νερό ή με
βαζελίνη και λανολίνη, όπως πολλές κα-
κώς πράττουν, αλλά με ειδικές σκευασίες
οι οποίες περιέχουν συγχρόνως και ηγε-
πτικά για την επιδερμίδα συστατικά.

Όσες στερούνται των μέσων της απο-
κτήσεως τέτοιων καλλυντικών, τα οποία
άλλως τε είναι πολύ προστά, δε χρησι-
μοποιούν, για τον θραυνό καθαρισμό της
επιδερμίδος των την εξής λοσιόν:

Amandes mondées 30 gr.
Eau distillée d'Hamamelis 50
Eau distillée de roses 50

Αφού λοιπόν ξεμακρυνισθίτε, όσες
έχετε λιπαρόν δέρμα 0' αλείψετε τα μέ-
ρη των ρυτίδων μασάζοντας επιφανεια-
κά και τελειώσ' ελαφρά, με την κάτωθι
σκευασία:

Acide Salicylique Pulvérisé 0,1 gr.
Carbon de zinc purifié 10
Clyceré d'amidon de blé 90
Eau de cologne fine sans benjoin 5

Όσες δε έχετε δέρμα μέτριον, ή ζηρόν
με την κάτωθι σκευασία:

Acetotartrate d'Alumine 0,50 cent
Eau distillée d'Hamamelis 10 gr.
Eau dist. d'Hydrastis ca- 10
nandensis
Vaseline cholesterinée à 5 o.o 100
q. s. pour

Η ελαφρά επιφανειακή μάλαξις προ-
κειμένου περί των ρυτίδων των παρειών
θα αρχίξη πάντοτε από τα πλάγια του
χειλούς και με κατεύθυνση προς τα άνω
δηλ. προς τα μηνίγγια. Στο μέτωπο 0'
αρχίσετε την μάλαξιν ταυτοχρόνως με τα
δύο χέρια, ξεκινώντας απ' τη ρίζα της
μύτης, ολόγυρα από τα φρύδια και φθί-
νοντας στα μηνίγγια δεξιά κι' αριστερά.
Στα βλέφαρα και τριγύρω στα μάτια
να μασάζετε με μεγάλη πραότητα και
τελειώς επιφανειακά, αρχίζοντας πάντα
από το επάνω βλέφαρο και φθάνοντας
κυκλικώς στο κάτω βλέφαρο να τελειώ-
νετε τον κύκλο κοντά στην μύτη. Άρ-
κούν 4—5 κύκλοι στο κάθε μάτι.

Έννοείται ότι για τις πιο έντονες ρυτίδες
μαζί με την χρήση των αντιρυτιδικών
αυτών σκευασιών, ύπoχογι και ιδιαίτερα
κούρα με τις υπεριώδεις ακτίνες, άλλ'
αυτή πρέπει να γίνεται μόνον παρ' ει-
δικού ιατρού.

Δερματολόγος Ιατρός
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Σόλωνος 40

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΔΟΡΑΣ

Μιράνταν, Ένταυθα. "Όλα όσα
μου γράφετε όφειλονται στην μεγάλη ύ-
ρεκρίση της επιδερμίδος. Λοιπόν, την
λοσιόν με το αλκοόλ καμφέρε να την χρη-
σιμοποιήτε μόνον το πρωί και το από-
γευμα, ελαφρά, πρό της πούδρας. Το
βράδυ προτού κοιμηθίτε μ' ένα βαμβάκι
να περνάτε ελαφρά το πρόσωπό σας με
την εξής λοσιόν.

Biborate de soude 2,50 gr.
Clycerine neutre 20
Hydrolat de fleurs d'orange 310

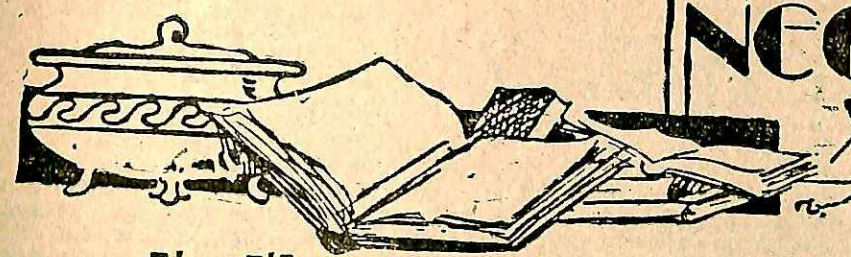
Να την δώσετε να σας την παινασκυ-
άσουν σ' ένα καλό φαρμακείο. Καμιά
άλλη λοσιόν δεν θα χρησιμοποιήσετε. Την
χρήσιν των αυγών θα την συνεχίσετε ό-
πως και τώρα. Ν' αποφεύγετε ακόμα και
κάθε λιπαρά τροφή και τις σάλτσες. Σε
45 μέρες να μου ξαναγράψετε.

Ανυπομονούσαν, Πάτρας. Σας
έχω κρατήσει ώραν για την θεραπεία ή-
ποτριχώσεως από τις 4 "Οκτωβρίου. Ω-
στε κανονίστε την εδώ άφ'ιξιν σας την
προηγούμενην. Η θεραπεία, καθώς έγρα-
ψα και στον αδελφό σας, θα διαρκέση
περί τον μήνα.

Απαλλαγείσαν, Σύρον. Εύ-
χαριστήθηκα πολύ που έμεινατε πλέον ή-
ικανοποιημένη από την θεραπεία της α-
ποτριχώσεως. Τώρα να είσθε απολύτως
ήσυχη. Δεν θα ξαναδείτε στο πρόσωπό
σας τρίχες. "Οχι 5 μήνες πούχαν περί-
σει τώρα άλλ' εφ' όρου ζωής, δεν θα τις
ξαναδείτε. Τρίχα που δεν ξαναδραίνει
μέσα σε 2 ή 3 το πολύ εβδομάδες, είναι
απολύτως και όριστικά κατεστραμμένη.
Μόνον να μη ξεχάσετε και μεταχειρισθί-
τε ποτέ κρέμες, αλλά μόνον λοσιόν. Γιατί
οι κρέμες καθώς ξέρετε, εύνοούν την α-
νάπτυξη χνουδιών. "Αμα ιδώ προσωπικώς
την κυρίαν Ν. τότε θα σας πώ θετικά.

Σας εύχαριστώ πολύ
για τα καλά σας λόγια
και για τας συστάσεις
σας. Την επιστολήν και
σχετικές ενθέσεις διε-
βίβασα στον κ. Καθη-
γητή, όστις και θα συ-
νενηνοθή τηλεφωνικώς
με τον έκει οίκογενε-
ακόν Κουράντε. "Ηδη
θα έχη γίνη ή συνενό-
ηση. Πάντοτε πρόθυ-
μος διά την ύπόθεσιν
αυτήν.

Π. Ρ. Λαμάν. Να
μη δίνετε καμιά έμ-
πιστοσύνη στας τοιαύ-
τας συναντήσεις. Η
κλινική εικών που μου
περιγράφετε, δυστυχώς
μάς δίδει μάλλον αυτό
που φοβόσθε. Γι' αυτό,
να παρουσιάσθίτε το
ταχύτερο στον γιατρό
σας, όστις και θα σας
καθοδηγήση μετά προ-
σωπική εξέταση σ' ή-
πρέπει να κάνετε. Έ-
γω εδώ δι' εύνοήτους
λόγους δεν μπορώ να
έπεκταθώ περισσότερο.
"Αλλως τε αυτά τα
διευκρινίζει μόνον ια-
τρική επιστημένη εξέταση.

Τό ταξίδι σου

Τί και αν προσπαθούσα να πείσω τον
εαυτόν μου, πως ή αγάπη μας δεν ήταν
παρά ένα απλό φλέρτ! Τί και αν ύπερη-
φαινούμουν με την δύναμιν της θελή-
σεώς μου, και έλεγα: «Αρκεί να το θε-
λήσω, για να διώξω απ' την καρδιά μου
κάθε τρυφερό αίσθημα».

Τί αξία είχαν όλα αυτά; Καμιά!
Έβρασε μια όλιγοήμερη απουσία σου
για να λυώση, σαν τον καφερό ήλιο, τον
πάγο της αυταπάτης... Και ήταν άρε-
τό για να μου δείξη πόσο λίγο ξέρω τον
εαυτό μου. "Ω! Αυτό το ταξίδι σου... "Αν
ήξερες πόσο μ' έκανε να πονέσω, πόσο μ'
έκαψε με τη φλόγα της επιθυμίας να σε
ξαναϊδώ, να σε σφίξω στην αγκαλιά μου
και να μεθύσω πάλι απ' τα φιλιά σου,
ίσως... ίσως να μην τόκανες.

Όστόσο δεν το καταρίεμαι. Αντίθετα,
το εύγλωτο. Γιατί έτσι, μ' έδραλε απ'
τα σκοτάδια της αμφιβολίας για να με
οδηγήση στο φώς της αλήθειας... Γιατί
ένοιωσα την καρδιά μου να χτυπά κά-
πως δυνατώτερα, κάπως αλλοιωτικώς...

Και έπειτα είναι τόσο ωραίο, τόσο μα-
γευτικό, όταν είσαι βέβαιος ότι αγαπάς,
και ακόμα ωραιότερο όταν ξέρεις ότι σ'
αγαπούν, ώστε να αισθάνεσαι όλο σου το
είναι ελαφρό σαν πούπουλο να πετά σε
ουρανό ευτυχίας, να διώχνεις απ' το
μυαλό σου κάθε σκέψη, για να άφινες
μόνο όσες περιστρέφονται γύρω απ' τ' ο-
νομά της, και να μένης μαζί της χωρίς
να λές τίποτα, και όμως οι στιγμές που
περνούν να λέν το ΠΑΝ για σενα...

Κ. Α. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

— 23 —

Ο άνθρωπος που δέθηκε...

Κάπου σε μία γωνιά
μ' άδρατα σκιοιιά
εδέθηκε γερά
σφιχτά και φοβερά!

Θέλει να κινηθί...
να τρέξη πώς ποθεί
στο φώς και στη χαρά,
σαν άλλη μια φορά!

Μά έτσι, τρυφερά
εδέθηκε γερά,
μ' ανύπαρχτα σκιοιιά
και ρέβει στη γωνιά...

ΙΒΥΚΟΣ

— 24 —

Πεντάστιχο

Την καρδιά μου έχω χάσει σ' ένα τρι-
στο. Μου την πήρε ή Συλλογή, ή Καυμός ή
Λήθη... Και το στήθος μου είν' άδει... κι' ήθε-
λε να σουρουν... Κι' είν' ή "Ακαρδη Κυρά στο παραθύρι,
Που ποτέ, ποτέ της πιά δεν έλυπήθη!...

ΑΝΝΟΥΛΑ ΒΑΡΒΑΡΕΣΟΥ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΙΟΤΕΧΝΙΑ

"Ετσι νάσαι

Να πέφτουν ήσιοι διαρκώς
από τον ουρανό
στο βάθος κάποιο τραίνο φωτεινό
να χαϊρετάη...
Να ζούνε θύμησης ώρες μέσ' στην ψυχή
να κλαίν' οι περασμένες σου χαρές,
Μια προσευχή
στα χείλη να κυλάη...

"Ιδια εικόνα μεσαιωνική
πολύ παλιά, αινιγματική,
μυστήριο γεμάτη
αγιογραφία Βυζαντινού Ναού,
γλωμή απεικόνιση ενός ιδανικού
σε περασμένους που γεννήθηκαν αιώνες,
έτσι νάσαι!

Μόνος σου πάντα, ένφ
θα πέφτουν ήσιοι διαρκώς
από τον ουρανό,
Να χαίρεσαι, να κλαίς και... να θυμάσαι!

(Χίος).

ΕΡΗΜΙΤΗΣ

— 25 —

Κοιμάται

I

Σ' ένα κρεβάτ' ανάλαφρα, με χάρη, χα-
λωμένη
κοιμάται, κι' έχει όμορφα τα μάτια σε α-
λιωμένα.
Είν' ή μορφή της άπαλή, γλυκειά, γα-
ληνεμένη,
και τα μαλλιά της έπλεκα στους ώμους
της ριγμένα.

II

"Ενα γλυκό χαμόγελο στα χείλη της αν-
θίζει
και ρυθμικά το στήθος της άνεδοκατα-
βαίνει.
"Ακόμα και στον ύπνο της χαμόγελο
κωτή που με χαμόγελο μπροστά σε με
διαδραίνει.

III

Το πρόσωπό της τ' αγαλό άχτίδες το
τοβ ήλιου, που της δίνουνε μια γάρι ζη-
λευμένη,
Τά ξόδια και τα χέρια της το σκέπασα
και κάποτε στ' άλλο πλευρό γυρίζ' ή
χαϊδεμένη.

IV

"Ενα πουλάκι άρχισε γλυκά να καλαϊδάη
πόσο φοβάμαι την καλή μην τύχη και
και άγεράκι προΐνδ άρχισε να φασή
πως λαχταρώ μήπως αυτό περισσότερο
φύση!

Μίσος

— "Ε! Λοιπόν εξακολουθείς να με μι-
σής;

Τί το όφελος!
Μην προσπαθής να κρυφθής κάτω από
την δθην άδιαφορία σου. Γελάς! Μά το
γέλιο σου είναι πικρό, στάζει ερωσινία!...
Γιατί όμως να με μισής, αφού μόνος σου
μ' έδιωξες από κοντά σου;
Την αγάπη μου όπως σου την έδωσα,
αγνή, ιδανική, δεν την θέλεις. Την έ-
διωξες, την ποδοπάτησες.

Τί με κυττάς έτσι; μήπως δεν είναι
αλήθεια; Μά ναι, μου το είπες και μόνος
σου: Δεν σου άρέσουν τα ρομάντζα, θέ-
λεις όλη! Είσαι άνθρωπος της εποχής έ-
κατόν τοίς εκατόν.

Μ' αγάπησες;!
Μά μη κοροϊδεύεις! Τώρα πιά θρυσκό-
μαστε τόσο μακριά!...

Είναι ένα ψέμμα—το πρώτο που μου
λές.

"Η ειλκρινεία σου κάποτε με τρώαζε,
μά την δεχόμουν έτσι ψυχρή που ήταν,
σαν κάτι τέλειο, γιατί σ' αγαπούσα.

"Όμως αυτό το τελευταίο! "Οχι, δεν το
πιστεύω, δεν μου πείδεις καμιά φορά
δεν μπορεί να μ' αγάπησες!

Και τώρα, ύστερα από το χωρισμό μας,
με μισείς!

Πείσεις;!
"Όμως, τί να σου πώ! Αυτό μου κάνει
καλό. Θέλω να με μισής, γιατί έτσι δεί-
χνεις πως κάτι αισθάνθηκες για μένα.

Και ό πληγωμένος έγωισμός μου μό-
νον έτσι θα βοη γιατρεία, έρόντας ότι
και σ' ύποφέρεις, από κάποιο αίσθημα
για μένα, έστω κι' αν αυτό είναι το Μί-
σος.

ΑΙΑ—ΒΕΡΤ

— 26 —

Ισοτέλ

I

"Αχρό συννεφάκι που άρμενίζουν και
που μοιάζουν φυγές
άπαλό άεράκι που, στα φύλλα, σαν χείλη
σιγανά ψιθυρίζει μυστικές προσευχές....

II

Μουσικές από τάσπρα που σκορπίζουν
είγη,
το σκοτάδι που άνάγια άγκαλιάζει την γή
και με μαύρα βελούδα κάθε σχήμα τυ-
λίγει...
κι' όλο άπλώνεται γύρω της νυχτιάς ή
σιγή...

III

Κι' άργοφάνει ή νύχτα, μαύρα πέπλα
ντυμένη,
απ' τα σύννεφα βγαίνει ή "Εκάλη χλωμή
μ' άσημένιες άχτίδες όλα γύρω της ραί-
νει...
κάτι γέλια σβυσμένα και κρυφοί στενα-
γμοί...

Ν. ΠΑΣΧΙΑΔΗΣ

ΔΕΟΝΑΡΔΟΣ ΔΑΜΠΗΡΗΣ

Τό απολέπεςμα:ώραίο πρόσωπο

Ωμορφία σημαίνει αποτέλεσμα. Ένα τρυφερό, καθαρό πρό-
σωπο προκαλεί παντού τον θαυμασμό και σας δίδει το εύχα-
ριστο συναίσθημα της ωραίας εμφάνισης. Η συνταγή
γι' αυτό είναι απλή: Σ' ένα κομμάτι βαμβάκι σταζετε μερικές
σταγόνες Λοσιόν Προσώπου Σέρκ και καθαρίζετε καθημερι-
νώς το πρόσωπό σας. Θα το απαλλάξετε από τις ακά-
θαρσίες και τα μημηκία όριστικά και θ' αποκτήσετε μία
υγιά και φρέσκια επιδερμίδα. Φιάλι άρχ. 35,-
55,-, 90,-, και 175,-. Άντηνοι: Οίκος Μαγκρίωτη.

Scherk
Face
Lotion

Χωρισμοί Φθινοπώρου

ΤΟ καλοκαίρι τελειώνει...

Τα πρώτα σύννεφα, οι πρώτες άντριχίλες με τα πρωτοβρόχια, μάς ξαναζύμωσαν πάλι το φθινόπωρο, πουρχειται πάντα σαν κάποιος παντοδύναμος λυτρωτής, ύστερα από καταθλιπτικές και αιώνιες ζέστες, ύστερα από ατέρμονα και ήρωικά άγωνα του Αθηναίου για να εξασφαλίση μια θέση στην ελληνική συγκοινωνία, και 'α δροσισθή σε μια κοντινή άκρογαλιά, ή σ' ένα βουνήσιο άττικό θέρετρο.

Ζήτω το φθινόπωρο!!
Γλυκό, απαλό με τη δροσούλα, που φέρνει ρίγη, δίνει όλη εκείνη τη ζωή που θα νόμιζε κανείς πως μάς είχε, για πάντα, φύγει, μέσα στο λιοπύρι το ατέλειωτο, πάνω στη λυωμένη ασφάλτο.

Κι' αν, οι Αθηναίοι, με ιώβαιο ύπομονη ξεροψήθηκαν, μήνες τώρα, μέσ' τα βράζοντα στενοσόκακα της πρωτεύουσας, πολέμησαν — ήρωες αληθινοί — μ' όλα τα έντομα της κοσμογονίας, μέσ' στα καμίνια του σπιτιού των, και κοιμόντουσαν κάθε βράδυ το θλιβερόν ύπνο τους, πάνω στα σεντόνια τα καυτερά, και πού γι' αυτό, όλοι χαιρετίζουν με ανυπόκριτη χαρά το ριγηλό άττικό φθινόπωρο, έν τούτοις είναι και οι άλλοι, που γυρίζοντας από βουνά και θάλασσες, αφήνοντας άκρογαλιές και φαράγγια, κατσουφιάζουν και κλαίνε τη μοίρα τους, που τόσο σκληρή και άτεγκτη τους έπανάφερε πάλι, όπως πάντα, στη ρουτίνα, στους αθηναϊκούς βενζινομυρισμένους δρόμους, στα κλάξον, στους κρότους και στα τριξίματα των τράμ, στ' ατέλειωτα γιαπιά των πολυκατοικιών, στις φωνές των πλανοδίων, στα ραδιόφωνα.

Γνώρισα, τα τελευταία καλοκαίρια, Αθηναίους που διακόπτοντας με την προσέγγιση του φθινοπώρου, τις θερινές διακοπές τους, ήλθαν έδω, για να ξαναφύγουν πάλι, προτροπάδην και να έπιστρέψουν εκεί που παρεβρίζαν, μόνο και μόνο γιατί τους τρώαζε ή πραγματικότητα της αθηναϊκής ζωής και πού γι' αυτούς δεν μπορούσε να παραβληθί με τη ζωή της έξοχης. Κι' άρχιζε ο φιλιππικός τους έναντίον μας.

Ένας φιλιππικός ατέλειωτος, θερμός. Σωστός καταπέλτης...

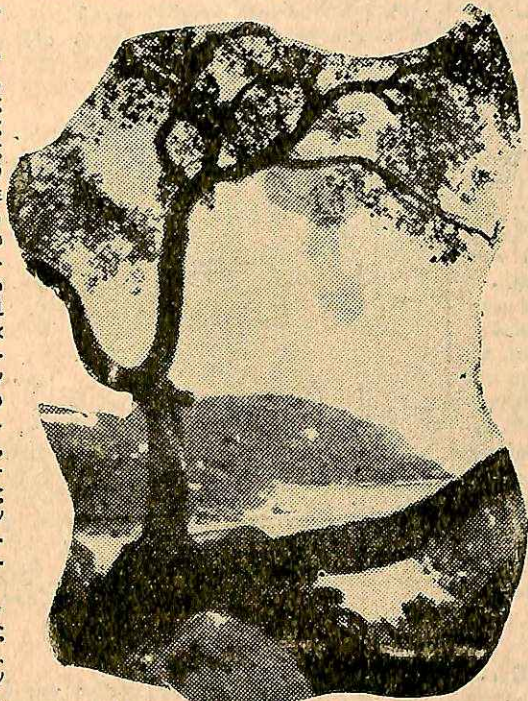
—Μύκονος, Λουτάκι, Τήνος, Σύρα, Ευλόκαστρο, Τρίκαλλα Κορινθίας, Πορτοκάρια, Φτέρη, διαμαντένιες θάλασσες, φεννάρια, έλαττ άυάντρο 1400 μέτρα, είναι ποτέ δυνατόν να παραβληθούν με την ώραία σας Αθήνα; Έχετε τύχει ποτέ σας, από ποροχο στη Φτέρη; Γνωρίσατε τέλη Αυγούστου, πανγονιά χειμωνιάτικη, σάς φύσισε άγέρας του έλατου, κι' είδατε πρωτοβρόχια μέσ' στις γραφικές έλισσόμενες χαράδρες, που έκτείνονται από τον Χελμό για να καταλήξουν σε μιάν απόθewση χρωμάτων και γραμμών, ως κάτω στο Διακάφτο και στο Αίγιο;

Ακούσατε αντίλαλο κεραυνών, και θαυμάσατε το μεγαλείο της άργισμένης φύσεως, μέσα σ' έλατοσκεπή φαράγγια, που στο βάθος τους, τρέχει το μεγάλο ποτάμι με

την πρώτη έσοδείά του, θολό και κίτρινο, από το πρωτοβρόχι;

Ξημερωθήκατε ποτέ σας με παλτό χοντρό και δυο πουλόβερ, πάνω στην κορφή του Κλακού δεκαπεντάγουστο, για να ιδίτε όλη την Κορινθία, την Αίγιαλεια, και την Άχαία κάτω στα πόδια σας, κι' αντί για όλα αυτά να σας καλύπτει, χαράμματα, το μαύρο σύννεφο πουν' έτοιμο να κατακυλήση όρμητικό προς τα κάτω, λές και σεις οι ίδιοι σαν Θεοί του Όλύμπου να κανονίζετε τη βροχή από 'κει πάνω που βρίσκεσθε;

Σύννεφα, ούρανοί, αύρες έλληνικές, πεύκα, χαράδρες, θάλασσες ζαφειρένιες, όξυγόνο και ήλιος, όλα είναι δικά σας, στο ελληνικόν ύ-

Σύννεφα, ούρανοί, αύρες έλληνικές, πεύκα, θάλασσες ζαφειρένιες!...

παιθρο, μακριά απ' την Αθήνα σας...

Ποιά είναι ή ευχαρίστησις στην πρωτεύουσά σας; Τι απολαμβάνετε; Ποιά είναι έστω και ή μοναδική χαρά που σας προσφέρει ή αθηναϊκή ζωή σας; Έκει επάνω, στα βουνά, όλα σου είναι ευχάριστα... Κοιμάσαι και νομίζεις ότι κοιμάσαι πάνω... σε ροζ απαλά σύννεφα... Σηκώνεσαι το πρωί κι' ευχαριστείς το Θεό που έκανε τον άνθρωπο να ευπιάη για να απολαύση τη χαρά της ήμέρας του χωριού... Περπατάς ώ- και από πάνω του, τα γέρικα έλατα σε συντροφεύουν ατέλειωτα και ενώνουνται μαζί σου τόσο ψυχικά, που μιλάτε μαζί για χίλια-δυο πράγματα... Τρώς φαί και δέ χορταίνεις... Πίνεις νερό κρυσταλλένιο, όπου κι' αν βρεθής σε χίλιες-δυο δροσοπηγές... Και προς το δειλινό, το αξέχαστο, το θείο μελαγχολικό δειλινό του ελληνικού υπαίθρου, σά γυρίζεις, με φρεσκοπλυμμένα τα πλεμόνια σου από το όξυγόνο, και πλησιάζεις το γραφικό χωριό που

το περικυκλώνουν βουνοπλαγιές και διάσελα, αλλάζοντας τα χρώματά τους κάθε δευτερόλεπτο, κι' άκούς από μακριά, ξεψυχισμένα βελάσματα προβάτων, μια μακρινή φλογέρα, μια καμπάνα της κάτασπρης μί- κρης έκκλησούλας, που ο κτύπος της, πάει κατ' ευθείαν, στην καρδιά σου, σκέπτεσαι την ήρεμη παρέα, την άδολη, την άγνη, που την άπαρ- τίζουν ο πάρεδρος, ο παπάς κι' ο δι- ευθυντής του τηλεγραφείου και πού σε περιμένουν κάτω από τα πλατά- νια της μικρής πλατείας. Έκει, με τη λάμπα της άσετυλίνης, με το νε- ράκι που τρέχει αδιάκοπα στα πό- δια σου, με συντροφιά μιάν τσου- χτερή ψυχρούλα θ' αντικρύσης το μπουτί στο σκόρδο, που σε περιμέ- νει άχνιστό, το θείο ελληνικό κρασί παγωμένο στη βρύση, και τα φρου- τα σου, όσα θές, κι' έτοι θα έξοφλή- σης την καθημερινή υποχρέωση της ζωής σου που διέρχεται στο υπαι- θρο... Λοιπόν, ποιά είναι ή ζωή ή καλλίτερη; Μήπως οι κινηματογρά- φοι σας και τα ταξί σας, κι' ή ά- σφαλτος;

Ο φίλος, ο ευτυχής φίλος, είχε πάρει τόση φορά, ώστε θάλεγε κι' άλλα ακόμα πολλά, αν την ώρα εκείνη ή γυναίκα μου, δεν άποθήκευε για το άλλο καλοκαίρι, όλα τα πράγματα τα χρήσιμα του καλο- καιριού σε μπαούλα και ντουλάπες, κι' αν μ' ένα αντικείμενο δεν διέκο- πτε τον φιλιππικό του.

—Αυτό έδω πρέπει να προσέξουμε, μου είπε με μια ιερή συγκίνηση, πούδειχνε ούτε λίγο ούτε πολύ πως δεν άκουγε τόσην ώρα, τί άράδιαζε, ο φίλος μου με τόση θερμή.

Ο φίλος, όμως, που τόσην ώρα έ- ρητόρευε, προσπάθησε να συνεχίση με το ίδιο τουριστικό μένος...

—Κι' αν πās στη ζαφειρένια θά- λασσα της Μυκόνου, κι' εκεί αφήσης το σώμα σου γυμνό, να το χαϊδέ- ψουν οι θεϊκότερες αύρες, τα άπα- λώτερα χόδια μιας όνειρευτής θά- λασσας, και το ζεστόν ή μοναδι- κώτερος ήλιος του κόσμου, τότε δε θα θές να έλθης στην Αθήνα σας, την ώραία, που δεν έχει να σου χα- ρίση τίποτε...

Με ιερή συγκίνηση, με φόβο και με προσοχή, ή γυναίκα μου, χωρίς να προσέχη τίποτε απ' όλ' αυτά, προσπάθησε να τυλίξη σε χαρτιά και να κρύβη έπιμελώς την τρύμπα, που θα μάς χρησίμευε για τα κου- νούπια του προσεχούς καλοκαιρι- ού, κι' ένα μπουκάλι όξάλ, το θείο αυτό δώρο που μάς έδωρησε ο Θεός των Αθηνών, δια της Εταιρίας Χη- μικών Προϊόντων και Λιπασμάτων.

—Έχουμε, κύριε, άπλητηνη ήρεμα ή γυναίκα μου, αλλά με πείσμα, έ- χουμε το όξάλ. Αυτό είναι το δώρο που κάνει τη ζωή της Αθήνας, ευ- χάριστη, δροσερή, και ήρεμη... Αυτό έδω πού βλέπεις...

Ο φίλος κόμπιασε, κατέβασε τα μάτια και με συγκρατημένη ντροπή, είπε:

—Αυτό, για να είμαι φιλαλήθης, το είχαμε κι' έμεις άπάνω στο χω- ριό, άχώριστο σύντροφο... Χωρίς α-υτό δεν κοιμόμαστε...

Μεταξύ μας

ΠΡΟΣ ΟΛΟΥΣ

Σας παρακαλούμε και πάλι θερμά όταν μάς γράφετε να αναφέρετε πάν- τα σε ποιο φύλλο σας άπαντή- σαμε προηγούμενος.

Μή στέλνετε ποτέ περισσότερα από δυο ποιήματα ή ένα πεζό μήν ξανα- στέλνετε ποτέ, αν δεν πάρετε άπάν- τηση στο προηγούμενο. Έάν το άπο- σταλίν έγκριθί, μη στέλνετε νέο πριν δημοσιευθί το έγκριθόν.

Αυτοί οι περιορισμοί τίθενται, φυ- σικά, για να μπορούμε, παρά την στενότητα του διατιθεμένου χώρου, να εκτελέσουμε καλύτερα το καθήκον, μας και να σίς έξυπηρετήσω- μεν όλους κατά τον καλύτερο τρόπο.

ΜΙΑ ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Και τώρα, άπευθυνόμεθα σε σας, τους συνεργάτες μας της παρούσης στήλης, που ή άγάπη σας για τη λο- γοτεχνία άποτελεί την τρανώτερη ά- πόδειξη ότι είσθε σε θέση να εκτιμή- σετε και ν' αγαπήσετε μια λογο- τεχνική προσπάθεια σαν τη δική μας.

Είναι περιττό να σας επαναλάβουμε ότι ή «Έβδομάδα» έχει όλη έξαιρετι- κή, χάρις στους συνεργάτες της, που όπως σεις έζέρετε καλύτερα από κάθε άλλον, είναι οι άριστοί της ση- μερινής φιλολογικής Ελλάδας.

Σας παρακαλούμε λοιπόν να προ- παγανδίσετε το γεγονός αυτό μέσα στην κύκλο σας, κύκλο μορφωμένων συνιστάτε που παραλείπετε να και στους φίλους σας να πάρουν την «Έβδομάδα», έστω και για μια φε- ρά, δοκιμαστικώς.

Με την έγερσή σας αυτή δεν θα παύσετε υπηρεσία μόνον σε μάς αλλά και στους ίδιους τους φίλους σας, γιατί είναι το ίδιοι τους φίλους ματική άπό όλα αυτά κι' ένα πνευ- ματικό κέρδος να διαβάξη κανείς μα ο Χαιρόπουλος, άυθυμογόσσημα ο Παπαδόπουλος, δικαστηριακό ή Ήλθας, Σούλιος, ιστορικός σελίδες ο Γιοφύλ- λης, όλοι οι άλλοι γνωστοί συγγα- οδικά στο όλο ή γυναικεία, ένα περι- λόρας, του γατρού ή συνεργασία της νεργασίας των άναγνωστών, γίνονται λεια και τόση ευσυνειδησία, τόση έπιμέ- ροιδοχό όπου ή φιλοκαλοδοχία, ένα πε- ζήνης φιλολογικής κινησεως και της συγχρόνου ζωής γίνεται όπως σε κανένα άλλο περιοδικό.

Έλπίζουμε πως δεν θα έχάσετε την παρήλσή μας: Συνιστάτε στον κύ- κλο σας να διαβάσουν «Έβδομάδα», έστω και δοκιμαστικώς.

Κι' αν σας είναι εύκολο, όταν μάς γράφετε, κρατήσατέ μας ένήμερους των αποτελεσμάτων των προσπαθειών σας.

Σας ευχαριστούμε εκ των προ-

των. Η ΕΒΔΟΜΑ

Χ. Ένταυθα. Όπως θά είδατε από το προηγούμενον φύλλον, οι σελίδες, ηζή- σαν αρκετά και έτσι θα μπορούσαμε πάλι να σας δώσωμε την συνηθισμένη ύλη του περιοδικού.

Α. Λαμπίρη ν. Ένταυθα. Όχι, τα έγκριθόντα δεν έχάθησαν, αλλά δημοσιεύ- ονται με την σειρά τους. Δεν πρέ- πει δε να άνυπομονήστε όταν βραδύνη ο- λίγον ή δημοσιεύσεις γιατί προηγούνται άλλα.

Φρίντα, Ένταυθα. Το άποσταλίν, μολονότι δεν είναι κακό, είναι ώστόσο πολύ κοινότυπο. Στείλτε μας κάτι άλλο. Σ.Τ.Α.Α. Το «Στερνή φορά» έγκρίνε- ται. Διηγήματα άναγνωστών, προς το πα- ρόν τουλάχιστον, δεν δημοσιεύομεν.

Ι. Δάκων, Ένταυθα. Θά δημοσι- ευθί, συντομευόμενον λίγο.

Η. Οίχονόμου, Ένταυθα. Έλη- φθησαν και ευχαριστούμεν. Τώρα ή στε- νότητα του χώρου είναι άκρόη μεγαλειτέ- ρα, και ή δημοσιεύσεις μεγάλου σταυρολέ- ξου καθίσταται προβληματική.

Σ. Τήλον, Ένταυθα. Πραγματική πρόδος δεν είναι δυνατή μέσα σε 15 μέ- ρες. Διαβάστε Μελά, Νιρβάνα, Ξενόπου- λο, Παπαντωνίου, Κόκκινω, Πορφύρα' Καρυωτάκη, Χατζόπουλο.

Ν. Άναζηρόπουλον, Θεονίκη ν. Διηγήματα άναγνωστών δεν δημοσιεύο- μεν έλλείψει χώρου. Στείλτε μας κάτι συντομώτερο, και θά το δημοσιεύσωμε ευχαρίστως.

Α. Καβέαν, Ένταυθα. Προς το πα- ρόν διαβάστε Έλληνες πεζογράφους και ποιητές, και σε λίγον καιρό μάς ξαναστέλνετε.

Ε. Άράπη ν. Ναύσταθμον. Τα ποιή- ματα ύστερούν σε τεχνική. Διαβάστε Έλληνες ποιητές.

Α. Δαμασκηνόν, Θεονίκη ν. Δι- ηγήματα άναγνωστών δεν δημοσιεύομεν. Στείλτε μας κάτι πιο σύντομο.

Χ. Κορινθίαν. Και σε σας το ίδιο. Πε- ριμένουμε κάτι πιο σύντομο. Ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια.

...Λέον Μάνη, Ένταυθα. Η «Νο- σταλγία» θά δημοσιευθί.

Φ. Κ., Πιτσιλή, Δράμα. Το άποσταλίν

Η Περμανάντ σκλη- ρώνει τα μαλλιά και τα θαμπώνει. Η μπριγιαντίνη F.I.X της Αρωματοποιίας L.T. PIVER κάνει τα μαλλιά άπαλα και στιλπνά. Χρησιμο- ποιείται με ένα βαποριζατέρ και συγκρατεί τα μαλλιά χωρίς να κολλούν.

— Μου ζήτās το μυστικό μου είναι παρά πολύ άπλό:

Μεταχειρίζομαι την πούδρα «ΠΟΜΠΕΙΑ», διότι παρασκευά- ζεται από προϊόντα άγνά που δια- τηρούν άπαλό το δέρμα.

Η «ΠΟΜΠΕΙΑ» της άρωματο- ποιίας L.T. PIVER είναι μια πού- δρα σαβόρα, δεν ύπόκειται θαύμα- τα, αλλά σας δίδει την βεβαιότητα ότι ή άμορφία σας άπέδωσε όλην της την γοητεία.

ΚΗΤΕΛΕΤΟ

δεν είναι κακό, αλλά πολύ κοινότυπο. Στείλτε κάτι πιο πρωτότυπο.

Ε. Μελαγχό. Μεσήνην. Στείλτε μας κάτι πιο σύντομο. Προηγούμενως όμως πρέπει να διαβάσετε αρκετά, "Ελληνες πεζογράφοι".

Κλεο—Πάτρα. Ένταυθα. Θα δημοσιευθώ.

Γ. Καλαματιανόν. Καλάμας. Καλύτερο το "Έχετε γεία" και θα δημοσιευθώ.

Ε. Βοτίκα. Ν. Φάληρον. Εύχαρίσως. Το «Σκίερ» θα δημοσιευθώ.

Πότην Μαρέσκαν. Βούλα. Μολονότι το αποσταλνέν δεν είναι δημοσιεύσιμο, γιατί εμφανίζει πολλά τραπιά από απόψεως φόρμας και μετρικής, δεν στερείται ωστόσο κάποιες ποιητικές πνοής.

Ο στίχος «Πώς ζηλεύω που φεύγουν τα τραίνα! Τι να κάνω ναρθώ;» δείχνει πως υπάρχει μέσα σας η ποιητική φλέβα. Ωστόσο, έχετε ανάγκη να διαβάσετε πολύ "Ελληνες πεζογράφοι" και ποιητάς, και να συμπληρώσετε την γραμματολογική μόρφωσή σας.

Ερμηίτην. Χίον. Θα σας παρακαλέσω να μας στείλετε πάλι το νέο πεζό σας όταν δημοσιευθώ το ήδη εγκριθέν. Εύρισκόμεθα στην ανάγκη

να ακολουθήσουμε αυτό το σύστημα, για να αντιμετωπίσουμε τον όγκο της συνεργασίας που αυξάνει διαρκώς, και για να εκτελέσουμε πιο άνετα και πιο επωφελώς για σας τον προορισμό της στήλης αυτής. Έμεις, όπως βλέπετε, δεν διστάζουμε να κρίνουμε με αντικειμενικότητα και εξαιρετική προσοχή, όλα τα αποστέλλόμενα και να δίνουμε, όταν υπάρχει ανάγκη, απαντήσεις πλήρεις και συμβουλές συστηματικές, χωρίς να κάνουμε πνεύμα κακής ποιότητας εις βάρος των αναγνωστών μας όταν τα αποστέλλόμενα παρουσιάζουν ελλείψεις. Πρέπει δε να ξέρετε ότι ποτέ δεν αισθανόμεθα τόση ικανοποίηση όσο όταν πάρουμε ένα άριστο λογοτεχνικό κομμάτι από έναν αναγνώστη μας, τον οποίο καθοδηγήσαμε στο παρελθόν με τις συστάσεις της στήλης αυτής.

Χρ. Όρφανόν. Καλαμπάκα. Θα δημοσιευθώ με τη σειρά του.

Καμέλια. Ένταυθα. Το αποσταλνέν δεν είναι δυστυχώς δημοσιεύσιμο. Η ανάπτυξη του θέματος δεν είναι σωστή. Πρέπει να διαβάσετε και να δουλέψετε πολύ. Σε λίγον καιρό ξαναστείλτε μας κάτι άλλο.

Π. Γκατζαλίδην. Γιομωτήν. Το αποσταλνέν έχει αρκετά προτερήματα.

«Εβδομάς»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΟ-
ΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ και ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ

Αγ. Αναργύρων 33 Τηλ. 28517

Αρχισυντάκτης και υπεύθυνος:

ΒΑΣ. ΣΑΜΠΑΣ Νικαίας 17.

Διαχειριστής: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ετησία έσωτερικού δρ. 250

Εξαμηνος 125

Ετησία έξωτερικού Λίραι 1.10

Αμερικη Δολλάρια 6

Γιμη Φύλλου Δραχμαί 5

Διευθυντής Τυπογραφείου:

ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑΞΙΔΗΣ.

Διαδόχου Παύλου 10.

Ο θάνατος δεν εξηγείται επαρκώς. Διασκευάστε, συντομέψτε το και στείλτε το πάλι. Μή βιάζεσθε.

Αυτό το Μικρό Λάβο μπορεί να σας κάνει να φαίνεσθε 10 Χρόνια Μεγαλύτερα

Ένώ ένα χρώμα πουδρας μπορεί να σας κάνει να φαίνεσθε νέα και να σιγά την επιδερμίδα σας με απεριόριστον ωραιότητα, μια άλλη μπορεί να σας κάνει να μοιάζετε σαν γηρά. Το να είσθε μελαχροινή, δεν θέλει να πη ότι μεταχειρίζεσθε δια μελαχροινές ή ρασέλ σκούρα, εάν πάλι είσθε ξανθεία, τίποτε δεν επιβάλλει την χρήση πουδρας ρασέλ ανοικτής. Ο ασφαλέστερος τρόπος να εκλέξετε το χρώμα όπου σας πηγαίνει καλύτερα, είναι να δοκιμάσετε το πρόσωπόν σας με διάφορους χρωματισμούς και να δητε πού σας πηγαίνει καλύτερα. Δυνατότητα να χρησιμοποιήσετε μια πουδραν που κρατά επί της επιδερμίδος σας για να το τοίσκεσθε εις την φαντασία να πουδράρεσθε συνεχώς. Μπορείτε να κάμετε καλή πουδρα να κρατάει να προσθέσετε σε κά-
με και ένα κουταλάκι του

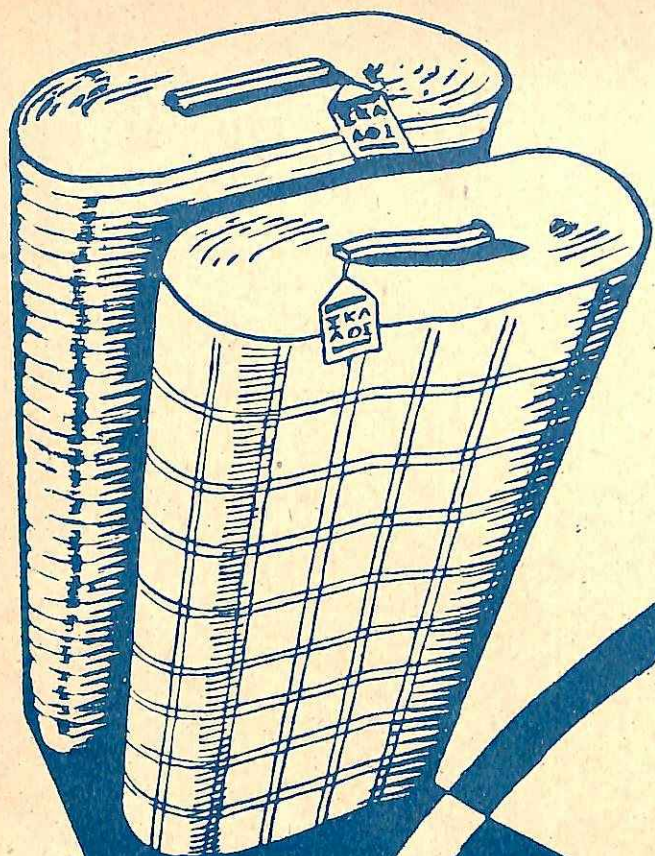
αναλογίαν με πουδρα εκτά-
καφέ pousse de crème. Είς
την πουδραν Τοκαλόν ή
pousse de crème είναι επι-
σημονικώς αναμειγμένη,
ακριβώς εις την πρέπουσαν
κτάως λεπτήν, αεροποιημέ-
νην. Δεν σχηματίζει ούτε
κηλίδας, ούτε πλάκας επί
της επιδερμίδος και θα σας
πλή χρησιμοποιήσας θα σας
δώση πλ όκτω ελοκλήρους
ώρας το καλύτερο και γο-
ητευτικώτερο χρώμα.
3.000.000 γυναίκες μετα-
χειρίζονται κάθε πρωί την
πουδρα Τοκαλόν. Η από-
χρωσις ελέγχεται τη βοή-
θεία τελευταίως ανακαλυ-
φθέντος μηχανήματος που
αποκλείει ολόκληρο το λάθος.

ΒΑΦΑΙ
IRIDA

Βάψτε τα φορέματά σας με χρώματα
IRIDA (ίς φακέλλους)
Χρυσά άπλουσι τη
Επιτυχία έξησφαλισμένη

1
Εκδοσεις

ΕΡΜΟΝΙΑ 20